

40 HADĪSI BĒRNiem

AR ILUSTRĀCIJĀM UN STĀSTIEM

Dr. Jasārs Kandemīrs

VEIDOJA:
AGIJA MIĶELSONE

**40 HADĪSI
BĒRNIEM**
AR ILUSTRĀCIJĀM UN STĀSTIEM
Dr. Jasārs Kandemīrs

Grāmatas autors: Dr. Jasars Kandemīrs
Bildes veidoja: Agija Miķelsone

PUTNI

Kādu dienu, mednieks novietoja lamatas
putnu ķeršanai. Daudzi putni tika
apmānīti ar tīklos esošajiem graudiem.

Kad mednieks atgriezās, lai savāktu
medījumu, pēkšņi putni ar visu
tīklu pacēlās gaisā un aizlidoja.

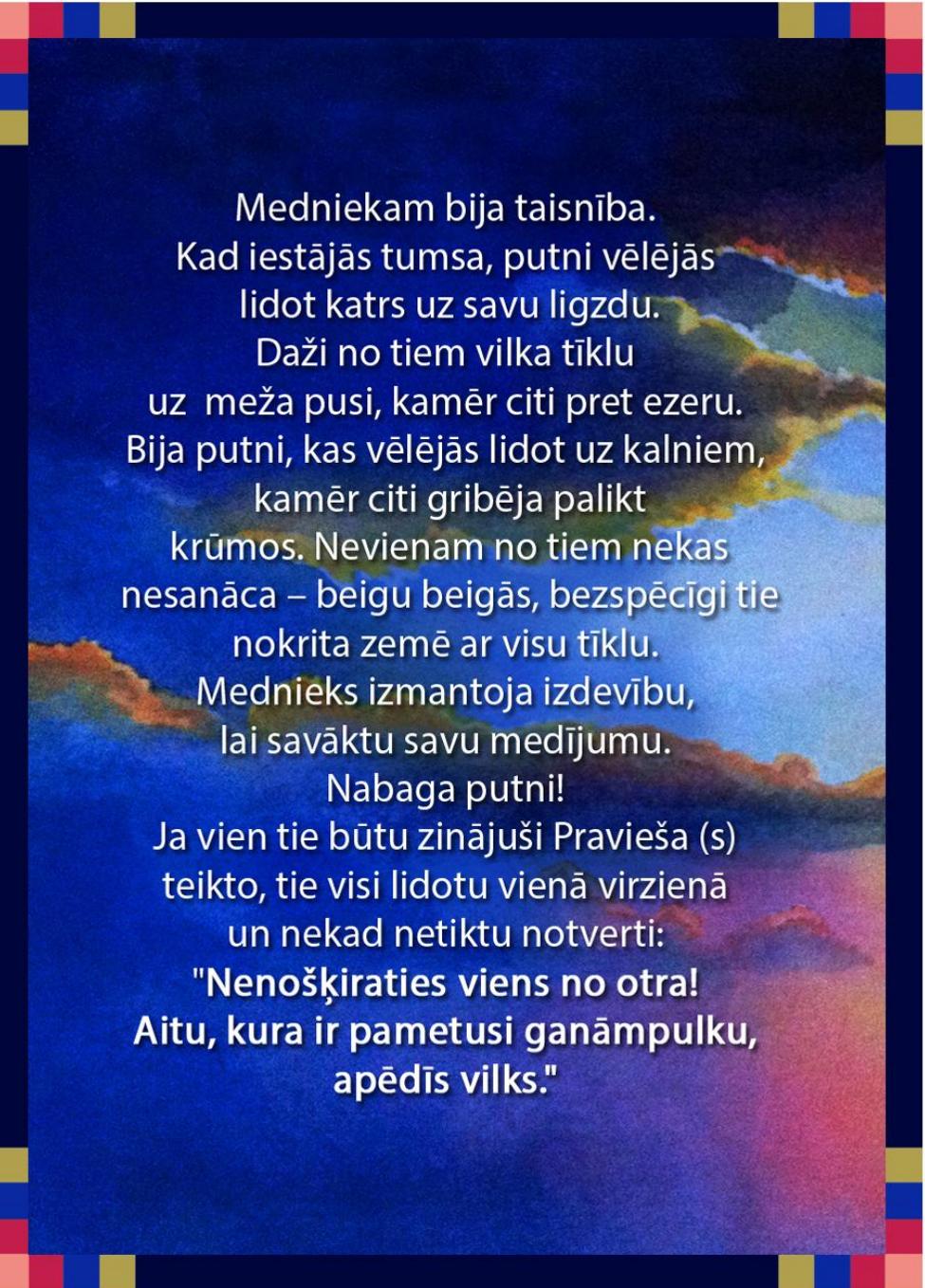
Mednieks bija pārsteigts par putnu
vienotību šajā bēgšanas procesā.

Viņš nolēma tiem sekot, lai redzētu,
kas notiks tālāk. Kāds ceļā sastaps
vīrs viņam vaicāja, kur viņš tā steidzas?

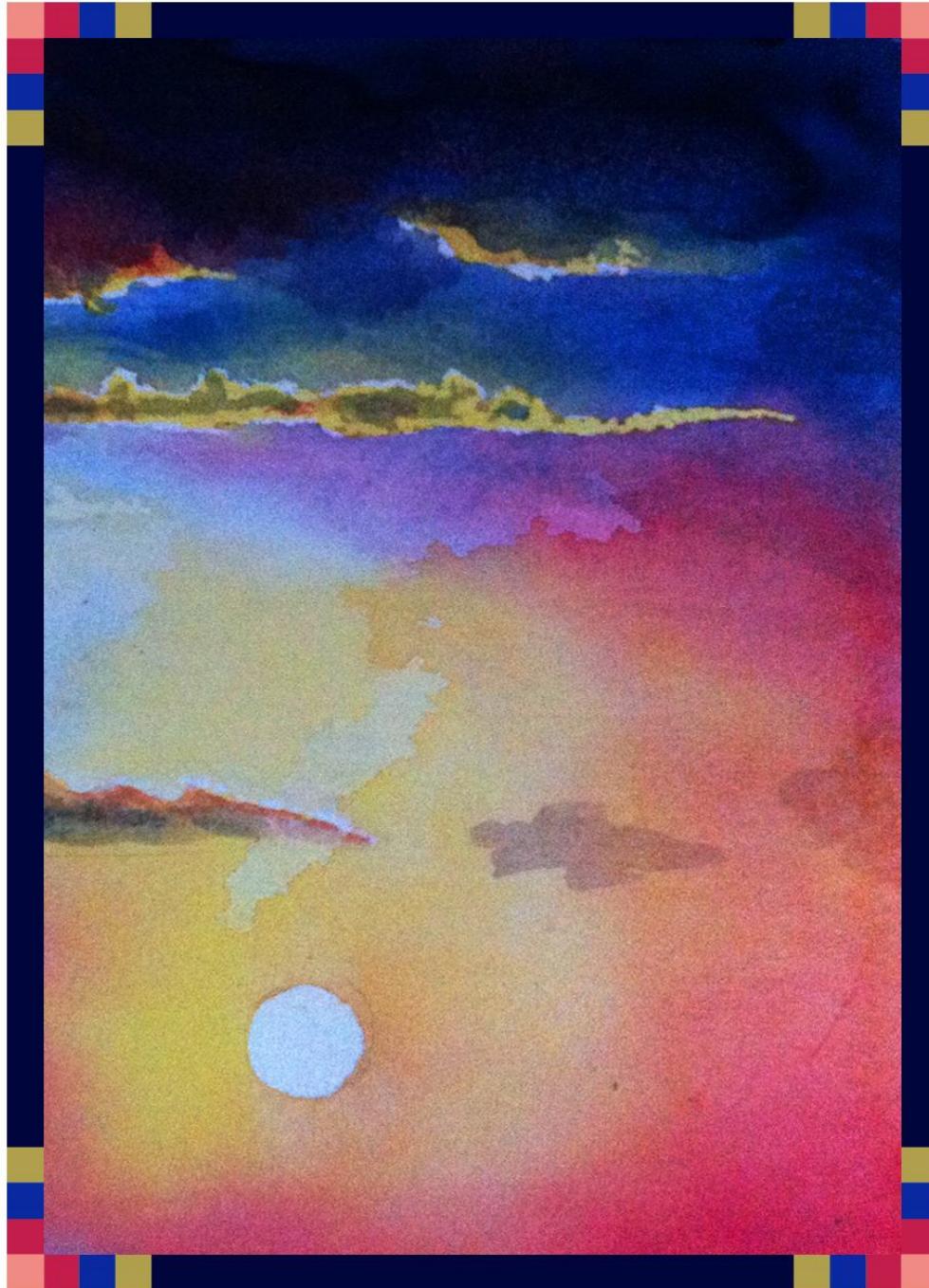
Norādot uz putniem debesīs,
viņš atbildēja, ka dadas notvert putnus.
Svešinieks nosmējās: "Lai Dievs tevi ved
pie prāta! Vai patiesi tu domā notvert šos
putnus?" Mednieks atbildēja:

"Ja lamatās būtu tikai viens putns,
man nebūtu ne mazākas izredzes.
Tad tu tik redzēsi; es viņus noķeršu."

Medniekam bija taisnība.
Kad iestājās tumsa, putni vēlējās
lidot katrs uz savu ligzdu.
Daži no tiem vilka tīklu
uz meža pusī, kamēr citi pret ezeru.
Bija putni, kas vēlējās lidot uz kalniem,
kamēr citi gribēja palikt
krūmos. Nevienam no tiem nekas
nesanāca – beigu beigās, bezspēcīgi tie
nokrita zemē ar visu tīklu.
Mednieks izmantoja izdevību,
lai savāktu savu medījumu.
Nabaga putni!
Ja vien tie būtu zinājuši Pravieša (s)
teikto, tie visi lidotu vienā virzienā
un nekad netiktu notverti:
**"Nenošķiraties viens no otra!
Aitu, kura ir pametusi ganāmpulku,
apēdīs vilks."**

DZELONIS

Reiz kādā valstī par noziegumiem
tika piešķirts ļoti briesmīgs sods.

Noziedznieki tika izbaroti
izsalkušām lauvām.

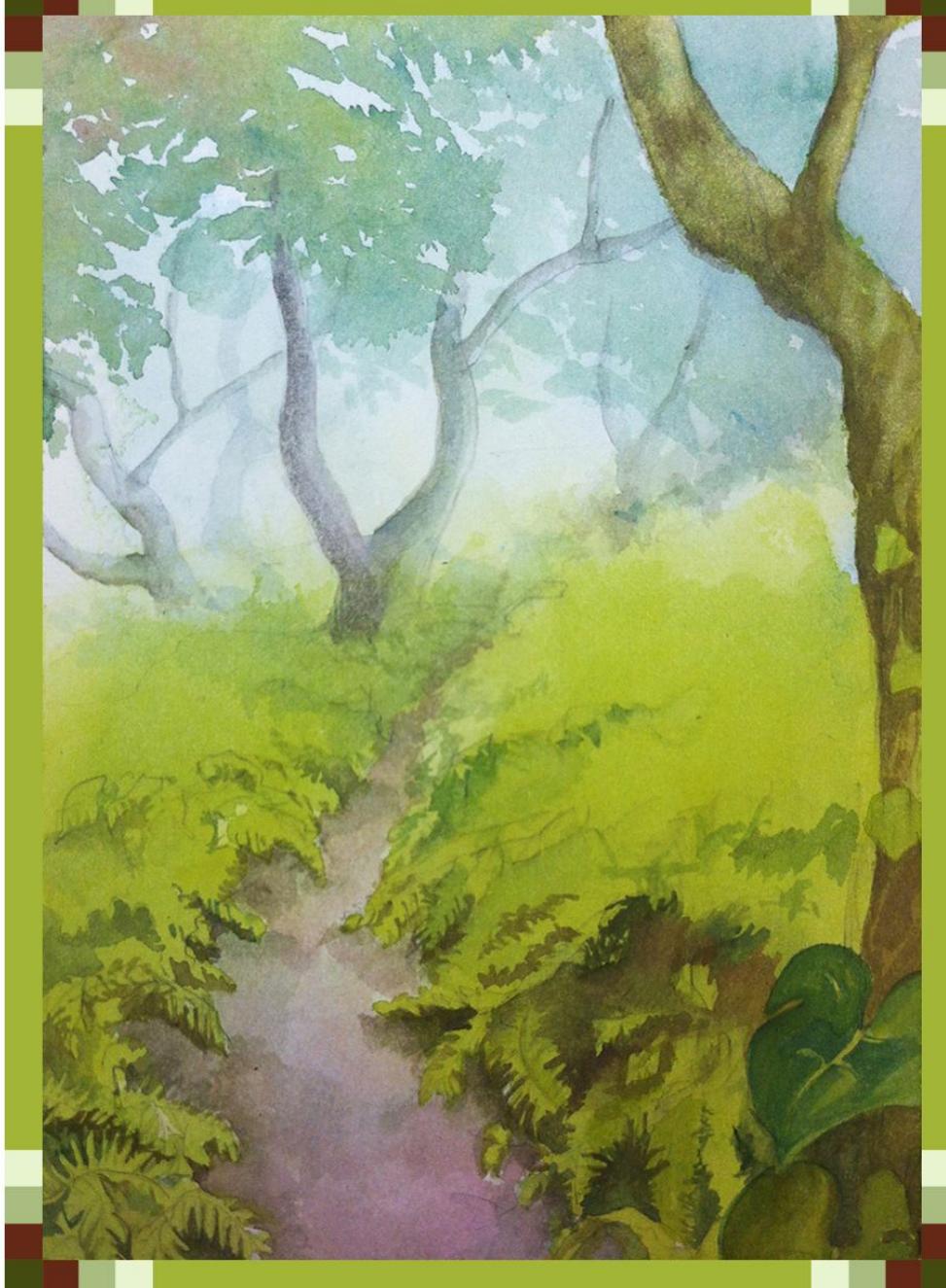
Cilvēki no visas pilsētas sanāca,
lai skatītos kā šie noziedznieki
tieki apēsti. Tās dienas noziedznieks
bija kāds vergs, kurš bija aizbēdzis
no savas saimnieka.

Viņš tika atstāts arēnas vidū.

Noziedzniekam nebija nekāda
glābiņa-arēnas sienas bija augstas un
neviens nebija ieinteresēts viņam
palīdzēt. Tika ielaists izsalcis lauva-
lauva jau grasījās uzbrukt
nepasargātajam vīram, kad pēkšņi
tas apstājās. Izsalkušais
zvērs piegāja pie verga rokām
un sāka tās laizīt.

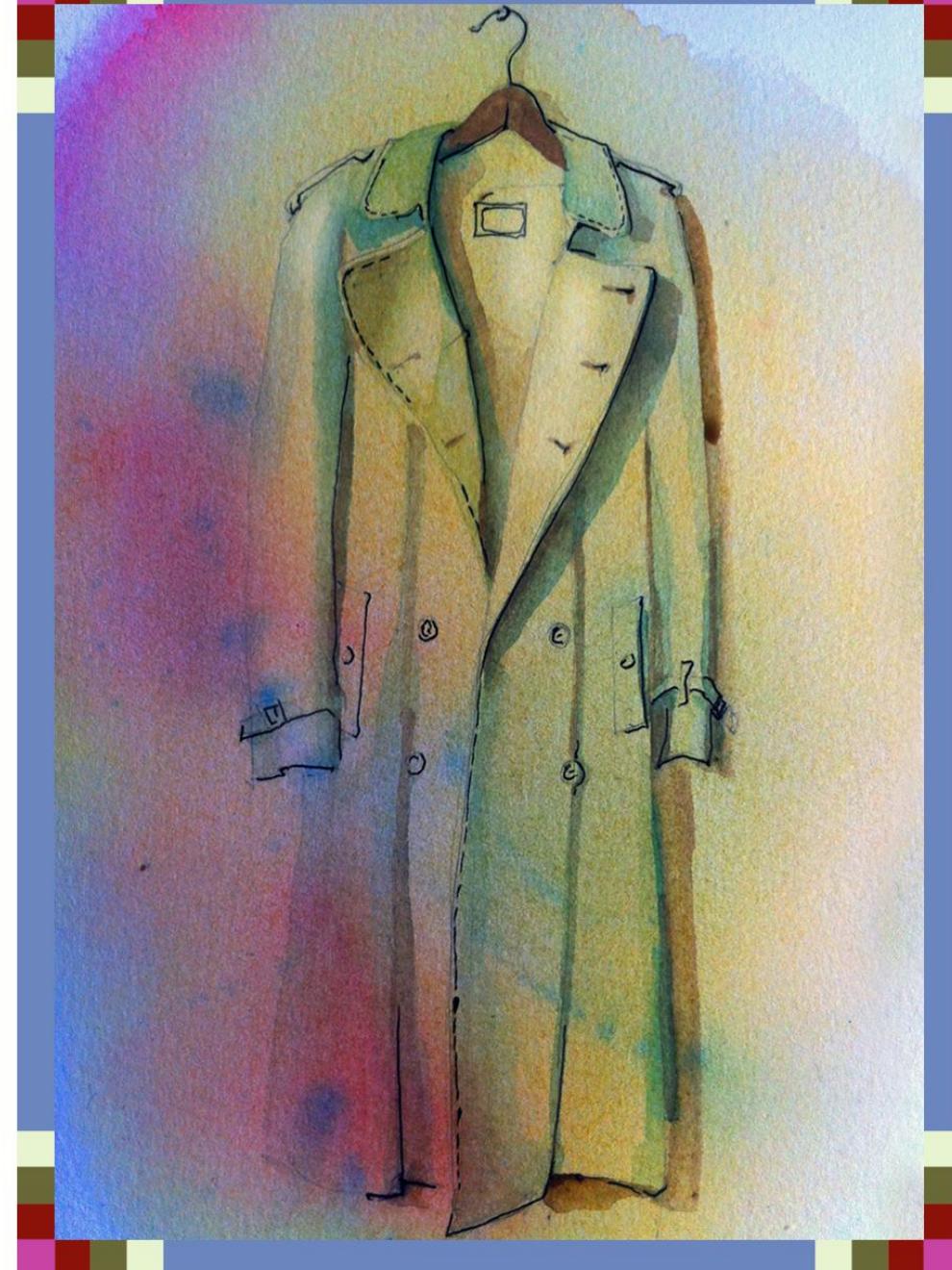

Skatītāji bija neizpratnē.
Viņi jautāja , kāpēc lauva
viņam neuzbruka. Vergs atbildēja:
"Kādu dienu es satiku šo pašu lauvu mežā.
Lauvas ķepā bija iedūries
milzīgs dzelonis. Meža karalis
bija ievainots un cieta mežonīgas sāpes.
Es atbrīvoju viņu no dzeloņa,
un kopš tās dienas, mēs esam draugi."
Cilvēki bija sajūsmināti,
dzirdot šo vienreizējo stāstu.
Viņi atbrīvoja gan lauvu, gan vergu.
Visiem par brīnumu,
lauva sekoja vīram tā, it kā
būtu vīra mājdzīvnieks.
Pravietis (s) ir teicis:
"Dievs izrāda savu žēlsirdību tiem,
kuri ir žēlsirdīgi. Esi iecietīgs pret
radību uz zemes, lai tev tiktu
izrādīta iecietība debesīs."

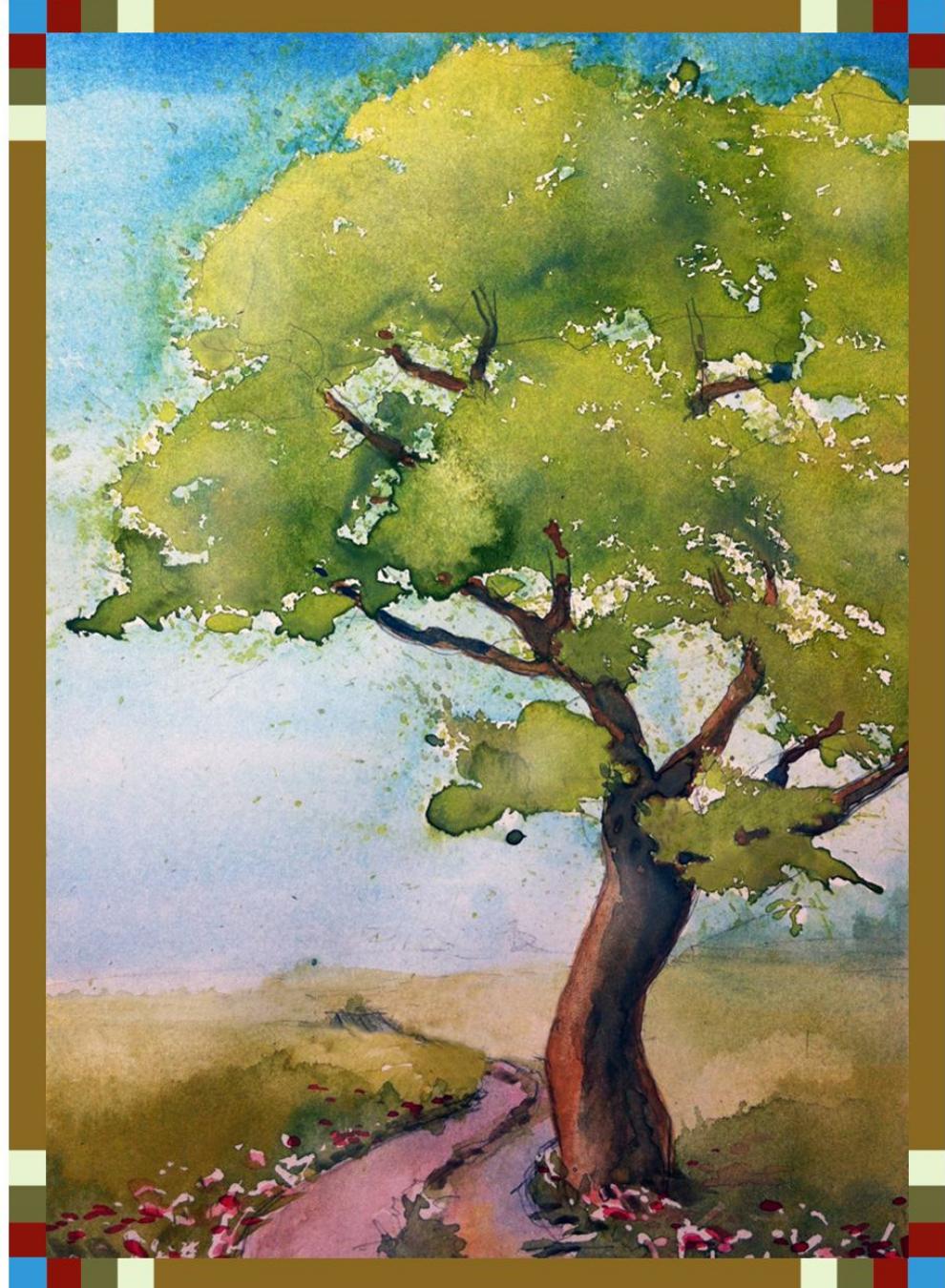

MĒTELIS

Aitu gans Ahmeds bija ļoti noskumis.
Karā viņš bija zaudējis gandrīz visu,
kas viņam piederēja.
Viņa mīlotā sieva bija mirusi
un arī dēlu viņš zaudēja.
Kad viņš zaudēja darbu,
viņš sāka strādāt par ganu.
Kādu dienu, ganot aitas
netālu no ceļa, viņš sastapa
ļaužu bariņu, kuri veda jaunu
vīrieti uz slimnīcu. Bija acīmredzams,
ka jauneklis bija vēl nabagāks
kā pats aitu gans.
Redzot, ka jaunā puiša ķermenis
drebēja no aukstuma,
aitu gans nekavējoties novilka
savu mētelī, kas bija pēdējais,
kas viņam bija palicis. Žēlsirdīgais
gans ar to pārklāja drebošā
jaunekļa ķermenī.

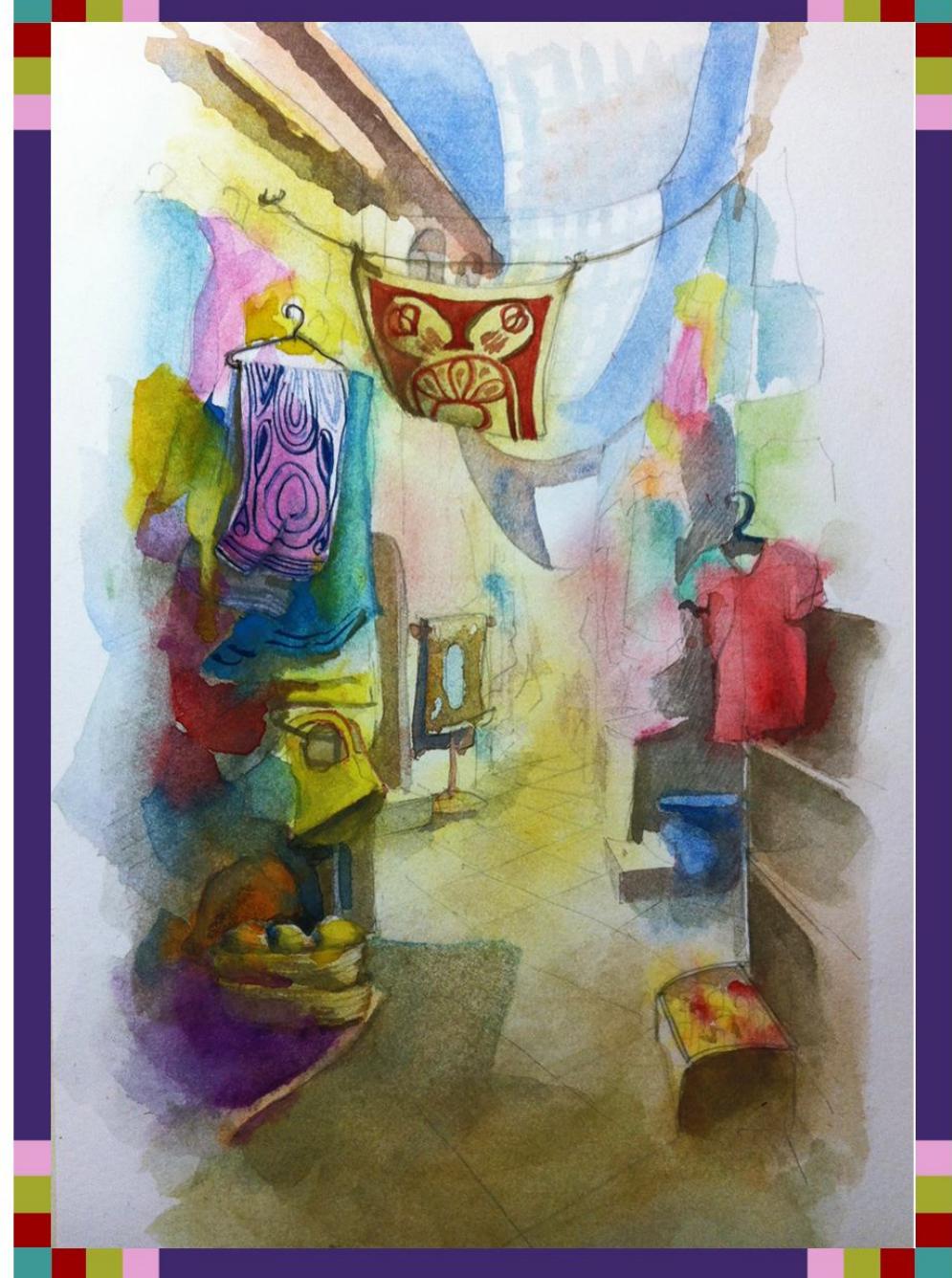
Kamēr jauneklis gaidīja rindā pie ārsta,
viņu pārsteidza kāda bērna balss,
kas viņu uzrunāja: "Tēti!" Viņš paskatījās
uz bērnu, bet to neatpazina.
Arī bērns samulsa: "Atvainojiet kungs.
Es jūs sajaucu ar savu tēvu,
kuram bija tieši tāds pats mētelis kā jums.
Diemžēl es viņu neesmu saticis jau
vairākus gadus." Slimais puisis iztaujāja
bērnu par viņa tēti. Pēc dažu minūšu
sarunas, jaunietis sprata,
ka bērna tētis ir tas pats gans, kurš viņam
iedeva savu mēteli. Viņš teica mazajam
zēnam, ka viņš nav klūdījies, jo mētelis
patiesi pieder viņa tēvam. Pēc izmeklēšanas
slimnīcā, viņi abi kopā devās pa to pašu ceļu
atpakaļ, lai dēls atkal varētu
satikties ar savu tēvu. Cik
patiess ir Pravieša (s) sacītais:
"Katra labestība tiks atalgota desmitkārt."

SPOGULIS

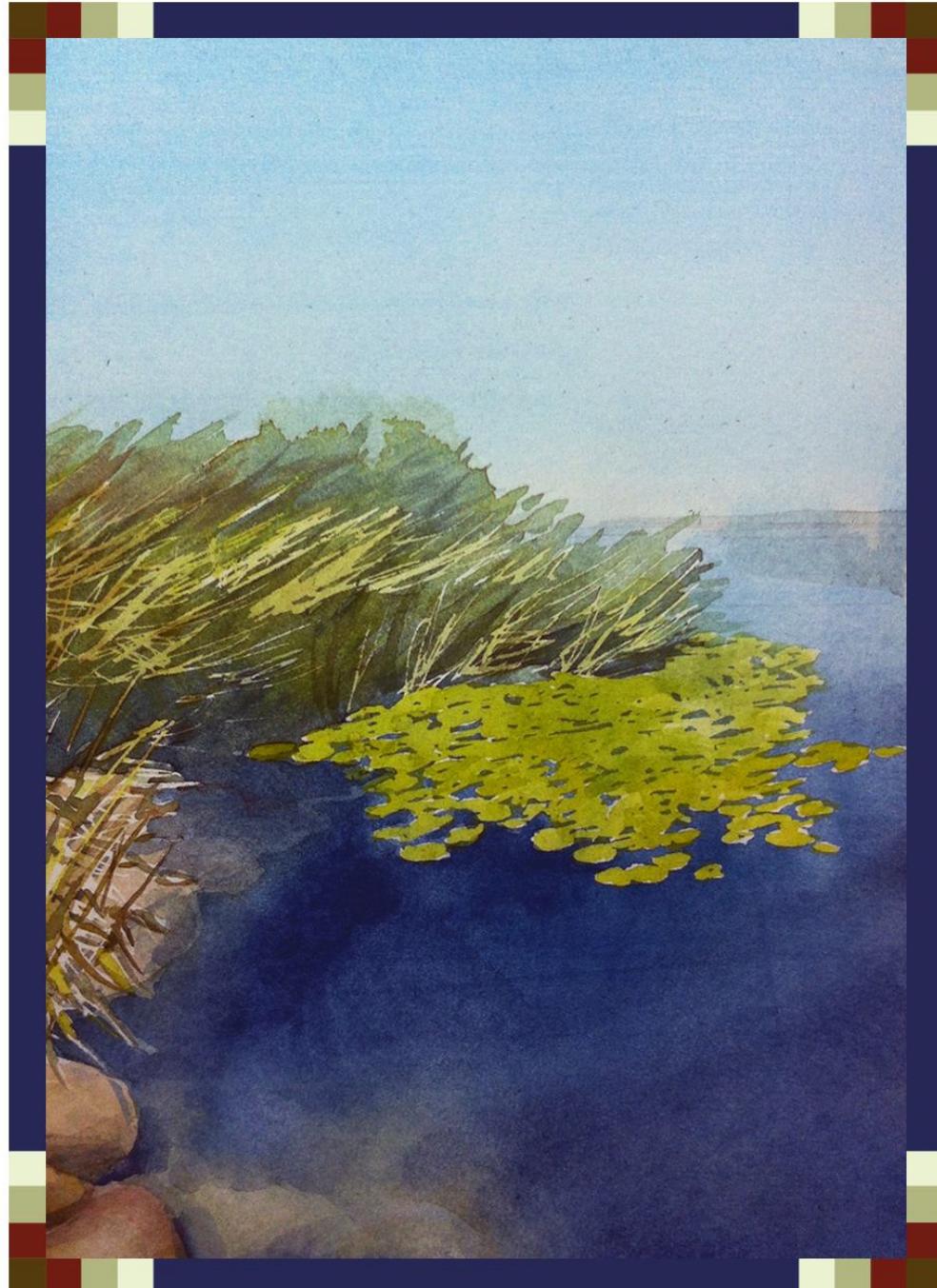
Reiz senenos laikos, kāds augstmanis ar saviem ierēdņiem staigāja pa tirgu. Viņš nonāca pie vergu tirgus. Nožēlojami cilvēki, kuri bija zaudējuši savu brīvību, tika pārdoti viens pēc otra. Augstmanis vēlējās aplūkot vergus tuvāk. Kāds vecs vīrs no vergu vidus sacīja augstmanim: "Jūsu cepure, kungs, ir notraipīta." Augstmanis noņēma savu cepuri, lai to pārbaudītu. Vergs bija teicis taisnību un tas nozīmēja, ka visi tirgū to bija redzējuši, bet noklusējuši. Cik apkaunojoši! Bagātais vīrs cieši palūkojās uz saviem padotajiem un teica: "Jūs šo traipu redzējāt, bet neko neteicāt. Izrādās, ka mans labākais draugs ir nabaga vergs. Es nedrīkstu pieļaut, ka mans draugs tiek pārdots kā vergs! Nekavējoties viņu atpērciet un atbrīvojiet!" Vēlāk augstmanis ierāmēja sekojošus Pravieša (s) teiktus vārdus un aizsūtīja saviem ierēdņiem par atgādinājumu:

"Muslims ir otra muslima spogulis."

NEKRIETNELIS

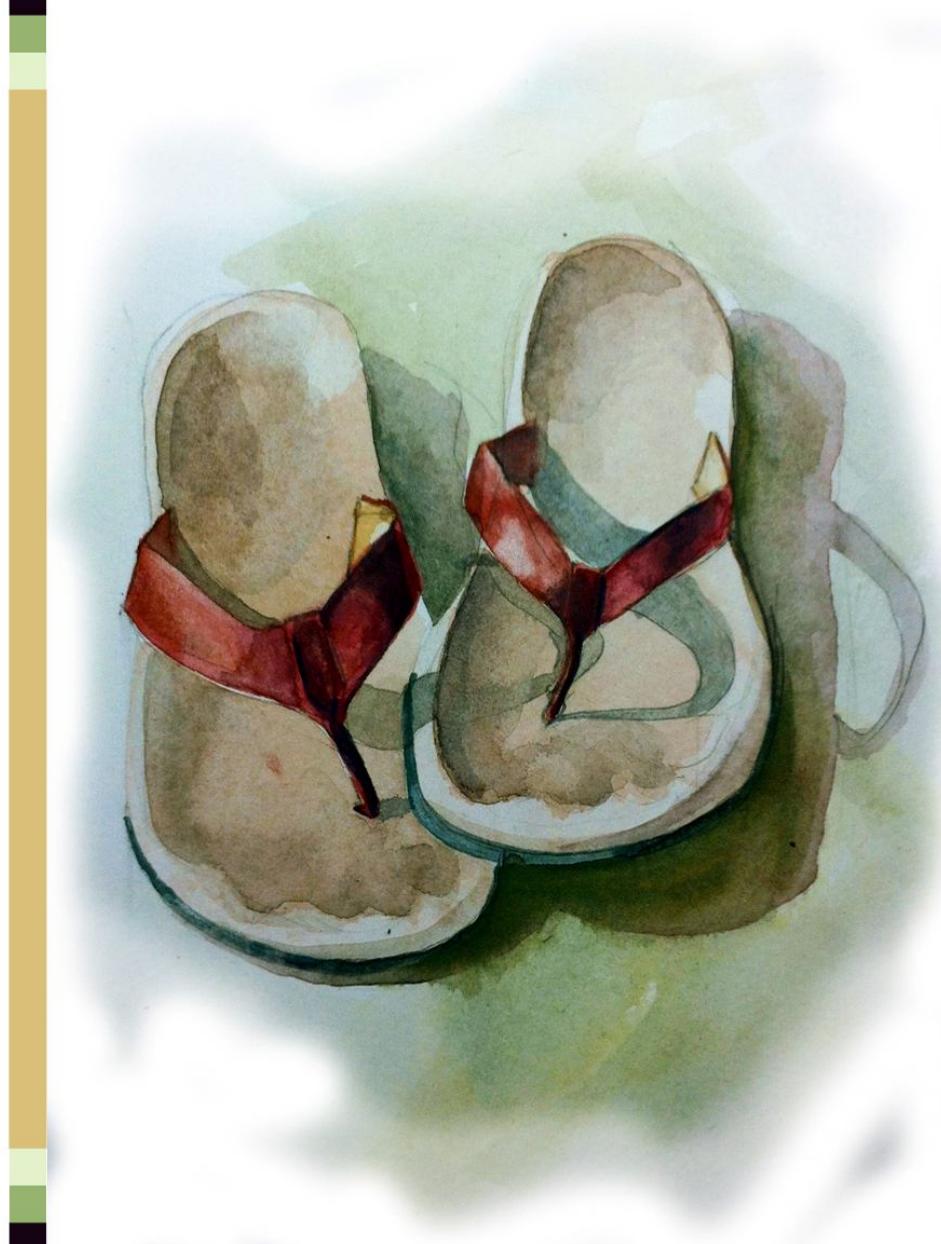
Bija jauka vasaras diena.
Bērni spēlējās upes krastā.
Viens no bērniem bija Gaffārs,
kuru citi bērni sauca par "nekrietneli".
Šo iesauku viņš saņēma dēļ neiecietīgās
uzvedības pret dzīvniekiem.
Gaffāru garlaikoja pārējo bērnu rotaļas;
viņš gribēja spēlēt kaut ko aizraujošāku
un interesantāku. Bērni piedāvāja jaunas
rotaļas, bet Gaffāram nevienu nešķita
saistoša. Viņš pasauca maliņā
savus draugus, kopā arkuriem ātri vien
izdomāja jaunu rotaļu – daudz
interesantāku! Pārējie bērni bija izbrīnīti par
vēl nezināmo rotaļu. Gaffārs ar
draugiem aizlavījās
līdz Alī, satvēra viņu aiz rokām
un kājām un iesvieda upē.
Alī ciemā bija jauniņais, turklāt viņš vēl
neprata peldēt.

Alī bija panikā. Viņš pūlējās cik vien spēdams, bet jo vairāk viņš centās, jo dzīlāk viņš grima. Kliedzieni pēc palīdzības Gaffāra bandai sagādāja vēl lielāku gandarījumu. Kāds cits no bērniem ātri novilka drēbes, lai ietu Alī palīgā. Tas bija Ismaēls, kurš izrādījās pietiekami drosmīgs, lai vienīgais nostātos pret Gaffāru.

Jau pēc mirkļa Alī bija drošībā. Pārējie bērni slavēja Ismaēlu par viņa drossirdību. Kāds garāmgājējs bija liecinieks šim notikumam. Svešinieks piegāja pie Ismaēla, uzlika roku uz viņa pleca un teica: "Dārgo zēn, tu rīkojies tieši tā kā mūsu mīlotais Pravietis(s) ir pavēlējis. Lai Allāhs ir ar tevi apmierināts!"

Pravietis (s) ir sacījis: **"Muslims ir brālis citam muslimam. Nedz viņš viņu apspiež, nedz atstāj jaunās rokās."**

SPOKS

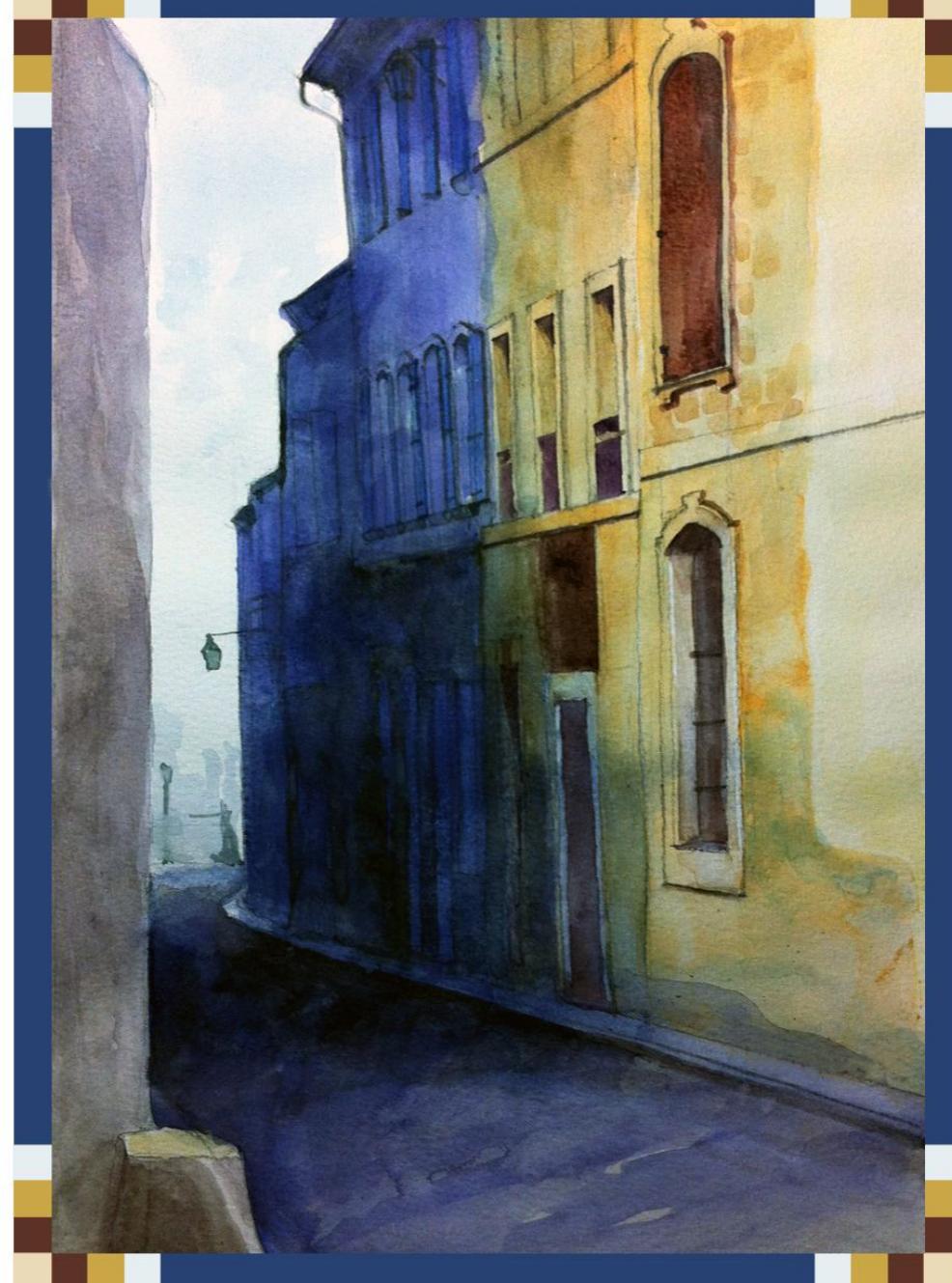
Reiz kāds tirgotājs vēlu
vakarā devās uz mājām.

Pēkšņi viņš pamanīja vecu, tumšādainu
vīru, kurš grasījās pārnakšņot
zem klajas debess.

Neviens viņu nepieņēma zem
savas pajumtes, uztraucoties,
ka bērni varētu no
svešinieka nobīties.

Tirgotājs nolēma palīdzēt
vārgajam vīram.

Viņš ielaida večuku savā mājā,
pacienāja ar siltu zupu,
apģērba tīrās drēbēs
un iedeva naktsmītni.

Pašā nakts vidū,
vecais vīrs pamodās no trokšņa.

Viņš redzēja divus zagļus,
kuri centās iekļūt mājā caur logu.

Tumšādaina vīrs pacēla
gaisā rokas un uzkliedza:

"Ko jūs tur darāt?"

"Ak Dievs! Spoks!" izbiedēti
iekliedzās noziedznieki un nokrita
no palodzes,

kad ieraudzīja vīru baltajā pidžamā.

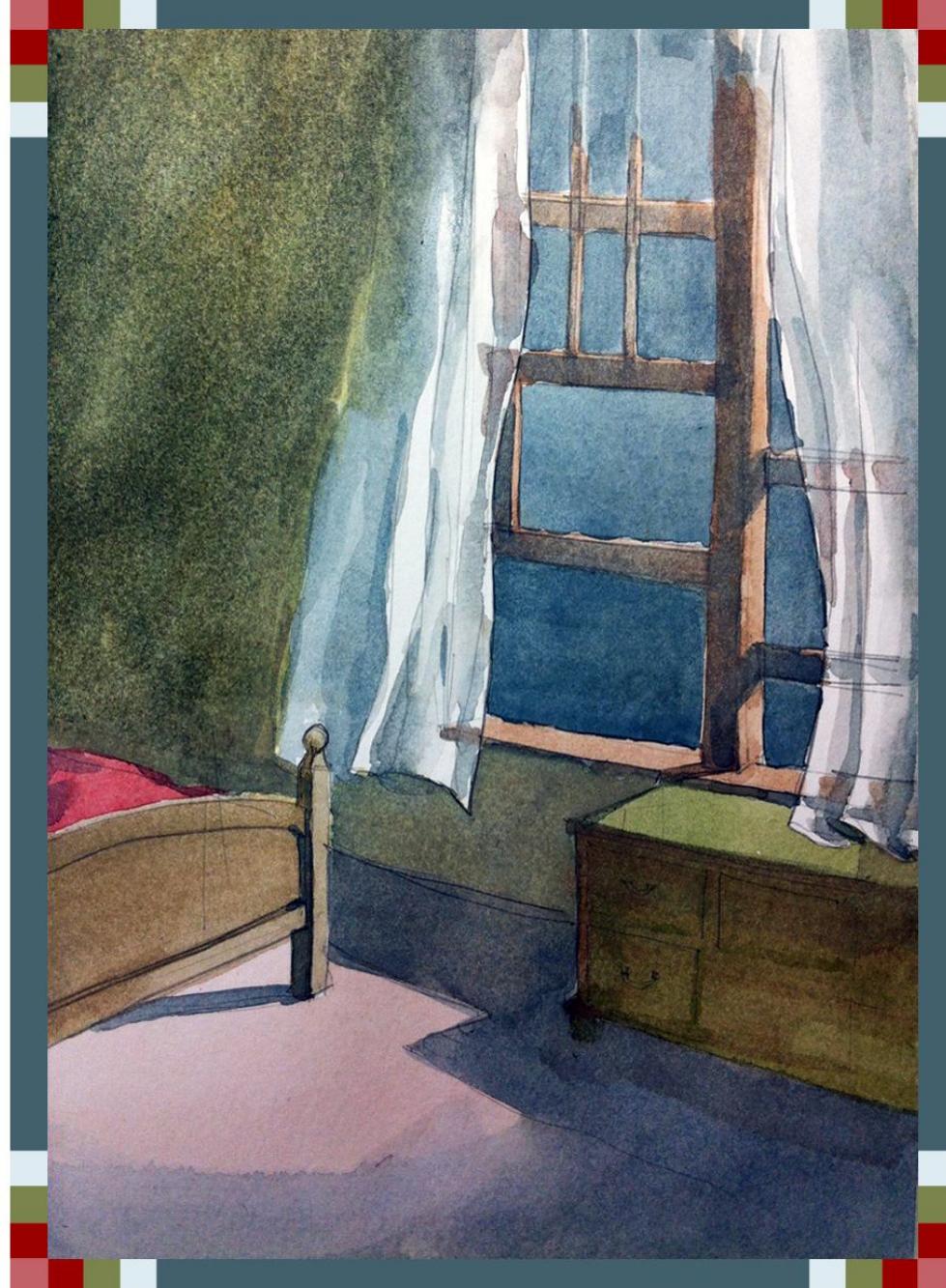
Viens no zagļiem salauza kāju,
savukārt otrs ievainoja galvu.

Troksnis pamodināja arī citus mājas
iemītniekus.

Zagļi tika veiksmīgi notverti.

Cik brīnišķīgs ir Pravieša(s) teiktais:

**"Ptiesi, Allāh palīdz savam kalpam, ja
viņš palīdz savam brālim!"**

KAIMIŅŠ PARADĪZĒ

Reiz sultāns ar savu kalpu apmeklēja
kādu kalnu pilsētiņu. Viņš bija apģērbies tā,
lai neviens viņu
neatpazītu – šādi viņš centās uzzināt,
ko cilvēki patiesībā par viņu domāja.

Kalnos bija uzsnidzis sniegs.

Kādā mošejā sēdēja divi dreboši,
pēc skata nabadzīgi vīri.

Mošeja bija viņu vienīgās mājas.
Sultānu ieinteresēja vīru saruna.

Viens no vīriem sūdzējās:
"Pēc nāves, kad es ieiešu Paradīzē,
es neļaušu sultānam tikt iekšā.
Ja es viņu redzēšu tuvojoties vārtiem,
es novilkšu savas kurpes un
ar tām sitīšu viņam pa galvu."

Otrs vīrs ziņkārē jautāja:
"Kāpēc gan lai tu to darītu?"

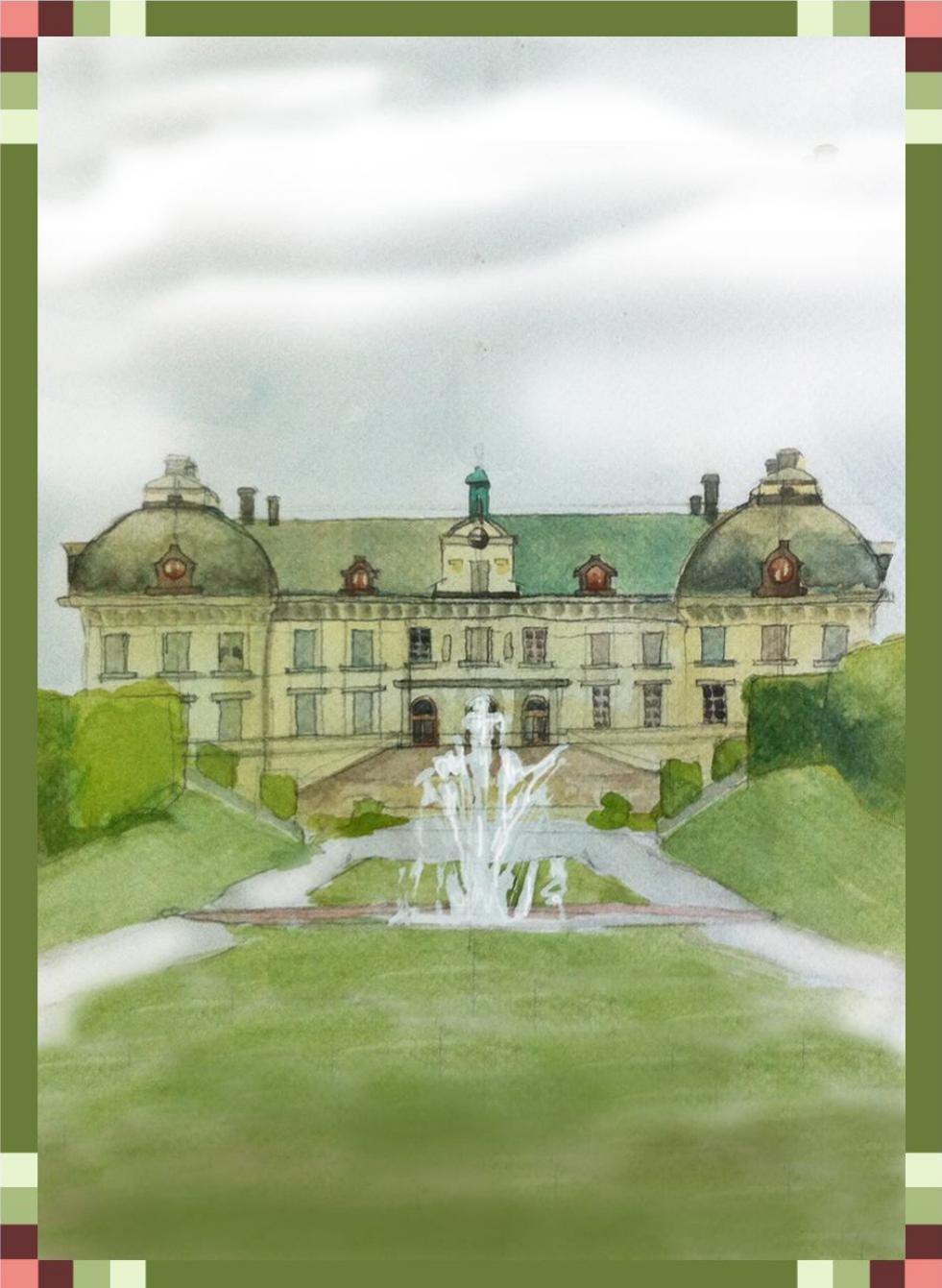
"Iemesls ir pats par sevi saprotams.
Kamēr mēs šeit salstam, viņš sēž ērti
atlaidies savos siltajos apartamentos –
mēs viņam nerūpam. Kā gan viņš varētu būt
par manu kaimiņu paradīzē?
Es tādu kaimiņu negribu!"

Abi vīri sirsnīgi smējās. Sultāns sacīja
savam kalpam: "Neaizmirsti šo mošeju un
šos divus vīrus." Pēc atgriešanās savā pilsētā,
viņš aizsūtīja savu padoto uz to pašu mošeju.

Abi vīri tika atvesti pie sultāna.
Viņi bija neizpratnē. Pēc kāda
bailēs pavadīta mirkļa, viņi tika ievesti greznā
telpā: "Ēdiet, dzeriet un dzīvojet šeit!
Aizlūdziet par sultānu un neiebilstiet būt par
viņa kaimiņiem paradīzē!"

Kāda laipnība! Mūsu Pravietis(s) ir slavējis tos,
kuri rūpējas par citiem:

**"Tas, kurš rūpējas par ticīgā vajadzībām
šajā pasaulē, saņems Dieva rūpes
nākamajā."**

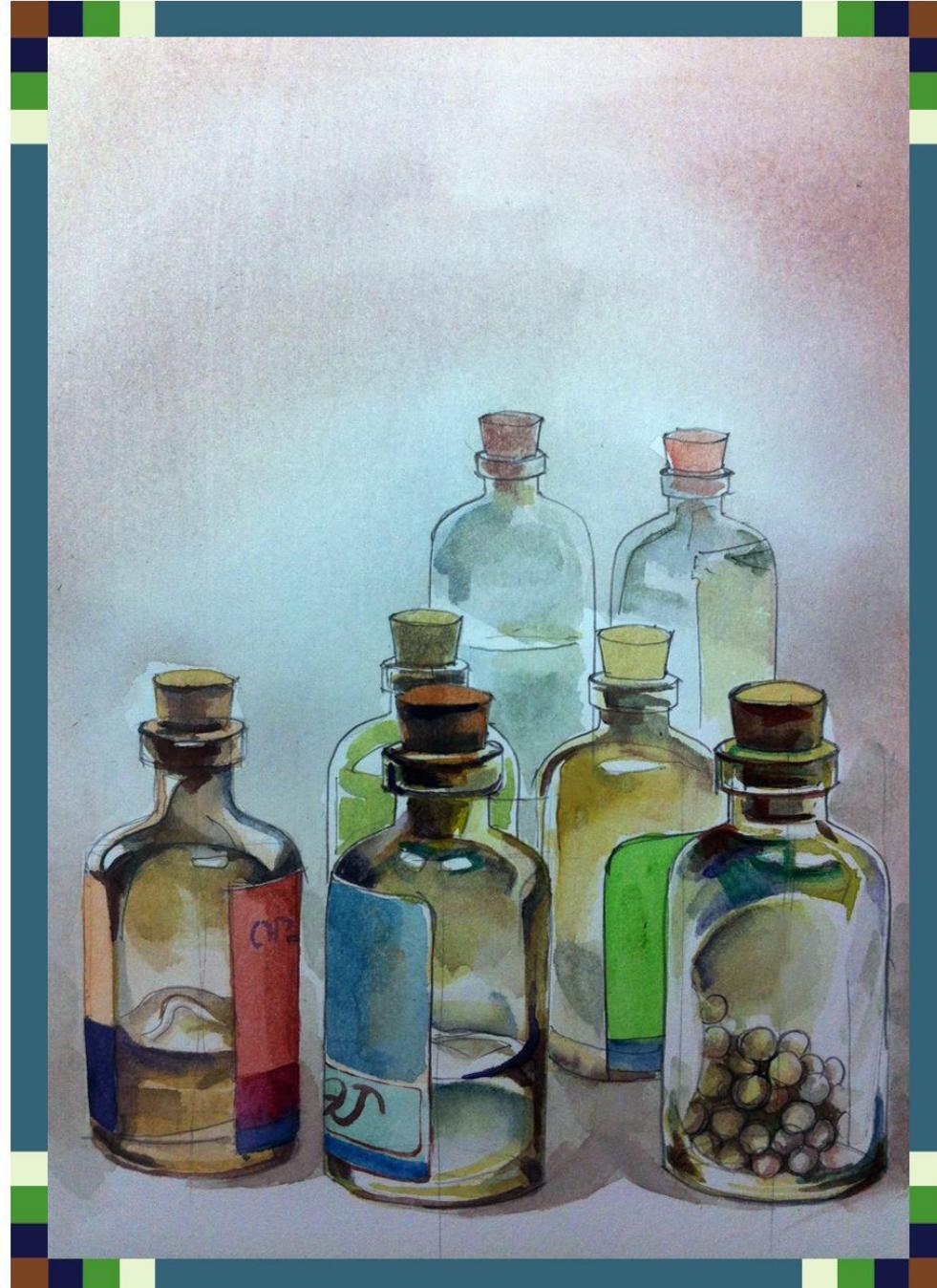
ZOBU ZĀLES

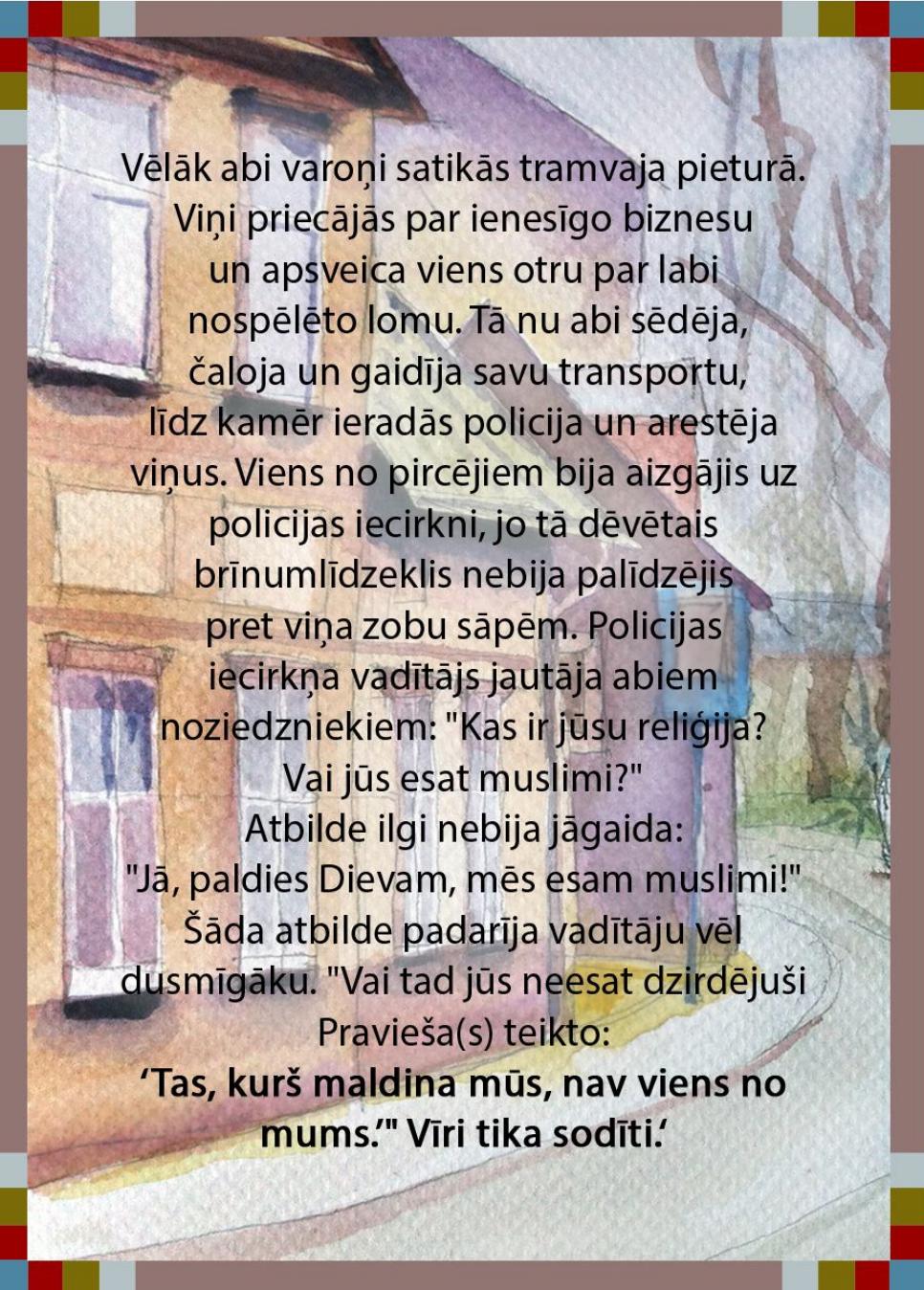
Kādu dienu kāds ļoti labi ģērbts svešnieks iegāja restorānā. "Es vēlētos, lūdzu, liellopa cepeti un salātus," teica svešnieks viesmīlim. Tiklīdz viņš paņēma mutē pirmo kumosu, viņš sāka kliegt sāpēs: "Au! Mans zobs! Tas atkal sāp!" Kāds cits apmeklētājs aši piesteidzās pie cietēja ar lielu somu.

Viņš izņēma no somas pudelīti, uzpilināja uz vates pudelītes saturu un pasniedza to svešniekiem. "Paturi to uz sāpošā zoba," teica ārstētājs.

Tā arī vīrs izdarīja. Pēkšņi, viņš secināja: "Savādi, sāpes ir izgaisušas!" Notikušā aculiecinieki bija ieinteresēti nopirkt šo brīnumaino pretsāpju līdzekli.

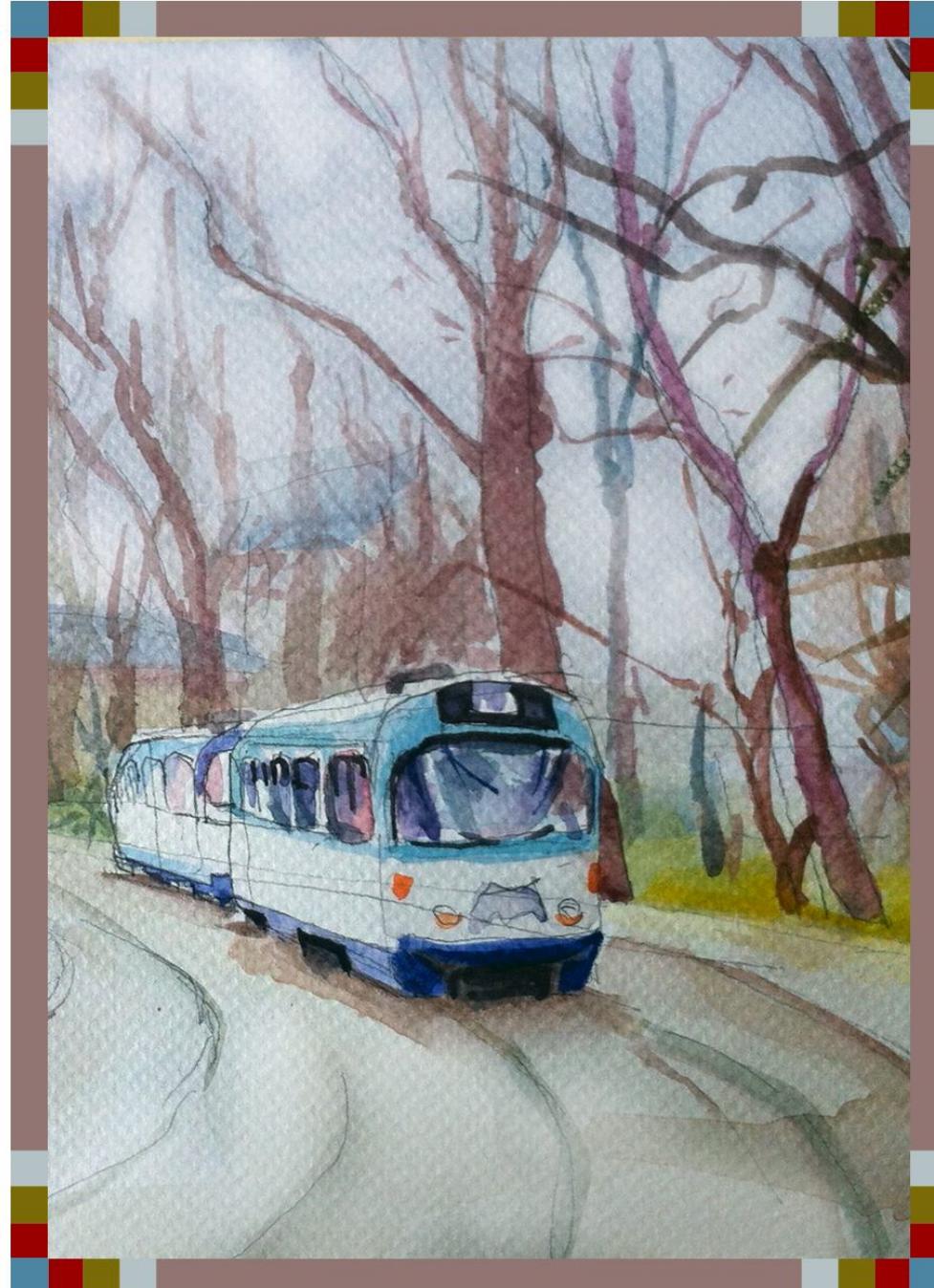
Drīz vien somas saturs bija izpārdots.

Vēlāk abi varoņi satikās tramvaja pieturā.
Viņi priecājās par ienesīgo biznesu
un apsveica viens otru par labi
nospēlēto lomu. Tā nu abi sēdēja,
čaloja un gaidīja savu transportu,
līdz kamēr ieradās policija un arestēja
viņus. Viens no pircējiem bija aizgājis uz
policijas iecirkni, jo tā dēvētais
brīnumlīdzeklis nebija palīdzējis
pret viņa zobu sāpēm. Policijas
iecirkņa vadītājs jautāja abiem
noziedzniekiem: "Kas ir jūsu reliģija?
Vai jūs esat muslimi?"

Atbilde ilgi nebija jāgaida:
"Jā, paldies Dievam, mēs esam muslimi!"
Šāda atbilde padarīja vadītāju vēl
dusmīgāku. "Vai tad jūs neesat dzirdējuši
Pravieša(s) teikto:
**'Tas, kurš maldina mūs, nav viens no
mums.'** Vīri tika sodīti."

SOMA

Reiz sen senos laikos kāds ļaunprātīgs tirgotājs pazaudēja savu somu, kurā bija 800 zelta monētu. Viņš centās to atrast, bet veltīgi. Arī cilvēki nebija redzējuši somu. Tirgotājs noalgoja pilsētas ziņnesi, lai izsludinātu 100 monētu atlīdzību somas atradējam. Kāds kurpnieks vārdā Velis nejauši atrada nozaudēto somu.

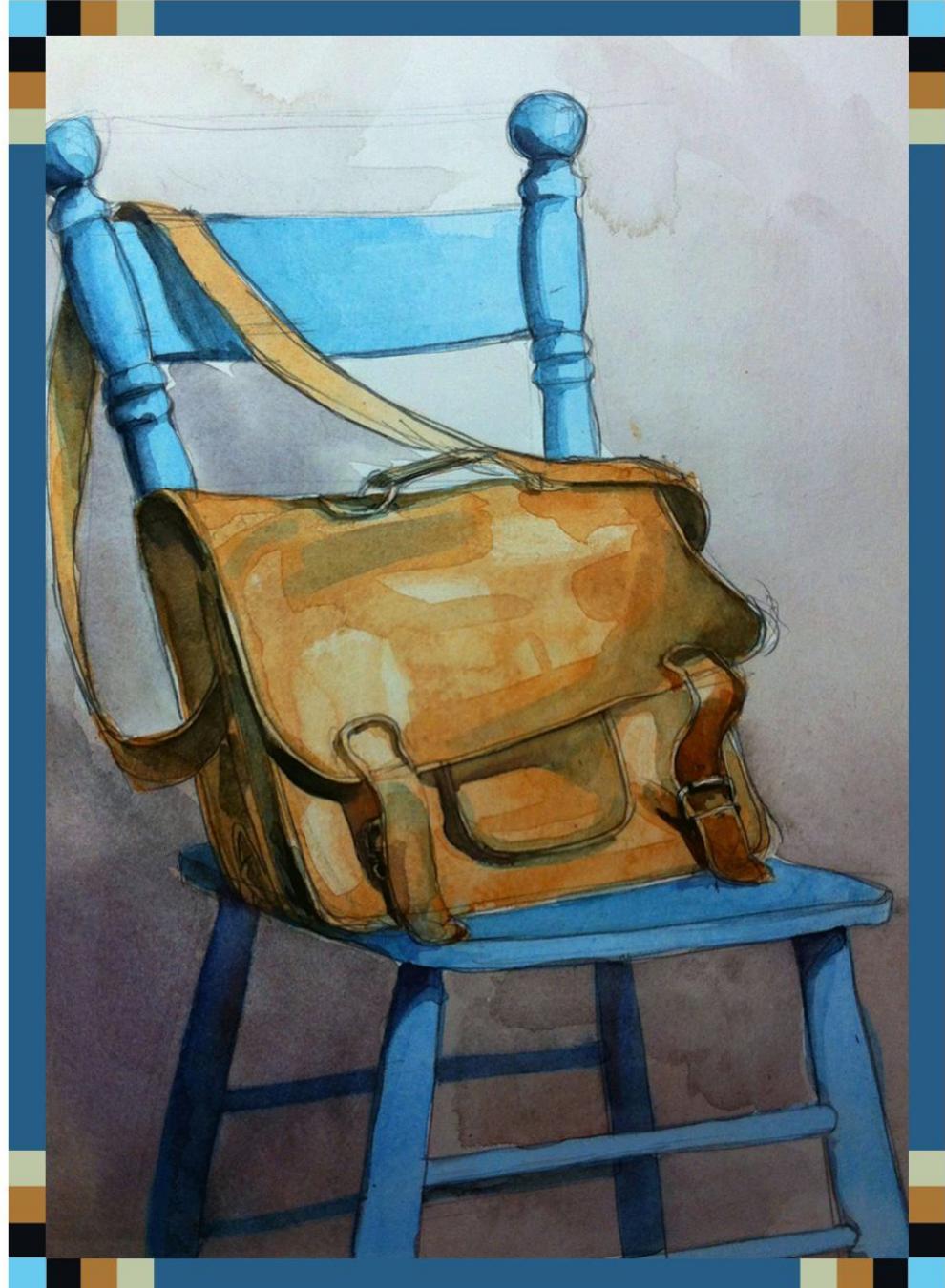
Viņš bija ļoti godīgs vīrs.

Velis nolēma somu paturēt, līdz atrastos tās īpašnieks. Kad viņš izdzirdēja ziņas par nozaudēto somu, viņš nekavējoties nolēma doties pie tirgotāja, lai to atdotu. Tirgotājs bija ne tikai ļaunprātīgs, bet arī skops melis.

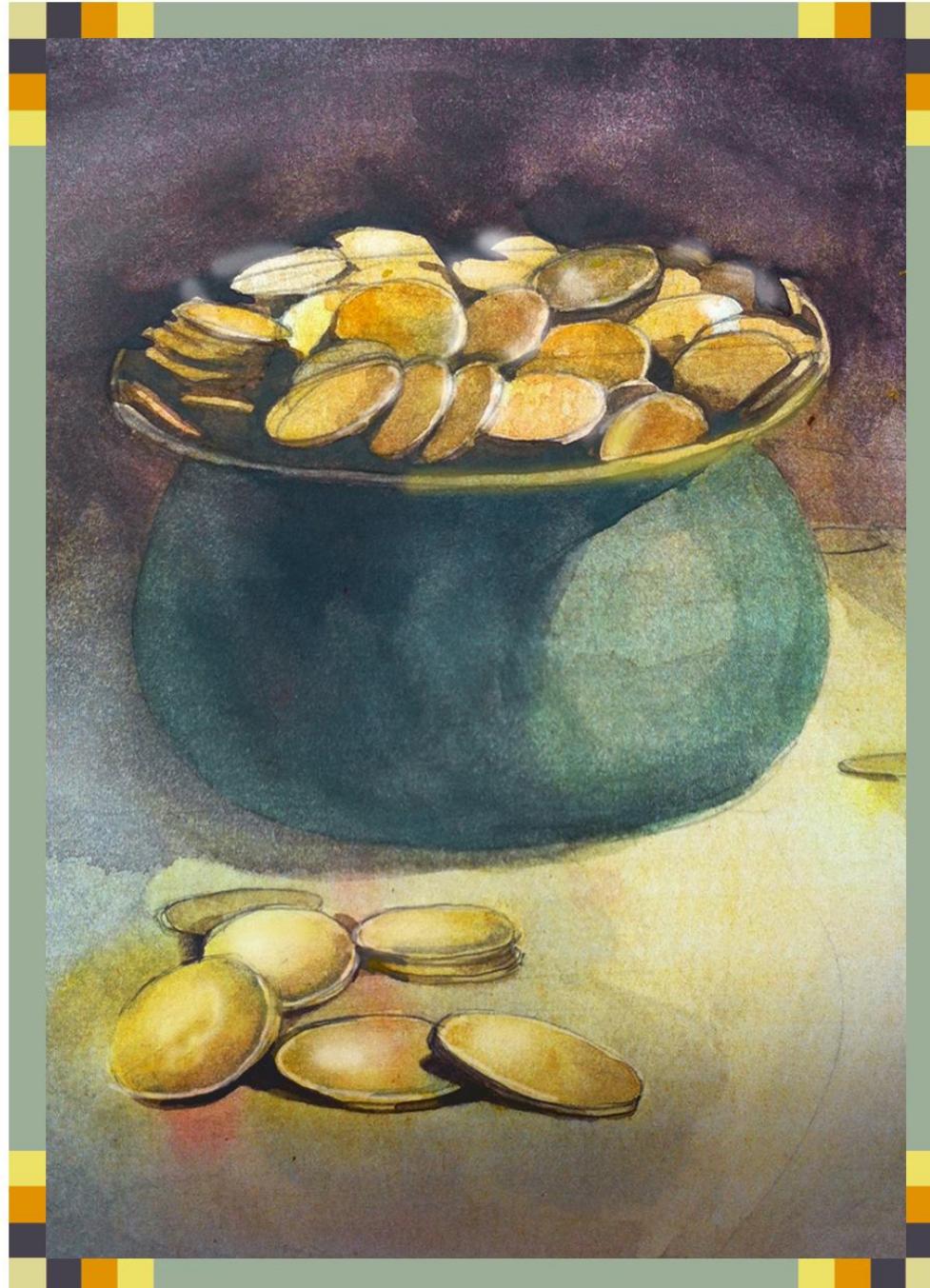
Savu laimi par atgūto viņš slēpa.

Tirgotājs atvēra savu somu un sāka skaitīt monētas: "Hmmm!

Es skatos, ka atalgojuma naudu tu jau

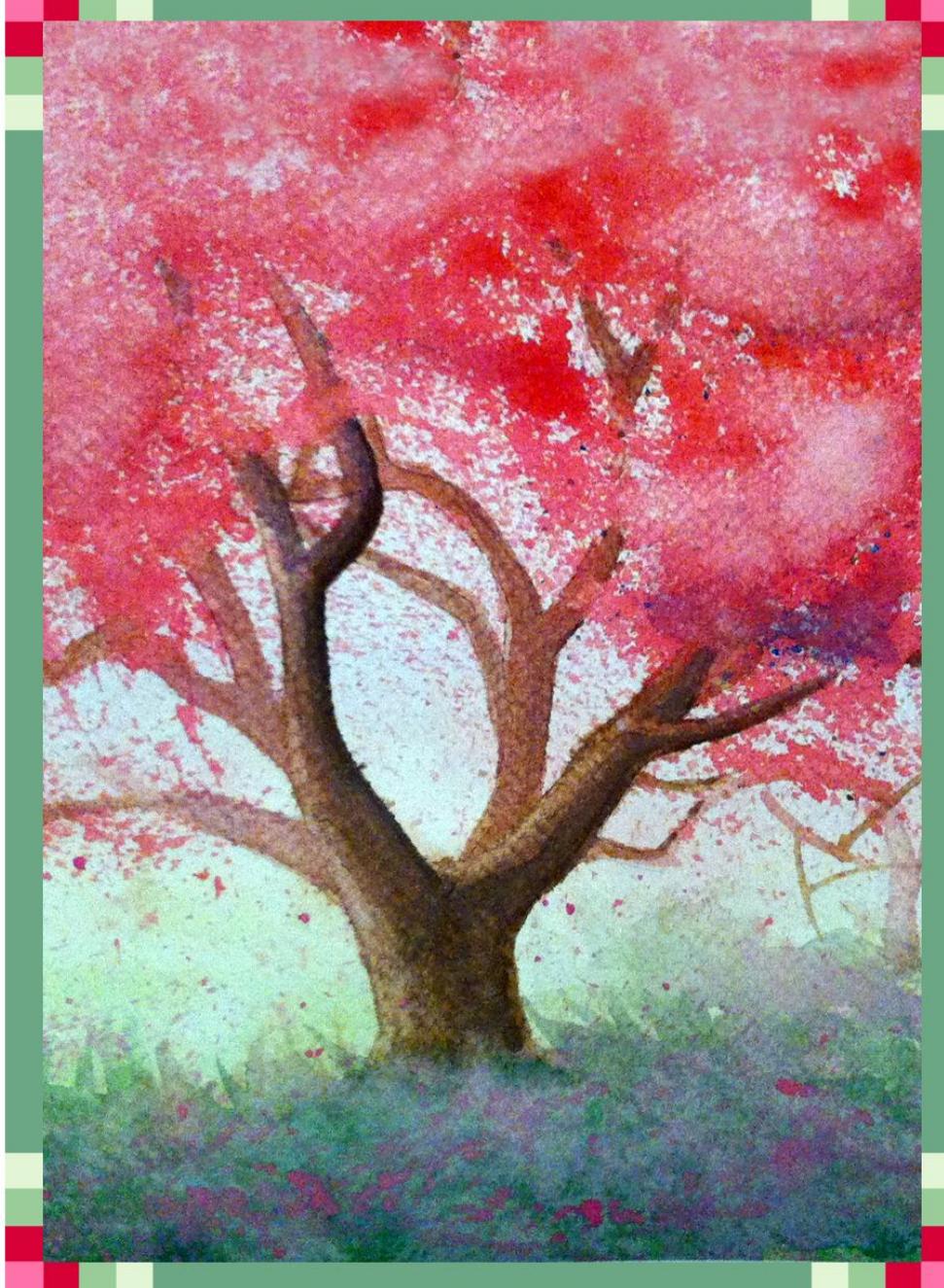
Velis sagrāba tirgotāju aiz krekla
atlokiem un sāka to kratīt.
"Kā jūs uzdrošināties! Jā, es esmu
nabadzīgs, bet es neesmu zaglis!
Atalgojums jums nav jāatdod, bet
nekādā gadījumā neapvainojiet mani
zādzībā!" Šī lieta nonāca tiesā, jo
tirgotājs savus vārdus atsaukt nevēlējās.
Pēc abu pušu noklausīšanās, tiesnesis
secināja, ka tirgotājs melo. Viņš nolēma
dot melim kārtīgu mācību. "Tirgotājs
apgalvo, ka no somas tika paņemtas 100
liras, savukārt kurpnieks sniedz liecību,
ka to nav darījis. Es ticu abām pusēm. Es
uzskatu, ka atrastā soma patiesībā
nemaz nav tirgotāja, tā pieder kādam
citam. Tā dēļ soma tiks konfiscēta tiesas
aizgādībā, līdz tās īpašnieks atradīsies."
Augstprātība neļāva tirgotājam atzīties
melos. Tas mums atgādina Pravieša(s)
teikto: **"Tas, kurš nav pateicīgs
cilvēkiem, nav arī pateicīgs Allāh."**

INDE

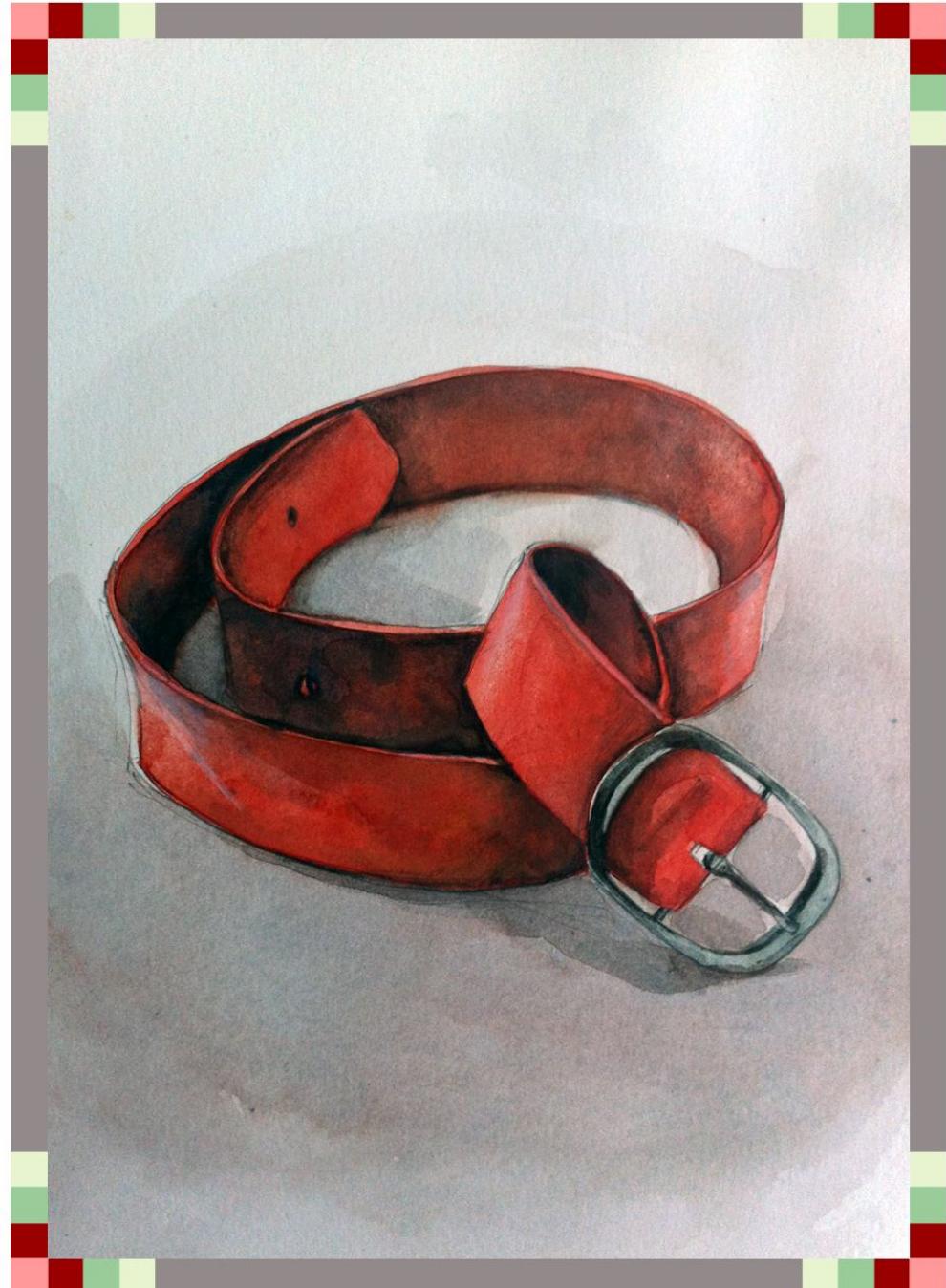
Huseins bija ceļā uz mājām. Viņš bija priecīgs par sekmīgo biznesu. Nu bija laiks atpūtai.

"Lai ēzelis nedaudz paganās, kamēr es nosnaudīšos koka ēnā," viņš nodomāja. Viņš būtu iemidzis, ja vien nebūtu atcerējies par naudu. Naudu viņš nolēma nolikt kādā drošākā vietā. Viņš pārskaitīja monētas – nekā netrūka. Huseins pabāza somu zem kreikla un ļāvās miegam. To visu redzēja zaglis, kurš slēpās kokā. Visu mūžu šis zaglis bija darījis cilvēkiem ļaunu. Viņš uzmanīgi nokāpa no koka un izvilka no kabatas salma stiebru un pudeli indes. Viņš pielavījās pie guļošā Huseina. Zagļa plāns bija nogalināt Huseinu, iepūšot caur salmiņu Huseina mutē indi. Tieši tajā brīdī, kad zaglis bija gatavs plāna īstenošanai, Huseins nošķaudījās. Zaglis aiz pārbīļa norija Huseinam paredzēto indi. Nāve iestājās acumirklī. Mūsu Pravietis(s) sacīja: **"Allāh kaitē tam, kurš kaitē citiem."**

SIKSNA

Nihats bija ļoti palaidnīgs puika. Viņš mēdza iekaustīt savus brāļus, lietoja rupjus vārdus un vienmēr runāja pretī. Šāda uzvedība viņa māmiņu ļoti nomāca. Viņa vienmēr pamācīja: "Mīļumiņ, nesāpini citus, nelieto nejaukus vārdus." Bet Nihats allaž ietiepās: "Tā nav mana vaina. Es neko sliktu neesmu izdarījis. Viņi mani sadusmoja." Kādu dienu māte piedāvāja Nihatam: ja viņš nekildosies ne ar vienu līdz pat vakaram, viņš saņems kā balvu skatlogā redzēto siksnu. Nihats patiesi kāroja tieši to siksnu. Viņa brāļi izmantoja situāciju, lai sadusmotu Nihatu. Viņi centās visādi, bet nekas nelīdzēja – tik spēcīga bija Nihata apnēmība. Vakarā māmiņa viņu pasaуca: "Es redzu, ka Tev ir izdevies sevi kontrolēt siksnas dēļ. Tā tev vajadzētu rīkoties Allāh dēļ, nevis siksnas dēļ, jo tieši to Allāh mums ir pavēlējis." Ja vien Nihats būtu dzirdējis sekojošo hadīsu: "Ikkatram, kurš nekildojas, pat tad, kad tiek izaicināts, tiek apsolīta māja Paradīzē."

DUSMAS

Spēcīgais Halits ar vienu roku varēja pacelt virs galvas tabureti. Neviens viņu skolā nespēja pārspēt brīvajā cīņā. Pārsvarā viņa cīņas biedrs bija draugs Nurettins. Kā jau ierasts, arī šodien viņi cīnījās skolas pagalmā. Nurettins zaudēja. Viņš bija tik ļoti dusmīgs, ka viņš ieskrēja klasē un saķēpāja visas Halita grāmatas. Tagad arī Halits kļuva dusmīgs. Viņš nogāza Nurettinu gar zemi un iebelza viņam pa degunu. Nurettina deguns asiņoja – asinis bija gan uz drēbēm, gan uz grīdas. Skolas biedri bija krietni vien noraizējušies. Skolotājs sarāja Halitu un turpināja ar hadīsu:
"Stiprs ir nevis tas, kurš uzvar cīņā, bet gan tas, kurš spēj kontrolēt savas dusmas."

SACENSĪBAS

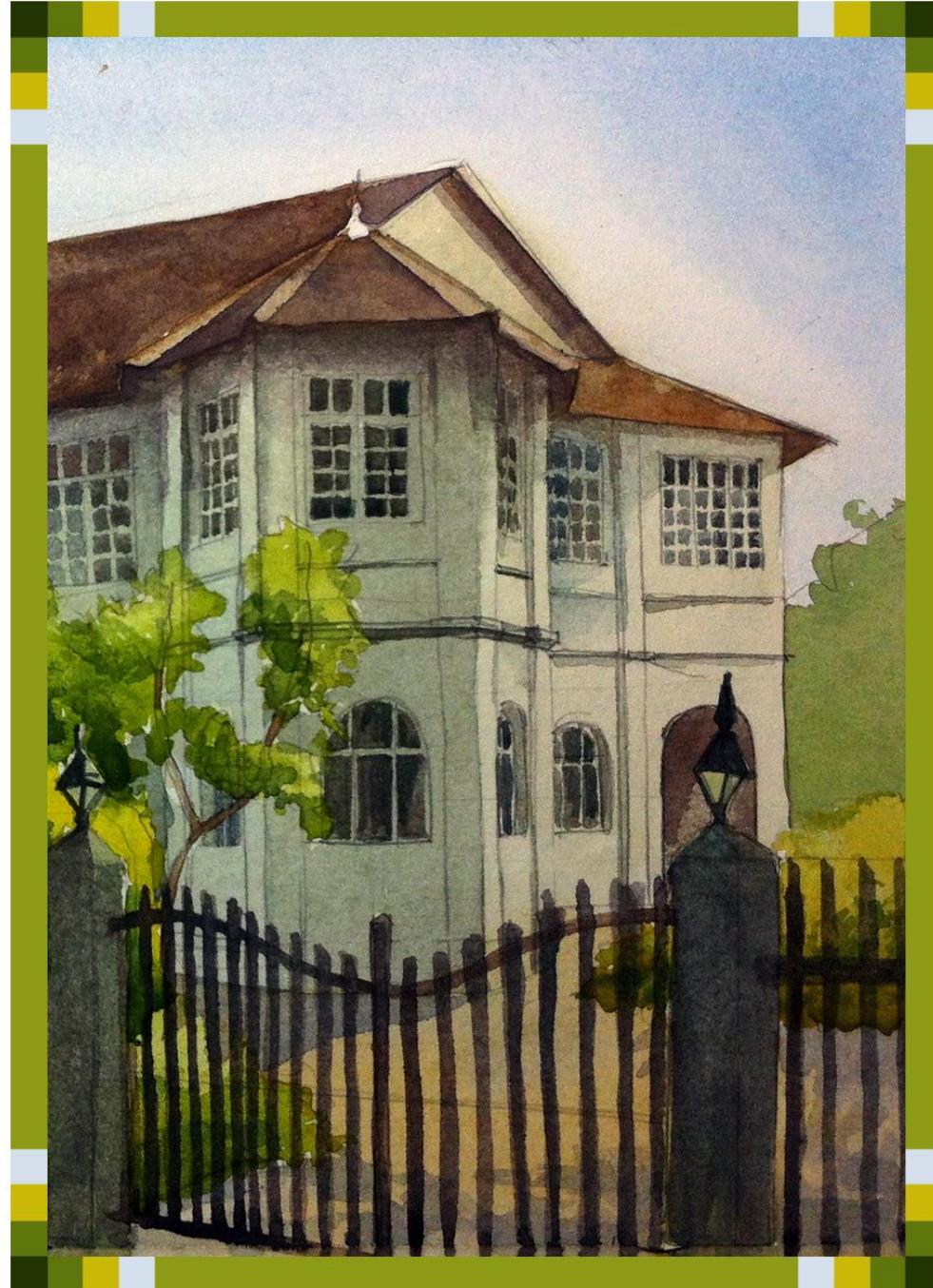
Kaut arī Husnus bija zaudējis redzi, viņš nekad nepadevās. Viņš viens pats spēja nokļūt līdz vietējai pilsētai. Kādu dienu Murtazas, kurš bija ļoti neiecietīgs zēns, nolēma izāzēt Husnusu, piedāvādams skriešanās sacensības no ciema līdz pilsētai.

Husnus piekrita: "Sarunāts, bet ar vienu noteikumu. Ja es vinnēšu, tu man atdosi savu jaku." Murtazas tik nosmējās. Husnus turpināja: "Un es noteikšu sacensību laiku." Murtazas nešaubīdamies par savu uzvaru piekrita. Husnus par sacensību laiku bija izvēlējies tumšu nakti. Ceļš uz pilsētu veda caur mežu. Diena vai nakts priekš Husnusa nespēlēja nekādu lomu. Viņš nonāca līdz pilsētai kā ierasts, taču Murtazas apmaldījās. Murtazasa kājas kērās aiz akmeņiem, un zari sitās sejā. Pilsētā viņš ieradās pusstundu vēlāk par Husnusu. Ja vien Murtazas būtu zinājis Pravieša(s) hadīsu. "**Allāh ir man atklājis: 'Esi pazemīgs un nekļūsti augstprātīgs pret citiem.'**"

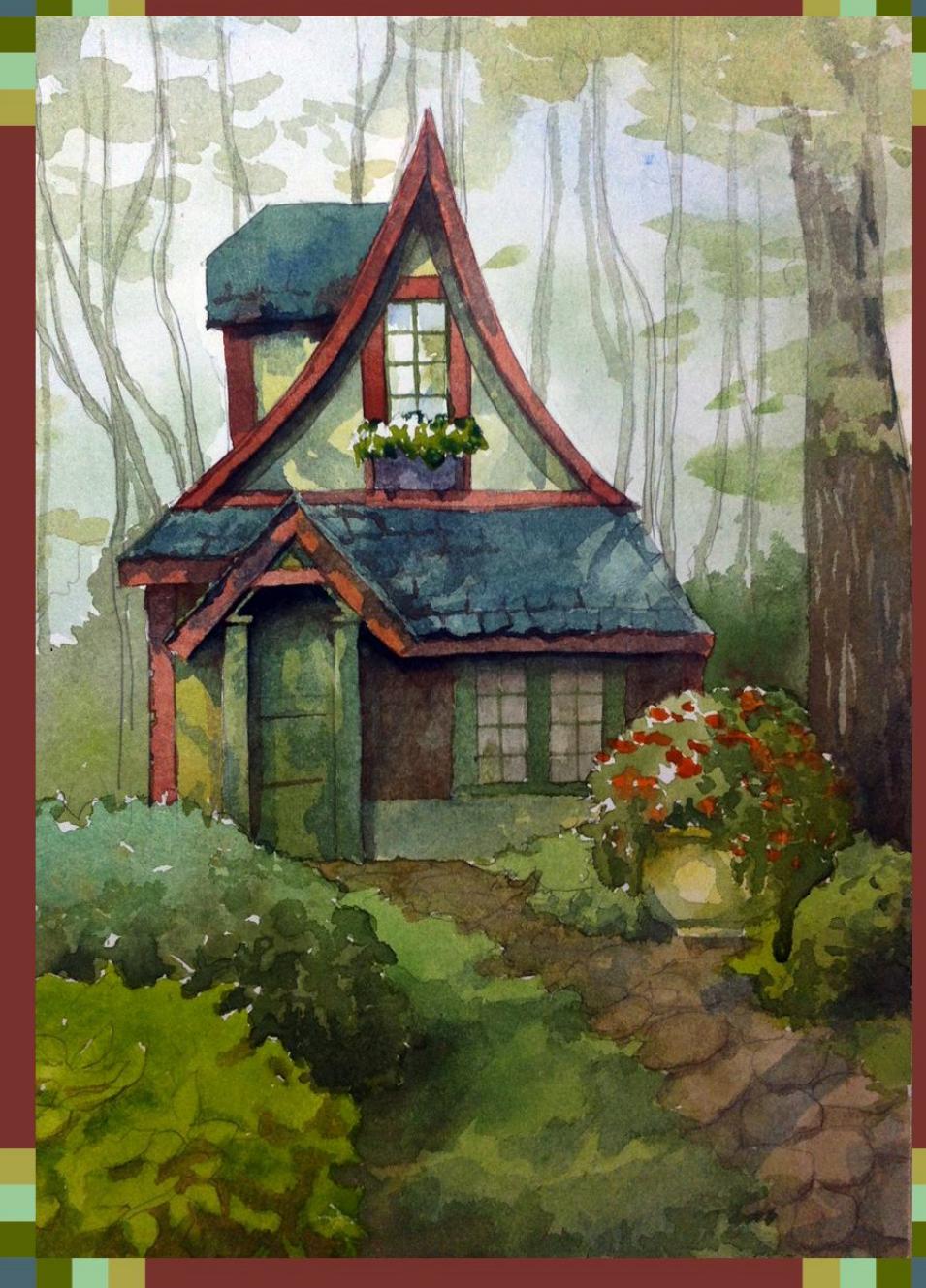

ZELTS

Kad nomira Ailinas tētis, iedomīgā meitene kļuva ļoti nomākta. Viņa mēdza viena pati spēlēties villas pagalmā. Ar Bedriju, meiteni no kaimiņmājas, viņa nespēlējās, jo viņas ģimene bija nabadzīga. Kādu dienu Bedrija ieskrēja Ailinas pagalmā un sauca: "Mans tēvs ir ļoti slims. Iespējams, viņš mirs. Viņš vēlas tevi redzēt. Viņam ir kas svarīgs sakāms." "Vai tad nabags man var pavēstīt ko svarīgu? Tava māja noteikti smird, un kurš gan gribētu iet tādā mājā?" nicinoši noteica Ailina. Pēc pāris minūtēm, Bedrija atgriezās raudādama: "Manam tēvam ir kas ļoti svarīgs sakāms. Tavs tēvs pirms nāves ir apracis zeltu. Mans tēvs ir vienīgais, kurš zina, kur tas meklējams. Tavs tēvs pieminēja to neteikt tev, līdz tu pieaudz, bet tā kā mans tēvs ir tuvu nāvei, viņš vēlas tev atklāt zelta

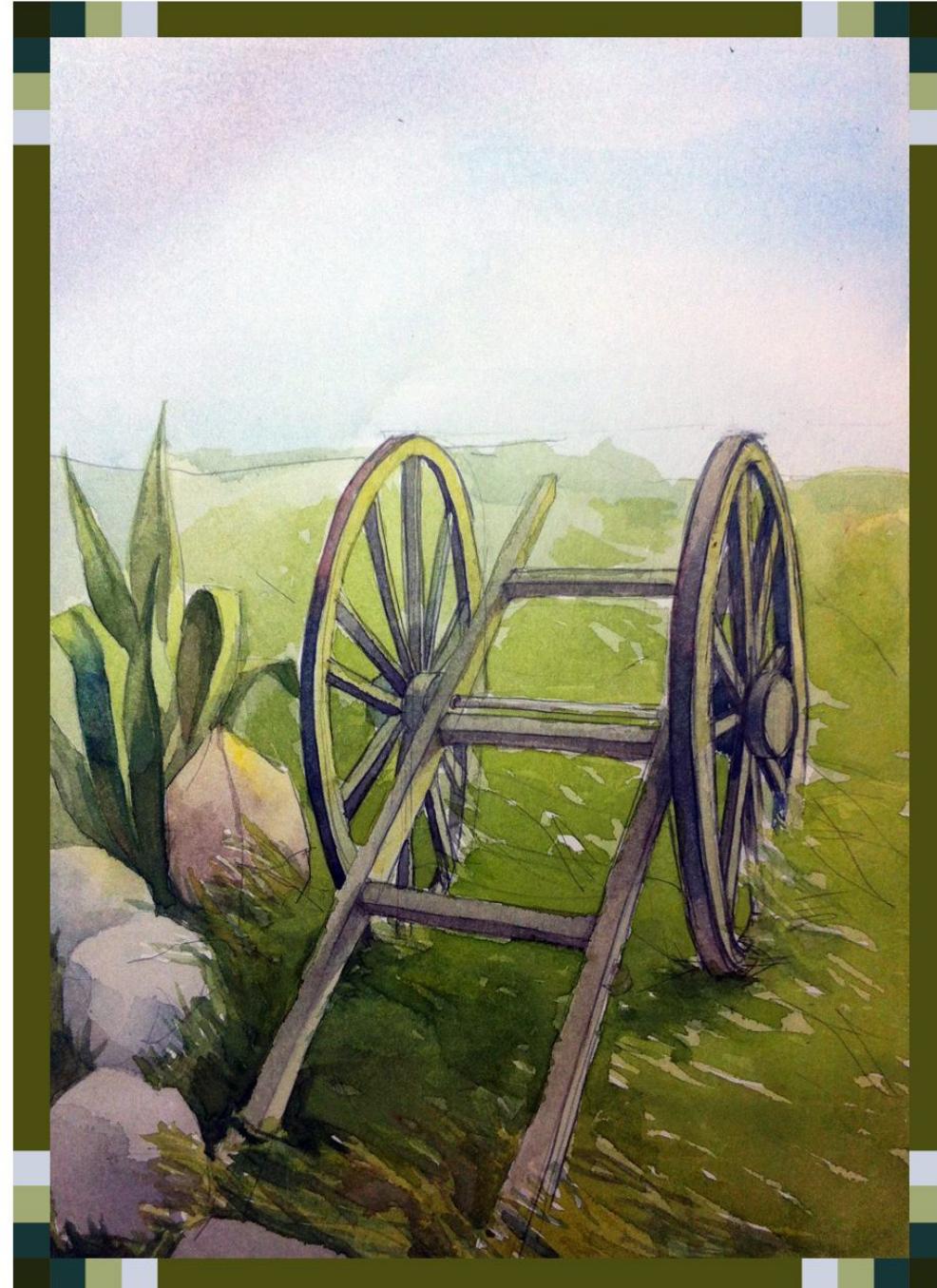
Pēc dzirdētā Ailina nekavējoties
aizskrēja uz kaimiņmāju,
bet pārāk vēlu. Slimais vīrs bija jau
miris. Ailina bija neizsakāmi
dusmīga uz sevi un nožēloja,
ka nebija klausījusies Bedrijas
teiktajā. Vai zelts bija vienīgais,
ko viņa pazaudēja?
Nē, viņa palaida garām arī iespēju
tikt Paradīzē, jo viņa ietiepīgi turējās
pie savas augstprātības.
Pravietis(s) par tādiem cilvēkiem
ir teicis: "Neviens, kura sirdī
slēpjas augstprātība,
pat ja tikai sinepju sēklas svarā,
neieies Paradīzē."

ZAGLIS

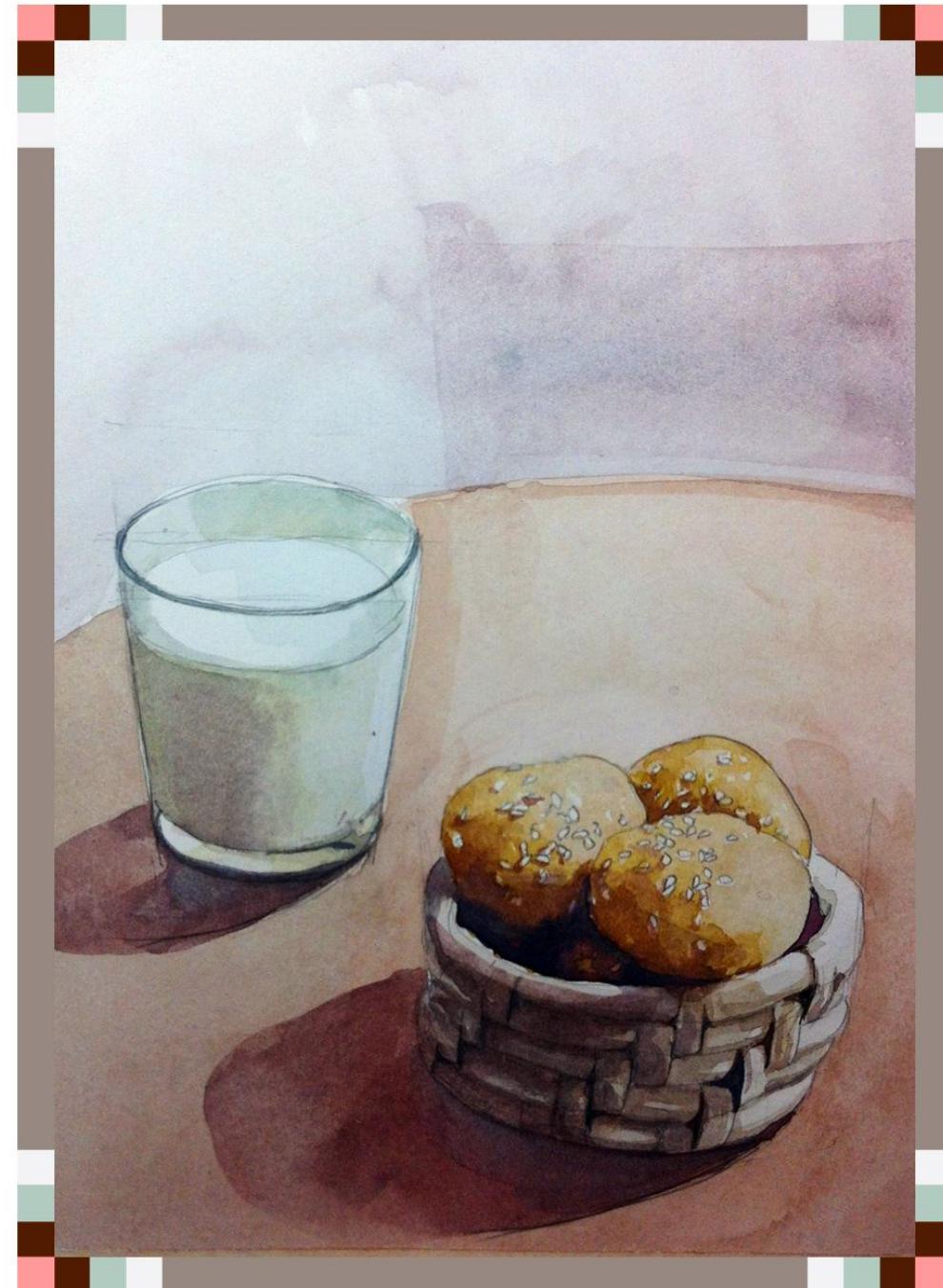
Nuri bija nabadzīgs un pieticīgs zemnieks. Cilvēki uzskatīja viņu par neveiksminieku, jo viņš nekad neiejaucās citu darīšanās un nerunāja bez vajadzības. Kādu dienu kāds vīrs, kuru visi uzskatīja par ļoti prātīgu cilvēku, nozaga viņa ēzeli. Kad Nuri konstatēja ēzeļa zādzību, viņš devās uz tirgu, lai iegādātos jaunu. Staigādams pa tirgus laukumu, viņš pamanīja, ka viņa ēzelis tiek pārdots. Viņš piegāja pie pārdevēja un teica: "Šis ir mans ēzelis. Pagājušajā nedēļā kāds to nozaga."

Zaglim nebija ne kauna, ne goda, lai atbildētu, ka Nuri ir kļūdījies un ka viņš pats ir izaudzinājis šo ēzeli no kumeļa. Izdzirdot melīgo atbildi, Nuri prātā iešāvās kāda doma. Viņš aizklāja ēzeļa acis un sacīja: "Ja šis ēzelis patiesi ir tavs, tad pasaki, kura no acīm ir akla?" Kādi brīdi zaglis vilcinājās un tad atbildēja: "Labā acs." Nuri atklāja ēzeļa labo aci, lai parādītu, ka tai nekas nekaiš. "Ak, tā tak bija kreisā acs," attaisnojās zaglis. "Arī šoreiz atbilde ir nepareiza," teica Nuri, atklājot ēzeļa kreiso aci. Ľaužu pūlis, kas bija savācies ap notiekošo, saprata, ka Nuri ir patiesi gudrs. Pravietis(s) ir sacījis: "**Lai Visuvarenais Allāhs nolād zagļus!**"

KUMOSS

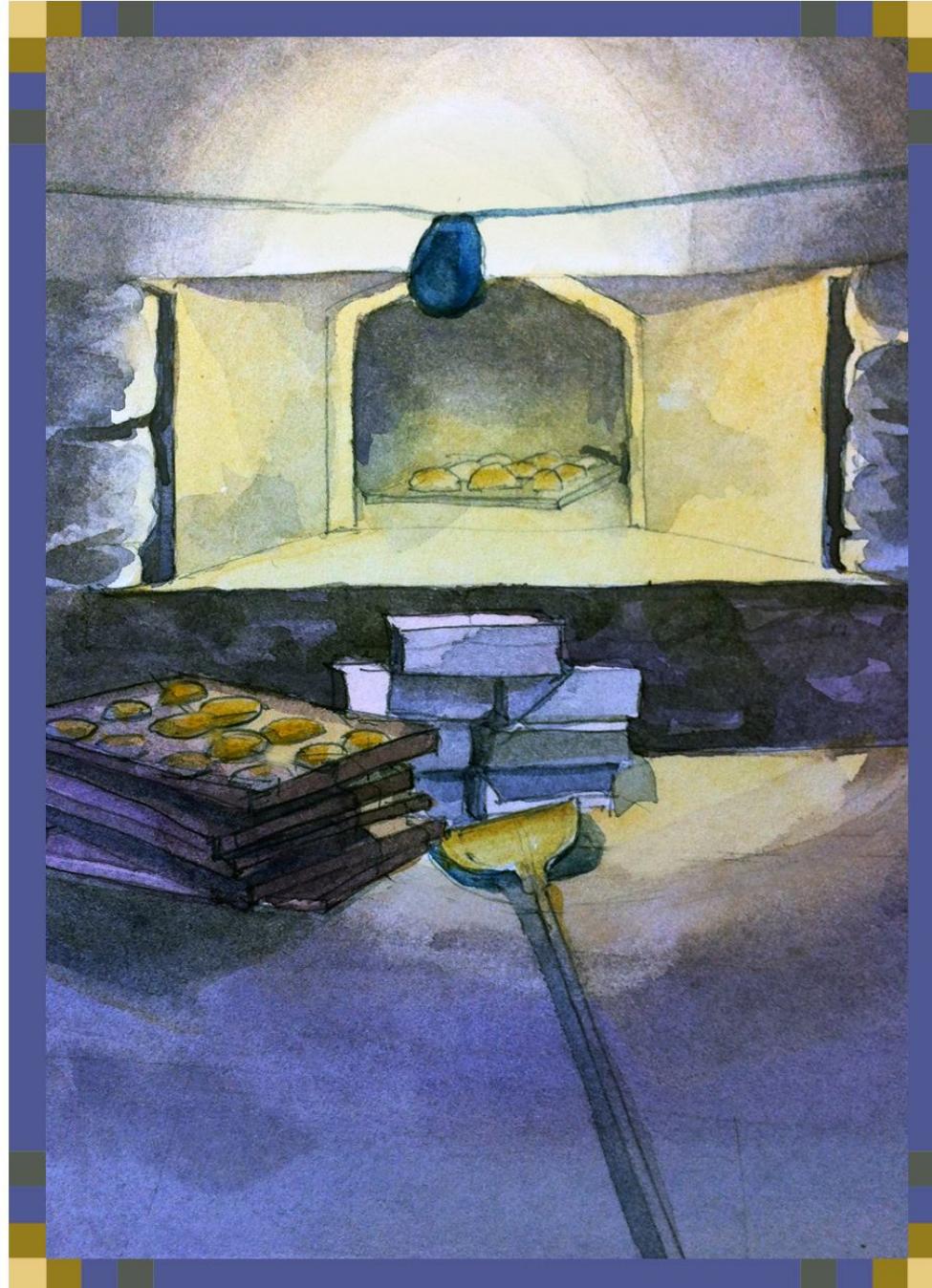
Bēsimam bija itin viss, ko viņš kāroja. Viņam nebija ne jausmas kā dzīvo trūcīgi ļaudis. Kādu dienu, kad viņš devās spēlēt futbolu, nez no kurienes uzradās suns un sāka viņam dzīties pakaļ. Viņš skrēja cik jaudas, tomēr suns strauji tuvojās. Bēsims paklupa uz akmens un nokrita. Kad viņš attapās no kritiena, viņš ieraudzīja kādu nepazīstamu zēnu ar viņa māti. Laipnā sieviete aprūpēja Bēsimu ievainojumus. Šie cilvēki bija viņu paglābuši no negantā suņa un nogādājuši savā mājā, lai iztīrītu brūces. Viņu pārsteidza svešinieku pieticīgie dzīves apstākļi. Vakariņošana kopā ar laipnajiem cilvēkiem lika viņam justies neērti. Katrs kumoss sprūda kaklā. Nākamajā dienā viņš aiznesa savas māmiņas pagatavoto ēdienu glābējiem. Viņi kopā ieturēja omulīgas vakariņas. Maz pamazām abi zēni sadraudzējās. Bēsims bija žēlsirdīgs un laipns bērns un tieši tāpēc viņš dzīvoja saskaņā ar Pravieša(s) hadīsu: **"Tas, kurš ir paēdis, kamēr viņa kaimiņi ir izsalkuši, nav muslims."**

NAUDA

Pirmajā Ramadāna dienā Ezems devās uz veikaluu, lai nopirktu maizīti. Pie maiznīcas bija ļoti gara rinda. Maiznieks bija norūpējies. Visiem pārdot maizi un izdot precīzu atlikumu nebija viegls uzdevums. Aiz noguruma maiznieks Ezemam izdeva pārāk daudz naudu.

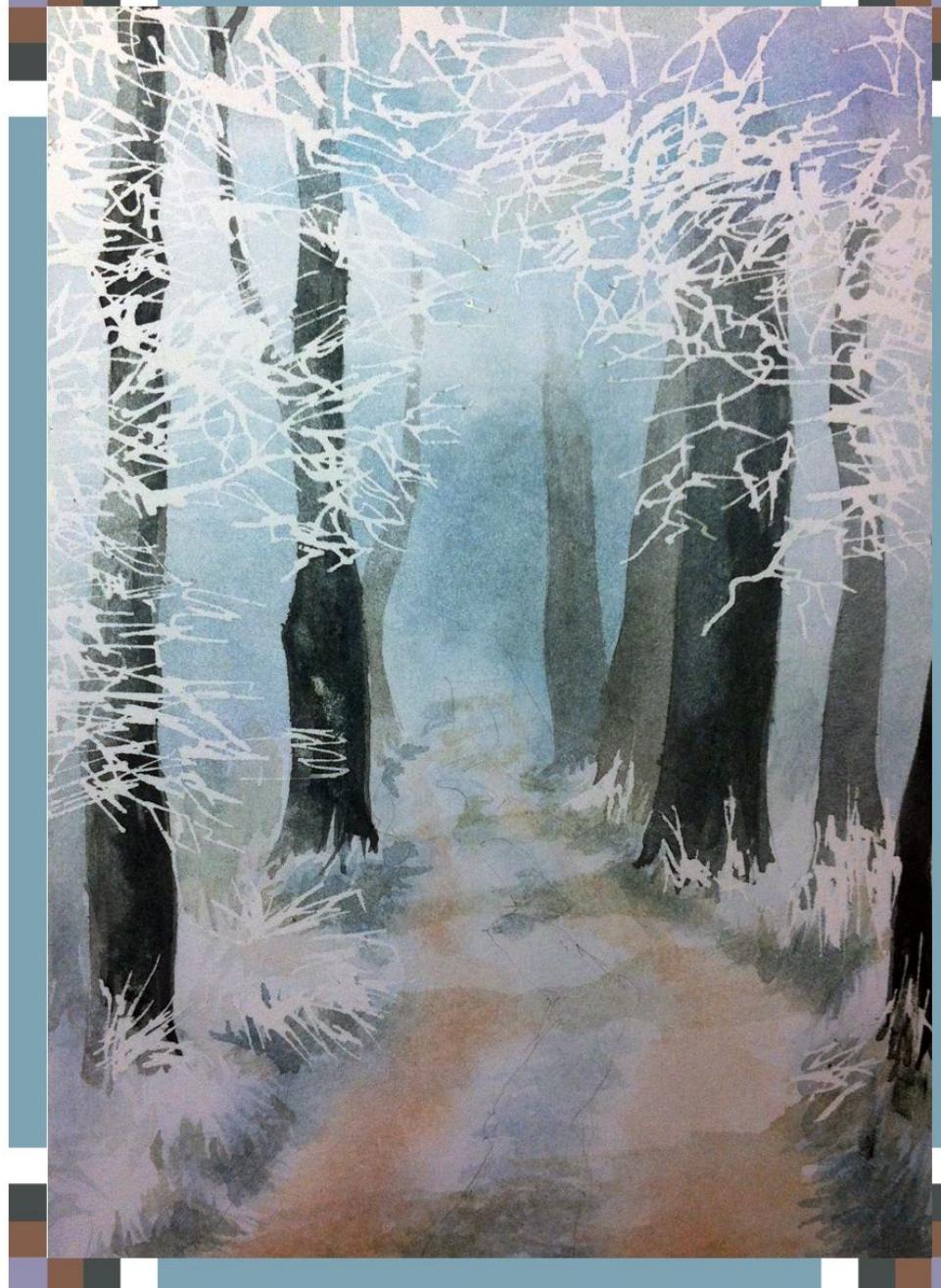
Ezems, ieraugot atlikumu, pārsteigumā vilcinājās. "Vai esmu kļūdījies?" jautāja maiznieks. "Nē, nē," atbildēja Ezems. Vakariņu laikā viņš jutās kā izsists no sliedēm. Viņš nespēja aizmigt, jo viņu tirdīja nemiers. Viņš jutās tā, it kā kāda nerēdzama būtne viņam vaicātu: "Kāpēc tu tā rīkojies? Kāpēc tu piesavinājies svešu naudu?" Viņš domāja, ka labāk būtu visu izstāstīt mammai, bet jau pēc mirkļa viņš savas domas mainīja. Viņš bija pārliecināts, ka māmiņa viņu sabārs. Naktī Ezemam rādījās murgi. Kad viņš pamodās, viņš nejutās ne par gramu labāk. Viņš paskatījās pie sienas esošajā kalendārā un ieraudzīja tajā rakstīto hadīsu: **"Grēks ir tas, kas nomāc tavu sirdi, un kuru tu nevēlies nevienam atklāt."**

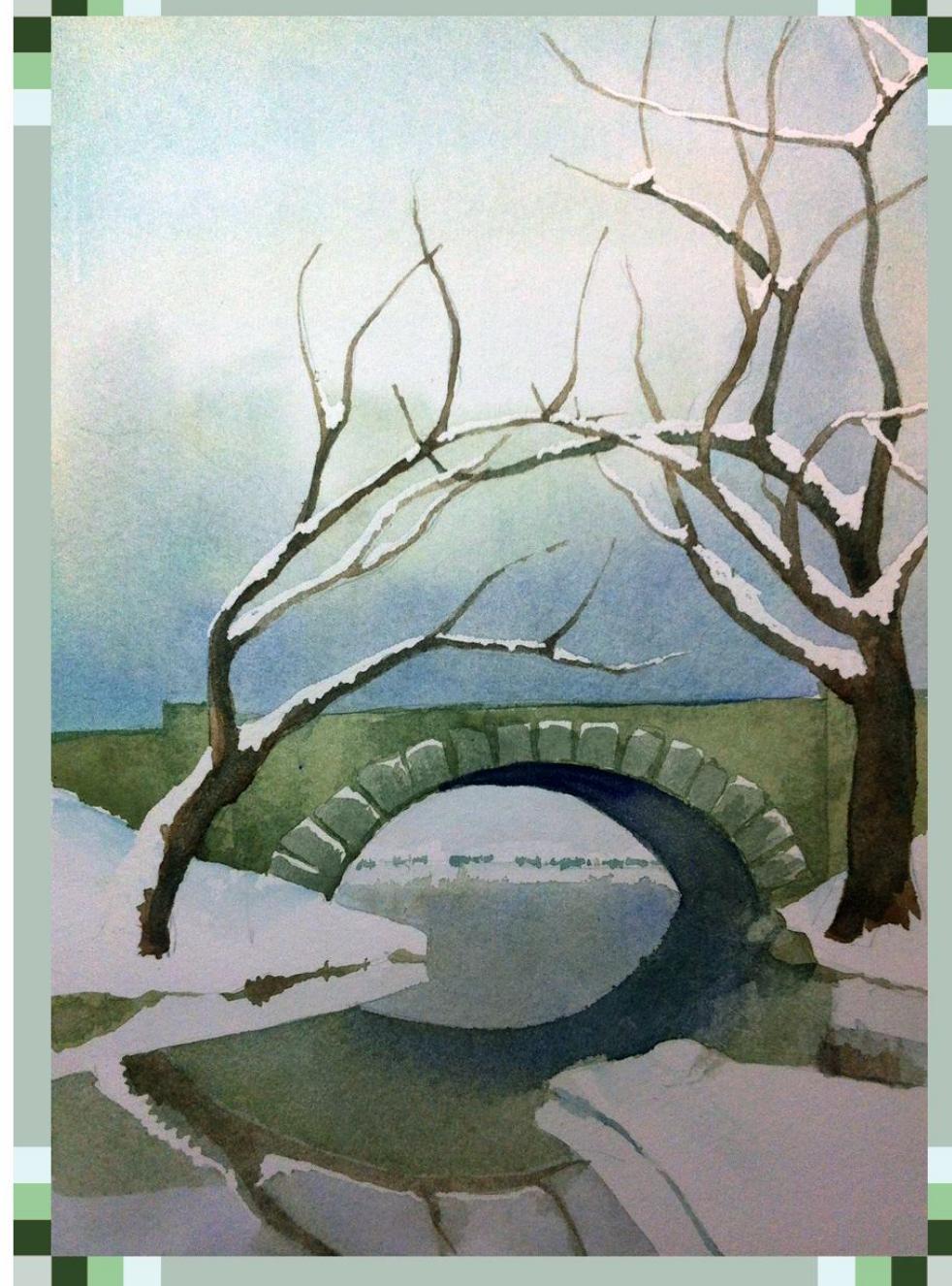
STARPNIEKS

Bija auksta ziemas diena. Īsa bija ceļā uz skolu, kad viņa skatiens apstājās pie kāda nabadzīga zēna. Zēnam nebija pat mêteļa, viņa zābaki bija novalkāti un slapji. Šis skats aizkustināja īsu. Kaut arī īsas ģimene nebija bagāta, tomēr viņi varēja atlauties visu nepieciešamo priekš īsas. Viņš nolēma sekot noplukušajam zēnam. Vēl jo vairāk viņu pārsteidza tas, ka šis puika mācījās tajā pašā skolā. Viņš nebija viņu skolā ievērojis. īsa prātoja, kā lai palīdz šim nabaga zēnam, taču nekas nenāca prātā.

Viņš būtu atdevis savus zābakus, bet viņam nebija līdzi lieka pāra apavu. Pusdienas laikā viņš satika zēnu atkal un vaicāja, vai viņš vēlas draudzēties. Pavisam drīz starp viņiem uzplauka cieša draudzība.

Nabadzīgais zēns bija tikai nesen pārvācies kopā ar māti un divām jaunākām māsām uz šo vietu. Viņa tētis bija nomiris pirms pāris gadiem. Tajā dienā Īsa dalījās ar savām pusdienām. Atgriezdamies mājās, Īsa sacīja savam tēvam: "Šodien mums skolotāja uzdeva mājasdarbu. Mums ir jāatrod veids, kā mēs varētu palīdzēt kādam nabadzīgajam." Tēvam bija pāris idejas, ar kurām viņš padalījās. Nākamajā dienā Īsā devās uz "Palīdzi trūkumcietējiem" fondu. Tur viņš satika kādu laipnu vīru, kuram viņš izstāstīja par savu nelaimē nonākušo draugu un lūdza palīdzību. Īsas labais nodoms patiesi sajūsmīnāja laipno vīru. Viņš deva Īsam uzdevumu noskaidrot, kur dzīvo viņa draugs, un piemetināja: "Gan Allāhs, gan Pravietis(s) mīl tādus bērnus kā tu. Tu esi rīkojies tieši tā kā ir teiks hadīsā: 'To, kurš ir starpnieks ziedojujam, Dievs atalgots tā, it kā viņš pats būtu veicis ziedojumu.'"

PASLĒPES

Ehsāns ar draugiem spēlēja paslēpes. Viņš atrada vienreizēju paslēptuvi aiz kastaņa netālu no ielas. Neviens viņu tur neatrastu! Tieši tajā brīdī, kāds sirms vecītis viņu uzrunāja: "Dēliņ,
vai tu vari man, lūdzu, palīdzēt atrast kādu vietu?" Ehsāns pagriezās pret sirmgalvi un pie-likā pirkstu pie lūpām, norādot, ka tas nav īstais brīdis runām. Vecais vīrs skatījās neizpratnē uz Ehsānu un nožēlas pilnā balsī teica: "Kāpēc man būtu jāklusē? Es tev lūdzu palīdzību. Ja tu vari man palīdzēt, vienkārši pasaki virzienu. Ja nevari, tad pakrati galvu. Es galīgi nesaprotru bērnus šajā ciemā, viņi ir tik savādi." Spēles 'ķerājs' bija apķērīgs – viņš saprata, ka vecais vīrs runā ar kādu, kurš slēpjas. Viņš klusītiņām pielavījās. Vecā vīra nepacietība auga:
"Acīmredzot neviens šiem bērniem nav mācījis sekojošo hadīsu: **"tas ir ziedojums, palīdzēt kādam, kurš meklē virzienu."**" Vecītis aizgriezās, lai turpinātu savu ceļu. Ehsāns pameta spēli un steidzās pie večuka, lai atvainotos un palīdzētu atrast ceļu.

PRIEKA BOJĀTĀJS

Avnis bija draudzīgs, tomēr ķildīgs, kas pārējiem bērniem nepatika. Kādā rudens

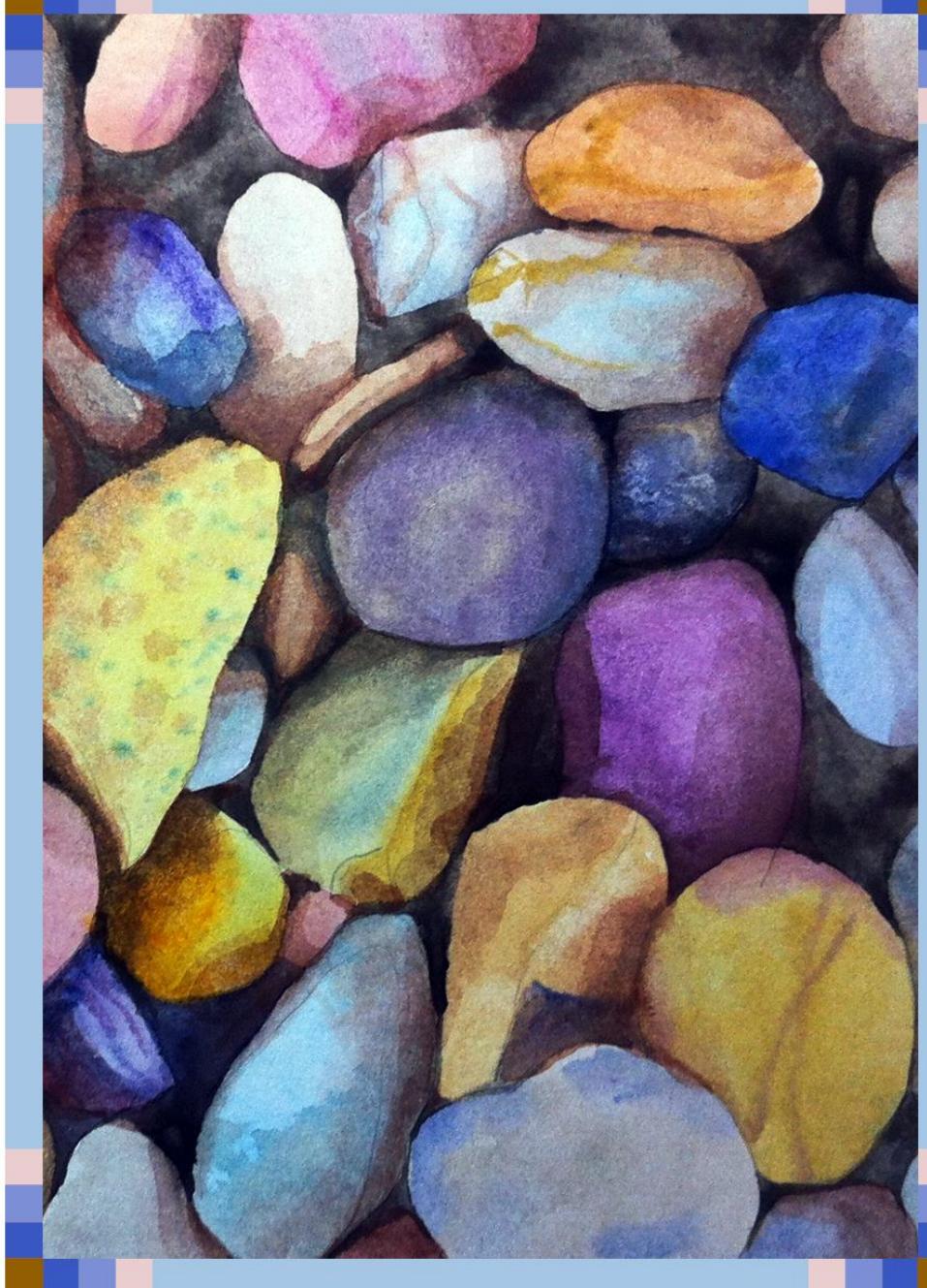
dienā, bērni sēdēja ezera krastā un plāpāja par jūrām un ezeriem. Bērni bija vienisprātis, ka jūras ir dziļākas un ūdens

tajās aukstāks nekā ezeros; Avnis uzskatīja citādāk. Bērni, zinādami Avnisa dabu, nemaz neiesaistījās diskusijā. Viņi sāka mētāt akmentiņus. Plānie, plakanie akmentiņi lidoja pār zilo ūdeni kā putni.

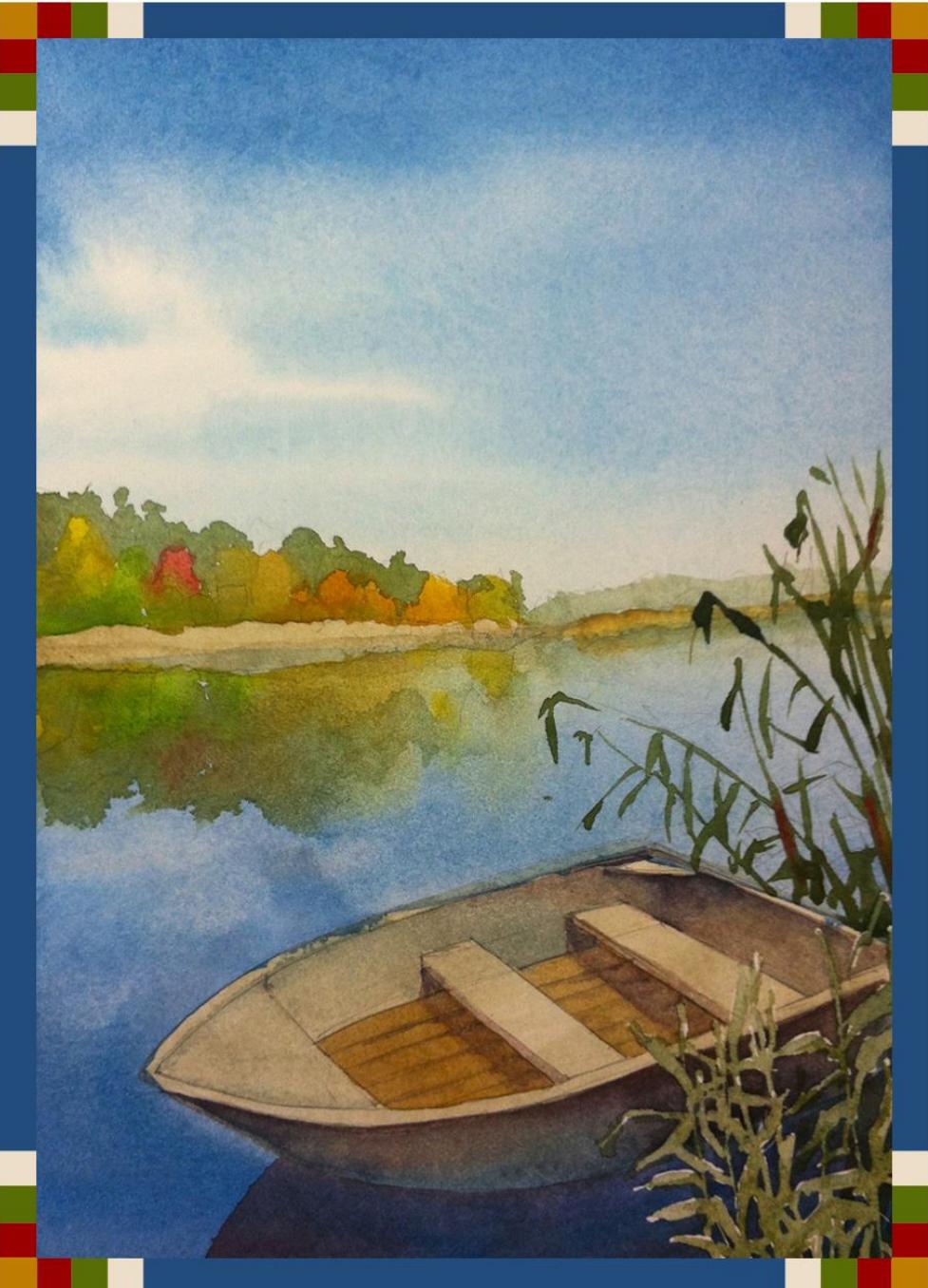
Todien Farukam izdevās aizsviest akmentiņu tālāk par citiem bērniem – tie

aizlidoja tālu pret horizontu .Aiz skaudības, Avnis sacīja: "Parādi savus akmentiņus!" Viņa akmentiņi bija tieši tādi paši kā pārējiem bērniem, bet Avnis vienmēr atrada iemeslu, lai kašķētos: "Kā

gan citādi? Tu esi paņēmis pašus tievākos akmentiņus – protams, ka tie lidos vistālāk. Tā jau visi varētu."

Bezrūpīgais Faruks atbildēja:
"Nu tad apmaināmies ar akmentiņiem."
Tas rezultātus nemainīja.
Hajdars, kurš kliboja pēc auto avārijas,
uzmanīgi teica Avnisam:
"Izskatās, ka šodien tev nav labs
garastāvoklis.
Arī akmentiņu mešanā tev šodien neveicas."
Zaudēšana Avnisu ļoti saniknoja,
tāpēc viņš uzkliedza Hajdaram:
"Ko tu vispār zini, klibiki!"
Pārējos bērnus šāda attieksme
Āoti sadusmoja.
Bērni ļoti mīlēja Hajdaru un necieta viņa
aizskaršanu. Avnis rīkojās
pilnīgi pretēji Pravieša teiktajam:
**"Nestrīdies ar saviem muslimu brāļiem vai
māsām! Neizsmej viņus!"**

ĶIRŠU KOKS

Alī un Aiša rāpās ķiršu kokā pēc ķiršiem.
Alī pamanīja, ka ķirši tuvāk pie galotnes bija nobriedušāki. "Tie zari ir pārak tievi, tie neizturēs tavu svaru. Šie ķirši ir gana labi," teica Aiša, mēģinādama apstādināt Alī, bet Alī neklausījās. Viņš spēja domāt tikai un vienīgi par augšā esošajiem ķiršiem.

Kā apmāts, viņš rāpās augšup pa aizvien tievākiem un tievākiem zariem. Viens mirklis un Alī atradās uz zemes kopā ar nolūzušu zaru. Ne tikai zars tika salauzts, bet arī Alī kāja. Visu ķiršu sezonu viņam nācās pavadīt gultā un noraudzīties, kā pārējie bērni rāpjās pēc saldajām ogām. Vai tik Alī uzvedība nebija mantkārīga? Sekojošs Pravieša(s) hadīss liek mums padomāt:

"Ja cilvēkam būtu divas pilnas upes ar zeltu, viņš vēlētos vēl trešo. Tikai kaps spēj apmierināt cilvēka kāri."

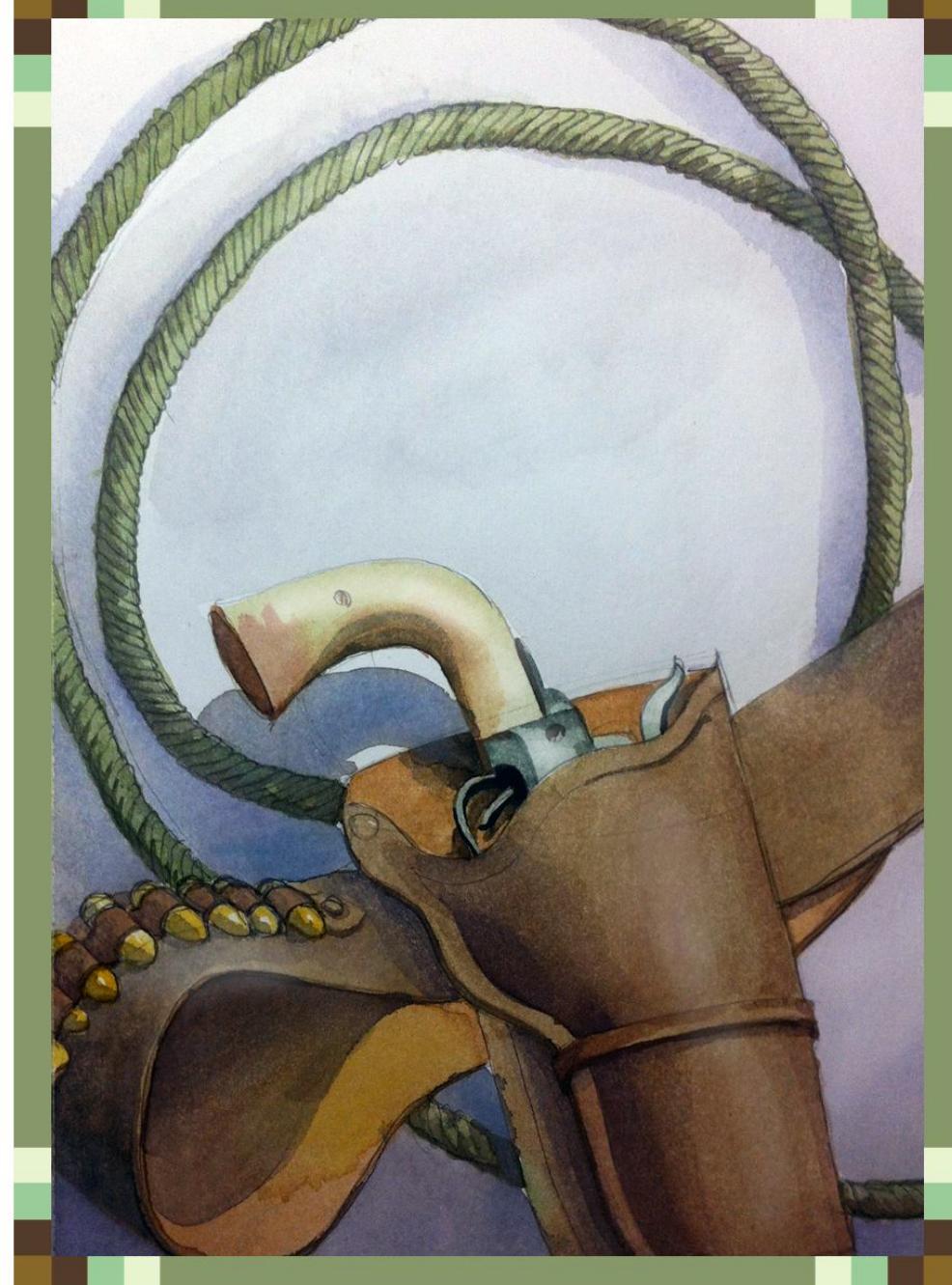

DROSMĪGAIS DĒLS

Reiz, sen senos laikos, bandīti mēdza
gaidīt ceļa malās,
lai apzagtu un
nolaupītu cilvēkus,
kurus vēlāk viņi pārdeva vergu tirgū.
Kādu dienu tika sagūstīts
kāds vecs vīrs.

Bandītu vadonis sacīja vecītim:
"Ja tu nevēlies tikt pārdots kā vergs,
tad tava izpirkuma maksa ir
100 zelta monētu."

Vecais vīrs rakstīja vēstuli savai
ģimenei: "Mīļie, es zinu,
ka jums nav pietiekami
daudz naudas, lai izpirktu manu
brīvību. Es tikai vēlējos ar
šo vēstuli pavēstīt notikušo."
Nabaga vīram bija labsirdīgs un
drosmīgs dēls.

Saņemdamas vēstuli, viņš devās pie nolaupītājiem un sacīja: "Cienījamie vīri, es zinu, ka jūs neatlaidīsiet manu tēvu bez izpirkuma, un es to nemaz nelūdzu. Jūs paši redzat, ka viņš ir vecs un vārgs vīrs – jūs par viņu nesaņemsiet augstu cenu. Tā vietā, ķemiet un pārdodiet mani. Jūs saņemsiet vairāk."

Galvenajam no zagļiem tas šķita kaut kas neticams, viņš apbrīnā skatījās uz drosmīgo jaunekli un sacīja: "Cik neticami, ka tādi drosmīgi dēli ir vēl joprojām atrodamti. Ko tik es nedotu, lai man būtu tāds dēls kā tu. Tu un tavs tēvs esat abi brīvi – jūs varat iet!" Bezgala priecīgi par šādu pavērsienu, tēvs ar dēlu devās mājup. Šis stāsts mums atgādina sekojošu hadīsu: **"Bērns nekad nevar atmaksāt savam tēvam piederošās tiesības, ja vien viņš izpērk savu tēvu no verdzības, tad viņš ir atmaksājis sava tēva tiesības pilnībā."**

KAZLĒNS

Necips ļoti mīlēja kazas, it īpaši mazos kazlēnus.

Tēvs viņam bija uzdāvinājis kazlēnu, par kuru rūpēties. Viņam tik ļoti patika, ka kazlēns maigi iebadīja viņu. Necipa tēvs vienmēr mēdza teikt: "Neatstāj durvis vaļā, savādāk kazlēns ienāks iekšā un sabojās mēbeles." Kādu dienu,

Necips ieskrēja mājā, lai paņemtu bumbu.

Viņš nepievērsa durvīm uzmanību, zinādams, ka drīz ies atkal laukā. Steigā viņš nepamanīja, ka aiz viņa sekoja kazlēns. Meklēdams Necipu, kazlēns atrada kādu citu kazlēnu dzīvojamās istabas lielajā spogulī. Svešais kazlēns skatījās pretī. Kad kazlēns panāca uz priekšu, to pašu darīja arī kazlēns spogulī. Kazlēnu satrauca otra kazlēna drošsirdība. Kazas bērniņš nolieca galviņu un vēlējās par mācību sabadīt to otru.

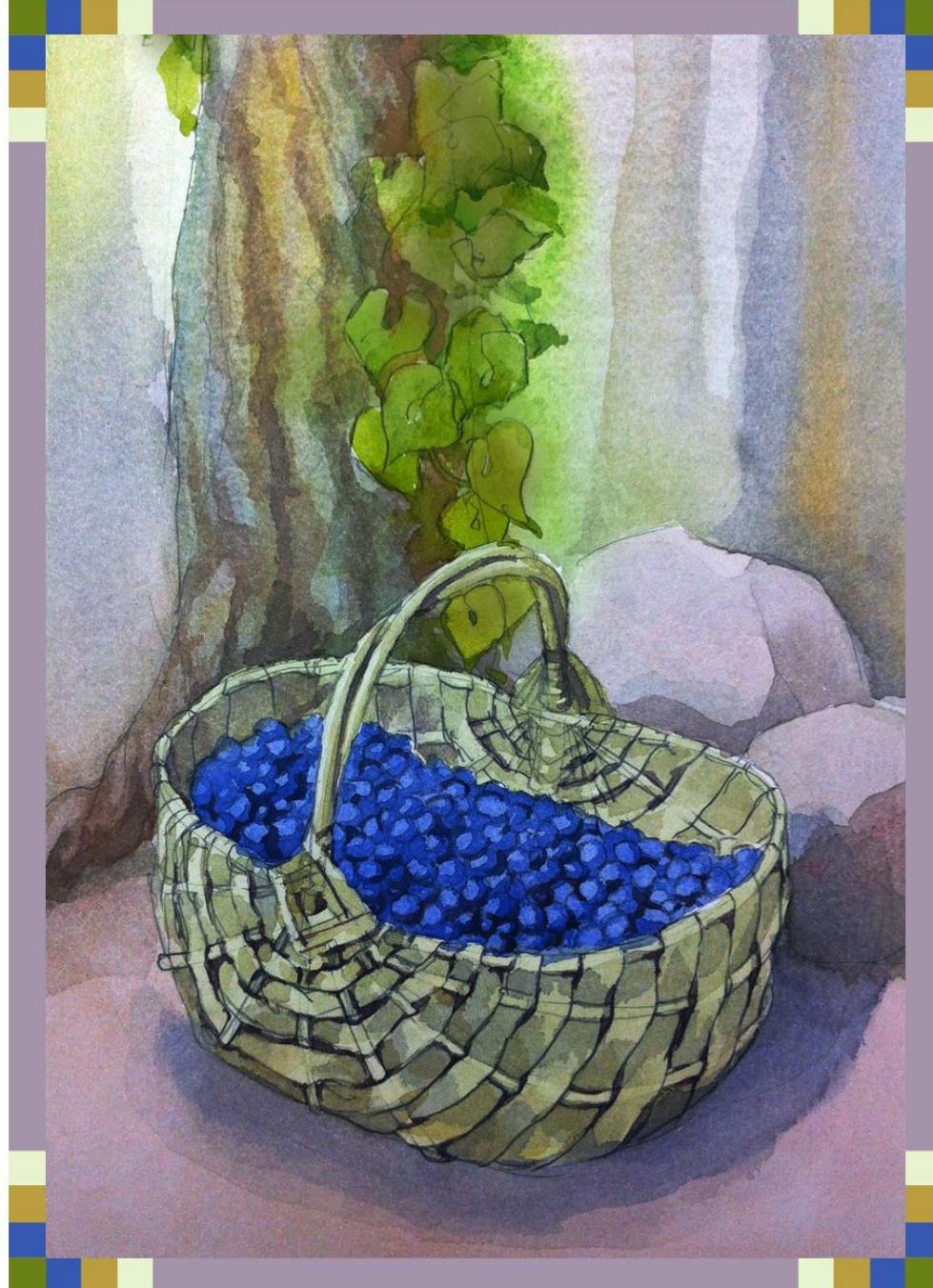
Atskanēja liels blīķķis. Spogulis bija sasists. Ja vien Necips būtu zinājis, ko Pravietis(s) bija teicis diviem jauniešiem –ibn Umaram un Abdullāham ibn Amram – tad viņš nekad nebūtu ignorējis tēta sacīto:

"Paklausī savam tēvam!"

TALANTĪGAIS BĒRNS

Trīs sievietes nāca mājās no ogošanas. Pirmā sieviete stāstīja par savu aktīvo dēlu, kurš vairākas minūtes bez apstājas spēj staigāt uz rokām. Otrā sieviete slavēja sava dēla lielisko dziedāt spēju. Trešā tikai klausījās. Viena no sievietēm vaicāja, kāpēc trešā klusē. "Es varu būt lepna ar savu dēlu, kuram piemīt kāds īpašs talants," viņa atbildēja. Kāds garāmejošs sirmgalvis, nejauši izdzirdējis sieviešu sarunu, nolēma viņām sekot. Kad sievietes gandrīz jau bija nonākušas mājās, viņas nolēma piesēst. Viņu bērni viņas pamanīja un skrēja pie viņām. Pirmās sievietes dēls rādīja savu māku staigāt uz rokām, otrs sievietes dēls sāka dziedāt. Atnāca trešās sievietes dēls un jautāja: "Māmiņ, vai tev palīdzēt?" un pacēla mātes grozu ar ogām. Tieši tajā brīdī viņas pamanīja veco vīru un jautāja viņa domas par talantīgajiem bērniem. "Es redzēju tikai vienu talantīgu bērnu," viņš sacīja. "Bērnu, kurš steidzās, lai palīdzētu savai mātei. Viņš ir rīkojies saskaņā ar sekojošu Pravieša(s) hadīsu: 'Es katram iesaku kalpot savai mātei.'"

PLASTMASAS ŠĶĪVIS

Kāds nabadzīgs namdaris, tuvojoties vecumam, bija zaudējis spēku kaulos, un pamazām arī redze pasliktinājās.

Trīcošo roku dēļ viņš vairs nespēja pienācīgi noturēt rokās karoti.

Karotes saturs nonāca uz galda, nevis viņa mutē. Viņa dēls ar vedeklu vienmēr mēdza aizrādīt, lai viņš būtu uzmanīgāks.

Vecā vīra vājums viņus ļoti kaitināja, it īpaši tad, kad ēdiens tecēja gar zodu. Visbeidzot viņi ierādīja viņam atsevišķu galdu. Vecā vīra mazdēls Hasans bija ļoti apbēdināts redzēt notiekošo. Viņš baroja vectētiņu, lai ēdiens neizlaistītos uz galda. Kādā ēdienreizē vecītim nejauši nokrita un saplīsa šķīvis. Viņš palūkojās uz savu dēlu ar asarām acīs. Viņš tika sabārts, kas salauza viņa sirdi. No tās reizes, ēdiens viņam tika pasniegts plastmasas šķīvjos.

Kādu dienu, namdara dēls pavēlēja sievai izmest plastmasas šķīvjus. Hasans paķēra divus šķīvjus un teica mātei, ka šie šķīvji nākotnē noderēšot – neesot vajadzības tos izsviest. "Priekš kam tev tie?" jautāja tēvs. Hasans atbildēja: "Es tos izmantošu, kad jūs paliksiet veci."

Hasana vecāki ļoti nokaunējās. Viņi atsāka ēst maltītes kopā ar vecotēvu pie viena galda. Ja vien dēls un viņa sieva būtu zinājuši, ka labākais veids, kā nopelnīt paradīzi, ir izturoties labi pret saviem vecākiem, viņi noteikti nebūtu tā rīkojušies. Sekojošā hadīsā, mūsu Pravietis(s) ir skaidri norādījis:

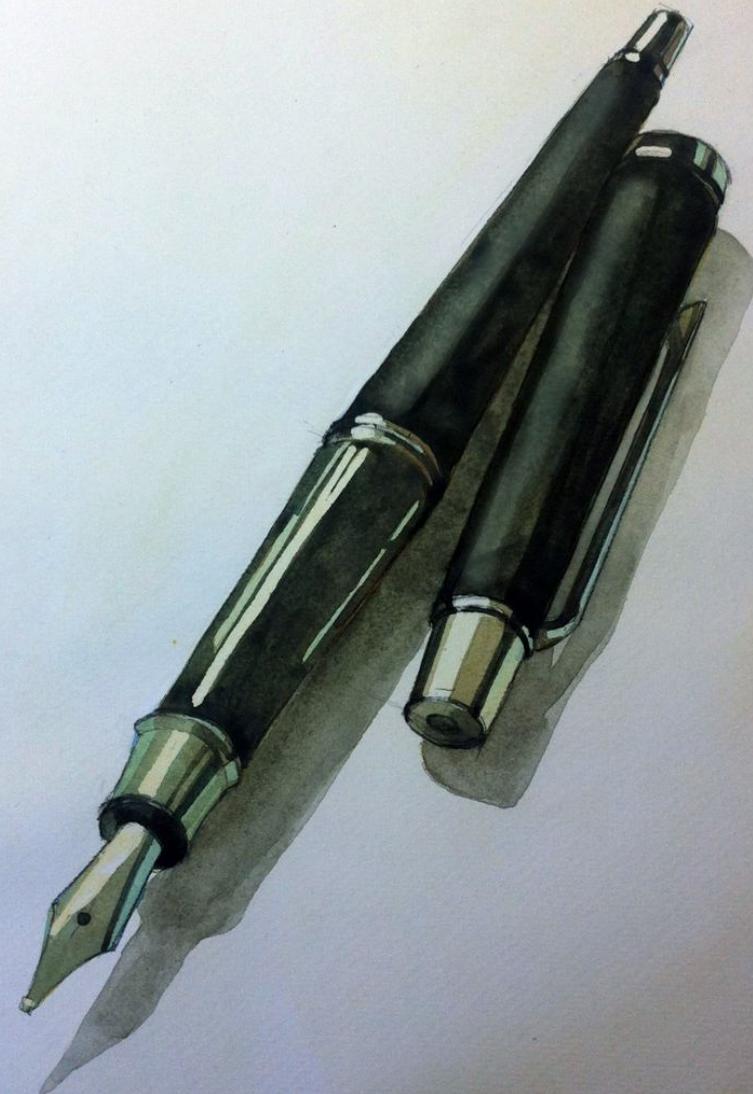
**"Dieva labpatika ir nopelnāma,
esot laipniem pret vecākiem,
un Dieva dusmas ir nopelnāmas,
sarūgtinot vecākus."**

TUŠAS PILDSPALVA

Dzelāls bija nabadzīga namdara dēls. Viņš sēdēja uz ielas apmales un raudāja, jo viņš bija pazaudējis savu pildspalvu. Garām gāja kāds labi ģērbts vīrs. Kad viņš bija uzklausījis Dzelāla bēdu stāstu, viņš izņēma no kabatas pildspalvu un jautāja:
"Vai šī ir pildspalva, kuru pazaudēji?"

Cenzdamies pārtraukt raudāt,
Dzelāls atbildēja: "Nē, tā nav mana.
Mana pildspalva nebija tik skaista,
kā šī." Svešinieks apbrīnoja Dzelāla
atklātību. "Tu esi godīgs zēns.
Kā atalgojumu es tev dodu šo
pildspalvu. Lūdzu, pieņem to."
Pravietis(s) ir mums pavēstījis kā
Dievs atalgos godīgus cilvēkus:
**"Taisnības teikšana ved uz tikumu,
un tikums ved uz paradīzi."**

MELE

Kāda sieviete, nespēdama novaldīt asaras, sacīja: "Viņš man uzbruka un aptraipīja manu godu." Vīriņš aizstāvējās: "Viņa melo, cienītais! Šī sieviete pienāca pie manis, kamēr es skaitīju notirgoto preču peļņu. Viņa gribēja piesavināties manu naudu. Viņa piedraudēja, sakot, ka, ja es viņai neatdošu naudu, viņa man sagādās problēmas. Kad es atteicos atdot naudu, viņa sāka kliegt." Pēc abu pušu noklausīšanās, tiesnesis saprata, kurš ir vainīgais. Viņš vērsās pret vīrieti un dusmīgi teica: "Tu uzbruki šai nepasargātajai sievietei un vēl uzdrošinies nākt uz tiesu ar melu kaudzi. Atdod visu naudu sievietei, savādāk tu tiksi ieslodzīts." Klātesošie bija šokēti. Viņi nebija paredzējuši šādu iznākumu. Sievete labprāt paņēma vīra naudu un atstāja tiesas zāli, aizlūdzot par tiesnesi.

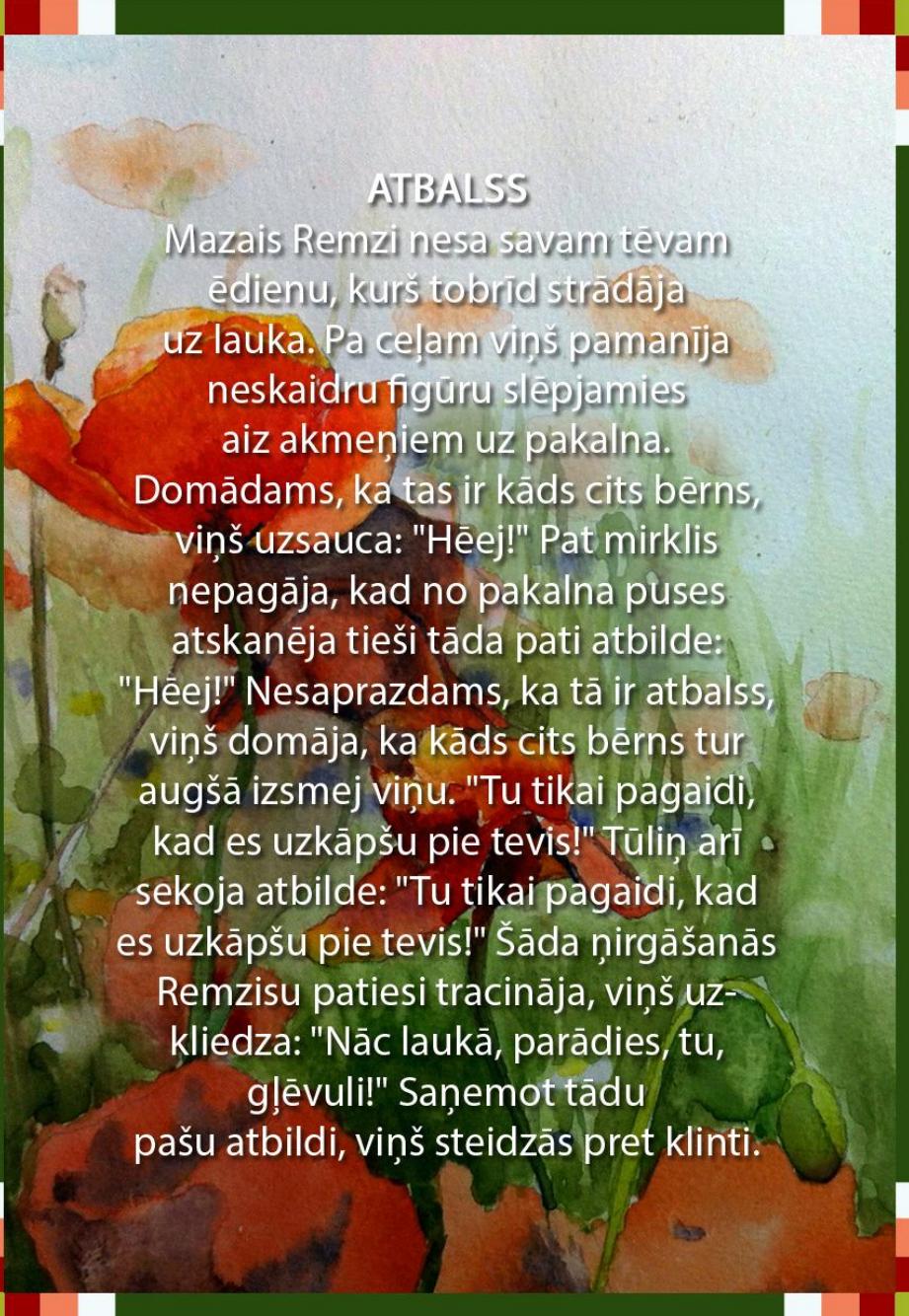
Tikko kā viņa bija pametusi telpu,
tiesnesis atlaida vīru un pavēlēja sekot
sievietei, lai atgūtu naudu. Šāda rīcība
visus pārsteidza vēl jo vairāk. Pēc pāris
minūtēm abi atgriezās tiesas zālē.
Vīrs bija ievainots, seja bija nobrāzta un
saskrāpēta. Sievietei bija ļoti sašutusi:
"Šis neģēlis centās man atņemt jūsu doto
naudu." Tiesnesis vaicāja: "Vai viņam tas
izdevās?" "Es neparko viņam to neatdotu!"
zobgalīgi atbildēja sieviete. Tiesnesis
dusmīgi teica: "Bezkaunīgā mele! Tu
izlikies par godājamu dāmu, sakot, ka šis
vīrs jums esot uzbrucis. Ja tā būtu tiesa, tu
būtu atdevusi naudu, lai pasargātu sevi,
nevis naudu. Nekavējoties atdot naudu!"
Pirms sprieduma noteikšanas, tiesnesis
viņai atgādināja sekojošo hadīsu:
**"Melošana ir netikumīga,
un netikumība ved uz elli."**

KASTAŅA KOKS

"Godājamais tiesnesi, pirms došanās ceļojumā, es atstāju savu dimanta gredzenu šī vīra aizbildniecībā. Tagad, kad es vēlos savu gredzenu atgūt, viņš atsakās to atdot." Sacīja Husnus. Tiesnesis jautāja Kahjam: "Kāpēc tu viņam neatdod gredzenu?" "Viņš melo. Viņš man nav devis nekādu gredzenu," atbildējā Kahja. Tad tiesnesis vērsās pret Husnusu: "Vai tev ir kāds liecinieks?" "Nē, es viņam iedevu gredzenu zem kastaņa koka, un tur neviena nebija." Tiesnesis pavēlēja Husnusam atnest zaru no kastaņa koka. Pēc pāris minūtēm, tiesnesis jautāja Kahjam: "Kur viņš tik ilgi ir? Vai viņš gadījumā jau netuvojas?" Kahja noteica, ka Husnus neatgriezīsies ātrāk par trim stundām, jo koks atrodas tālu. Tiesnesis: "Ne tikai melis, bet arī muļķis tu es! Ja tu nebūtu paņēmis gredzenu, tu nezinātu kastaņa koka atrašanās vietu. Vai tad tu nekad neesi dzirdējis Pravieša(s) hadīsu: '**Āk, Jaudis!**
Nekad nemelojet! Jo melošana un ticība
nav savienojamas.'"

ATBALSS

Mazais Remzi nesa savam tēvam ādienu, kurš tobrīd strādāja uz lauka. Pa ceļam viņš pamanīja neskaidru figūru slēpjamies aiz akmeņiem uz pakalna.

Domādams, ka tas ir kāds cits bērns, viņš uzsauca: "Hēej!" Pat mirklis nepagāja, kad no pakalna puses atskanēja tieši tāda pati atbilde: "Hēej!" Nesaprazdams, ka tā ir atbalss, viņš domāja, ka kāds cits bērns tur augšā izsmej viņu. "Tu tikai pagaidi, kad es uzkāpšu pie tevis!" Tūliņ arī sekoja atbilde: "Tu tikai pagaidi, kad es uzkāpšu pie tevis!" Šāda ķirgāšanās Remzisu patiesi tracīnāja, viņš uzķiedza: "Nāc laukā, parādies, tu, gļēvuli!" Saņemot tādu pašu atbildi, viņš steidzās pret klinti.

Viņš meklēja ķircinātāju, bet neatrada.

Viņš nodomāja, ka balss īpašnieks
kaut kur slēpjas. Viņš rāpās pa akmeņiem
saukdams. Viņš jau bija izprātojis,
ko iesāks ar to otru bērnu, kad noķers viņu.

Bet glēvais bērns neuzdrošinājās
stāties pretī Remzisam.

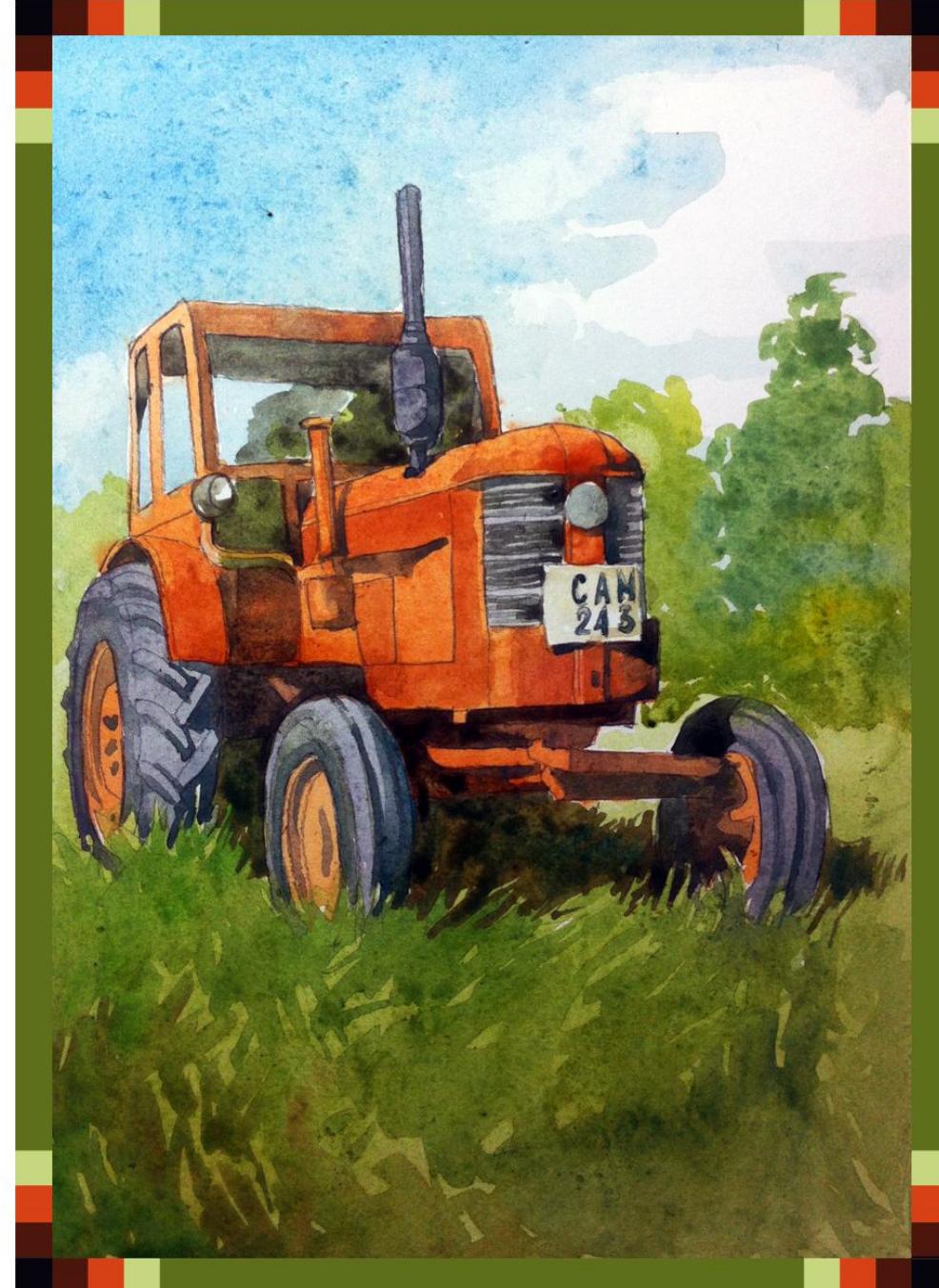
Tikai pēc kāda laika viņš atcerējās par savu
tēvu, kurš noteikti bija ļoti izsalcis, viņu
gaidīdams. Beidzot nonākdamas pie tēva,
viņš izstāstīju visu, kas atgadījās pa ceļam.

Tēvs uzmanīgi klausījās un nobeidzot
atgādināja senu gudrību:

"Tas, kurš neprot turēt mēli aiz zobiem,
saņem atbildē to, ko nevēlas."

Ja Remzis būtu zinājis Pravieša(s) teikto,
iespējams, viņš nebūtu tā rīkojies:

**"Lai tas, kurš tic Dievam un
Pēdējai dienai, runā labu
vai paklusē."**

MAIZE

Kādā aukstā ziemas dienā, Hasans devās mājas ar tikko nopirktu, svaigu maizīti. Pēkšņi viņš pamanīja kādu tik ļoti izkāmējušu suni, ka bija pat iespējams izskaitīt viņa ribas. Suns žēli smilkstēja un ar acīm pavadīja Hasana rokās esošo grozu ar maizi. Hasanam palika žēl izsalkušā suņa. Zēns skaļi nodomāja: "Bet mana māmiņa būtu ļoti dusmīga, ja es atdotu kādu gabalu maizes sunim."

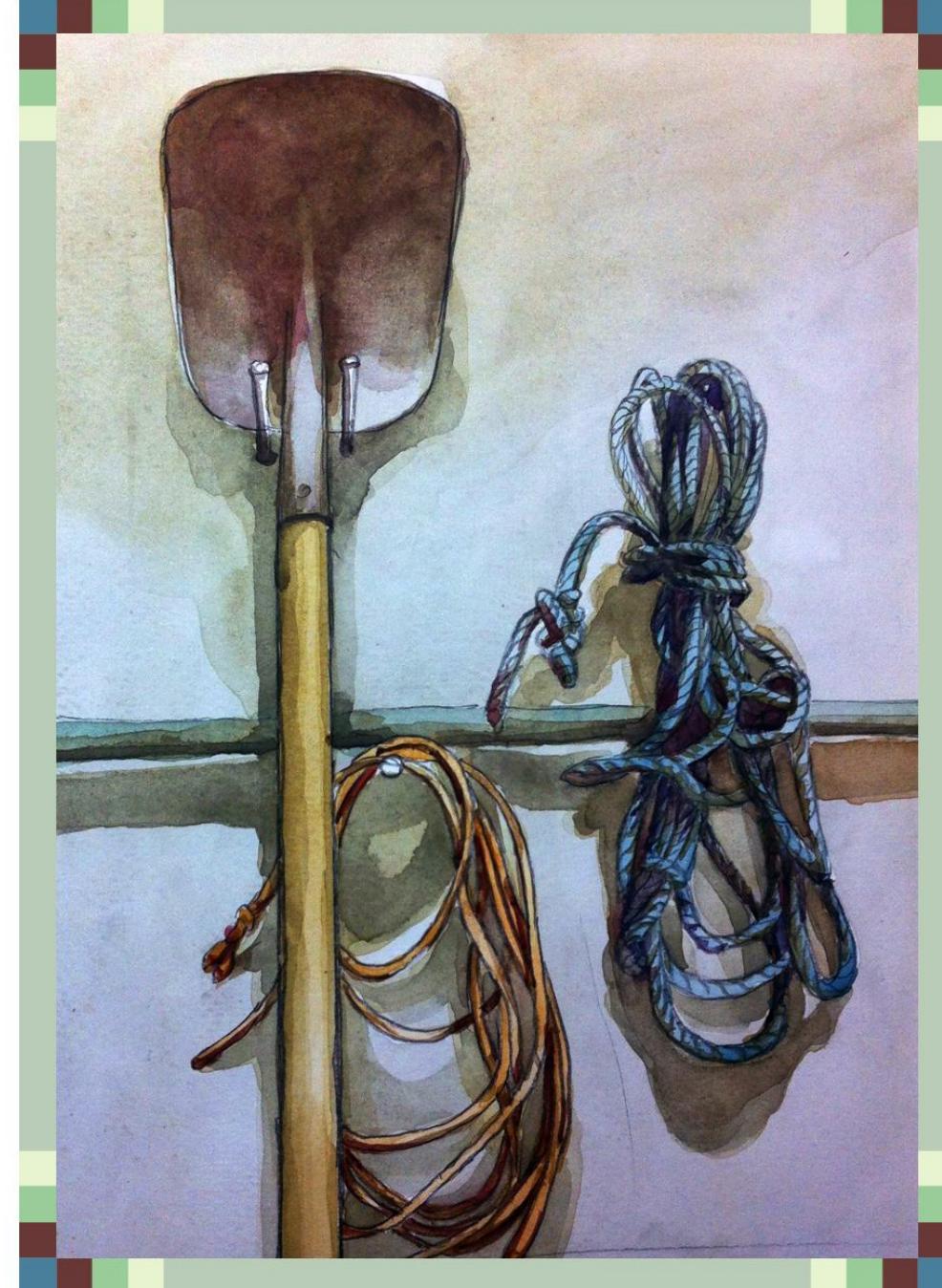
Beigu beigās viņš tomēr nolēma, ka tas ir riska vērts. Viņš notupās, izņēma maizi no groza uz sāka lauzt to gabaliņos, lai dotu sunim. Kāds vīrs, kurš arī gāja uz mājām no maiznīcas, nejauši dzirdēja Hasana skaļās domas. Viņš paslepus izņēma vienu maizes klaipu no sava groza un ielika to Hasana grozā. Kad Hasans pārnāca mājas, viņš bija ļoti pārsteigts, ieraugot, ka grozā bija tikpat daudz maizes, cik pirms suņa barošanas.

Hasans nebūtu tik pārsteigts, ja zinātu Pravieša(s) hadīsu: **"Ziedojuums nekad nesamazina bagātību."**

SKOPULIS

Ehsāns bija ļoti skops onkulis. Viņš dzīvoja pārlieku taupīgi. Viņš nedz tērēja savu naudu, nedz arī deva to kādam citam. Šāda iemesla dēļ nevienam viņš nepatika. Nožēlojamais sīkstulis mēdza savu bagātību iemainīt zeltā, jo viņam patika redzēt to uzskatāmu. Vēlāk šo zeltu viņš ieraka zemē. Katru dienu viņš to izraka, pārskaitīja monētu pie monētas un atkal apraka tajā pašā vietā. Kādu dienu zelta vairs nebija tur, kur viņš to bija apracis – tas bija noteikti nozagts. Viņš kļuva vai traks aiz dusmām. Kad kāds viņam ļoti tuvs draugs padzirdēja par notikušo, viņš devās Ehsānu mierināt: "Neraudi naudas dēļ. Tā nebija tava. Tā nepiederēja tev. Ja tā būtu, tu to nebūtu apracis dārzā, bet gan lietotu savām vajadzībām." Mūsu Pravietis(s), kurš meklēja pie Dieva patvērumu no skopulības, teica: "**Skopulis atrodas tālu no Dieva, tālu no paradīzes un tālu no citiem cilvēkiem.**"

KURPES

Aukstuma sajūta nepameta Sadisu, jo viņa kurpes bija novalkātas un laida cauri ūdeni.

Pirma reizi viņu pārņēma žēlums, ka viņa ģimene bija nabadzīga. Viņš domāja par to, cik jauki būtu nopirkt siltu mēteli un labus apavus.

Kādu dienu ceļā no skolas, viņš izdzirdēja saucienu uz pēcpusdienas lūgšanu. Lūgšana

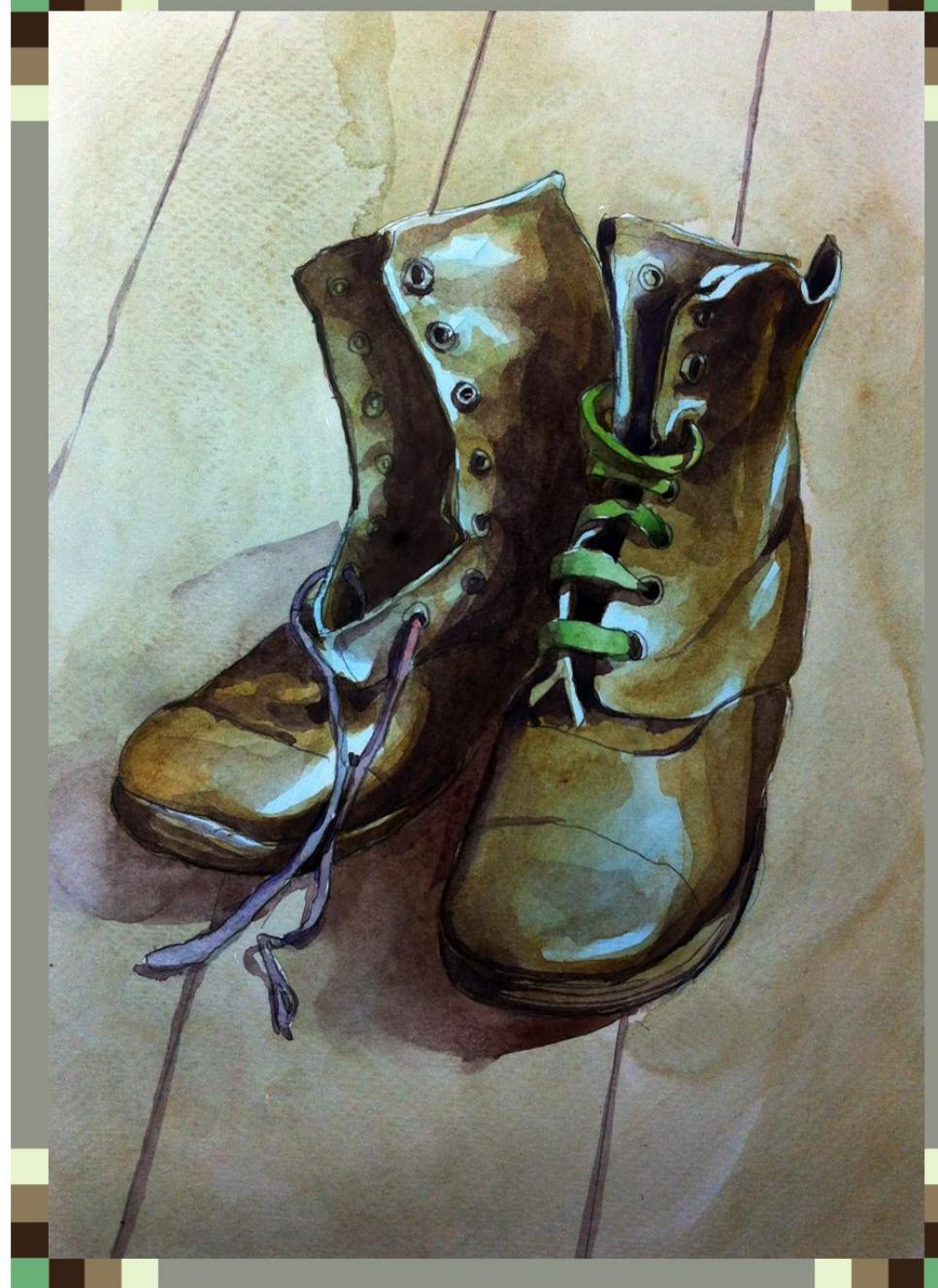
mošejā viņam sagādāja lielu prieku. Viņš uzlocīja piedurknes, lai veiktu vudu. Viņš novilka savus apavus, zeķes bija slapjas un

netīras. Dusmās viņš nosvieda vienu no ieplēstajām kurpēm uz grīdas. Tieši tobrīd, viņš pamanīja blakus stāvošo vīru, kuram bija tikai

viena kāja. Viņš jutās ļoti nelāgi par savu nepateicību. Viņš bija dusmīgs par savām

vecajām kurpēm, kamēr šīm vīram bija tikai viena kāja. Iespējams, šīm vīram bija pietiekami daudz naudas, lai nopirktu kurpes, bet ir lietas, ko nevar nopirkт. Pēc lūgšanas, viņš pateicās

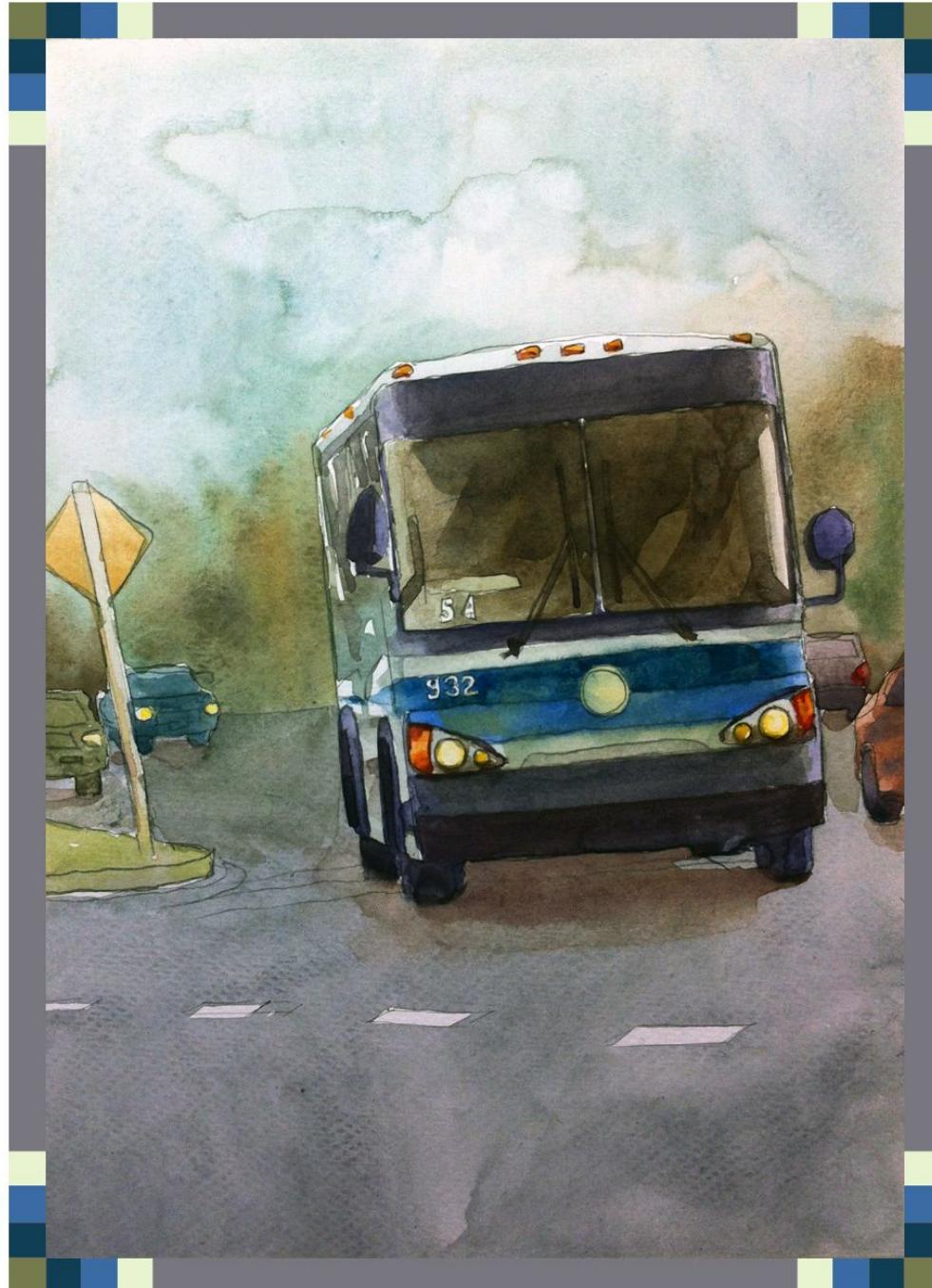
Dievam par savām spēcīgajām kājām. Cik burvīgi ir Pravieša(s) vārdi: "**Vienmēr esi apmierināts ar mazumiņu. Tad tu būsi vislabākais Dieva pateicībā.**"

MAŠĪNA

Katru dienu Hikmets devās uz un no skolas ar autobusu. Viņa vislielākā aizraušanās bija mašīnas. Saviem draugiem ceļā uz skolu viņš varēja norādīt uz dažādām zināmu mašīnu markām. Viņš jutās nedaudz apbēdināts, jo viņa ģimenei mašīnas nebija, taču viņš nekad par to vecākiem nesūdzējās, jo viņš zināja, ka viņi nespētu mašīnu atļauties. Viņa tēvs bija parasts ierēdnis, kurš pelnīja tikai tik daudz, lai paēdinātu ģimeni. Būtu muļķīgi pieprasīt mašīnu. Tas būtu arī netaisni.

Kaimiņos dzīvoja Hikmeta draugs Ahmeds. Viņš nekad neizmantoja autobusu. Ceļu līdz skolai un atpakaļ viņš mēroja ar kājām. Hikmetam tas likās pilnīgi neizprotami. Kādā aukstā un lietainā dienā, kad Hikmets pieturā gaidīja autobusu, garām pagāja Ahmeds, ignorējot laika apstākļus. "Ahmed, drīz būs autobuss. Kāpēc tev nepagaidīt kopā ar mani? " jautāja Hikmets. "Paldies, bet man pa ceļam ir kaut kur jāieiet," atbildēja Ahmeds, turpinot iet raitā solī.

Tieši tas pats atkārtojās arī nākamajās dienās. Hikmetu māca ziņkārība, kāpēc Ahmeds, neskatoties uz laika apstākļiem, gāja kājām. Kādu dienu viņš jautāja savai mātei, kura pazina Ahmeda ģimeni ļoti labi, par notiekošo.

Ahmeda tēvs nomira pirms pāris gadiem, atstājot aiz sevis sešus bērnus. Nabaga māte centās kā vien spēdama, lai nopelnītu naudu. Viņa strādāja par istabeni. Ahmeda ģimenei nepietika naudas, lai segtu ceļa izdevumus ar autobusu. Hikmets noskuma. Viņš bija vēlējies mašīnu, bet bija aizmirsis, ka tajā pašā pilsētā dzīvo daudzi, kuriem nepietiek naudas ēdienam un nav pienācīgu māju, kur dzīvot. Hikmets pateicās Dievam par visu, kas viņam bija. Ja Hikmets būtu zinājis sekojošo hadīsu, viņš nekad neilgotos pēc mašīnas: "**Sevi ir jāsalīdzina ar tiem, kuri ir zemāki, nevis ar tiem, kuri ir augstāki.**"

DŪMIŅŠ

Reiz, sen senos laikos, dzīvoja kāds vīrs vārdā Hatīms. Viņš bija bagāts, bet cēlsirdīgs vīrs, kurš vēlējās ar savu bagātību dalīties. Visi apbrīnoja Hatīmam piederošo piķa melno zirgu, kuru sauca par Dūmiņu. Tas skrēja kā lidojošs ērglis. Dūmiņš bija Hatīma acuraugs – viņš to nevienam neatdotu. Par Hatīma bagātību un skaisto zirgu padzirdēja arī Sultāns. Viņš pavēlēja savam vezīram: "Es vēlos pārbaudīt Hatīma cēlsirdīgumu. Lūdz viņam atdot Dūmiņu man. Redzēsim, ko viņš iesāks." Nākamajā rītā, Sultāna vīri devās ceļā.

Jau naktī viņi tika laipni uzņemti kā Hatīma viesi. Kalpiem tika dota pavēle pagatavot maltīti.

Drīz vien viņi tika sēdināti pie bagātīgi klāta galda un pēc tam guldināti ērtās guļvietās.

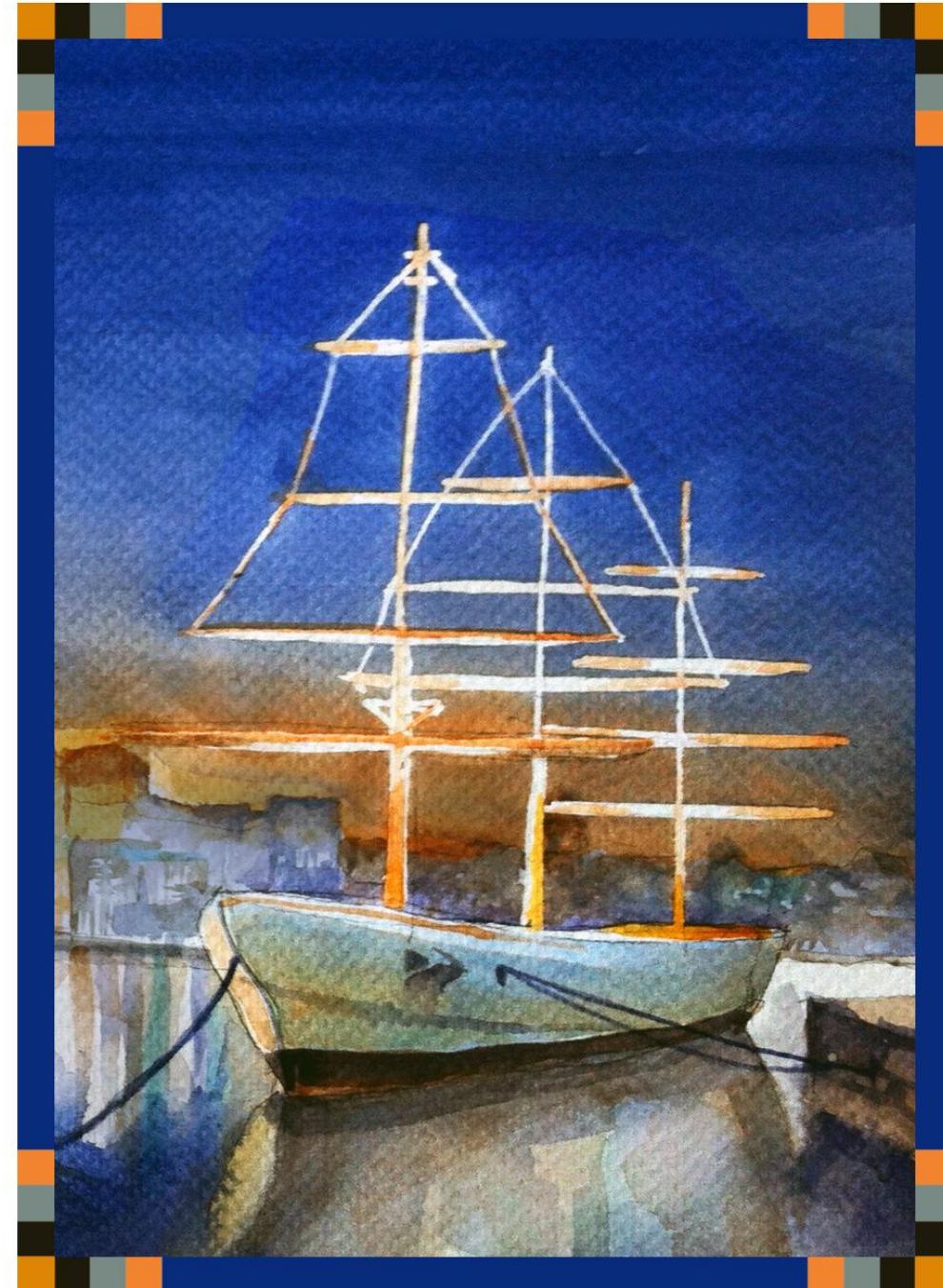

Nākamajā rītā, kad viesi pavēstīja
ierašanās iemeslu,
Hatīms aiz skumjām nezināja,
ko iesākt. "Kāda neraža!
Kaut jūs to būtu paziņojuši
tikko kā ieradāties. Es, zinādams, ka
jums iet pie sirds zirga gaļa,
nespēdams neko citu piedāvāt,
nokāvu Dūmiņu vakariņām.
Man nebija citas iespējas!"
Tomēr pat Hatīma dāsnums nobāl
Pravieša(s) rīcības priekšā.
Reiz Pravietis(s) pasniedza kādam
vīram simts kamieļus kā dāvanu.
Mūsu Pravietis(s) ir slavējis cēlsirdību:
**"Cēlsirdīgs cilvēks ir tuvu
Dievam, tuvu citiem
cilvēkiem, tuvu Paradīzei
un tālu no Elles."**

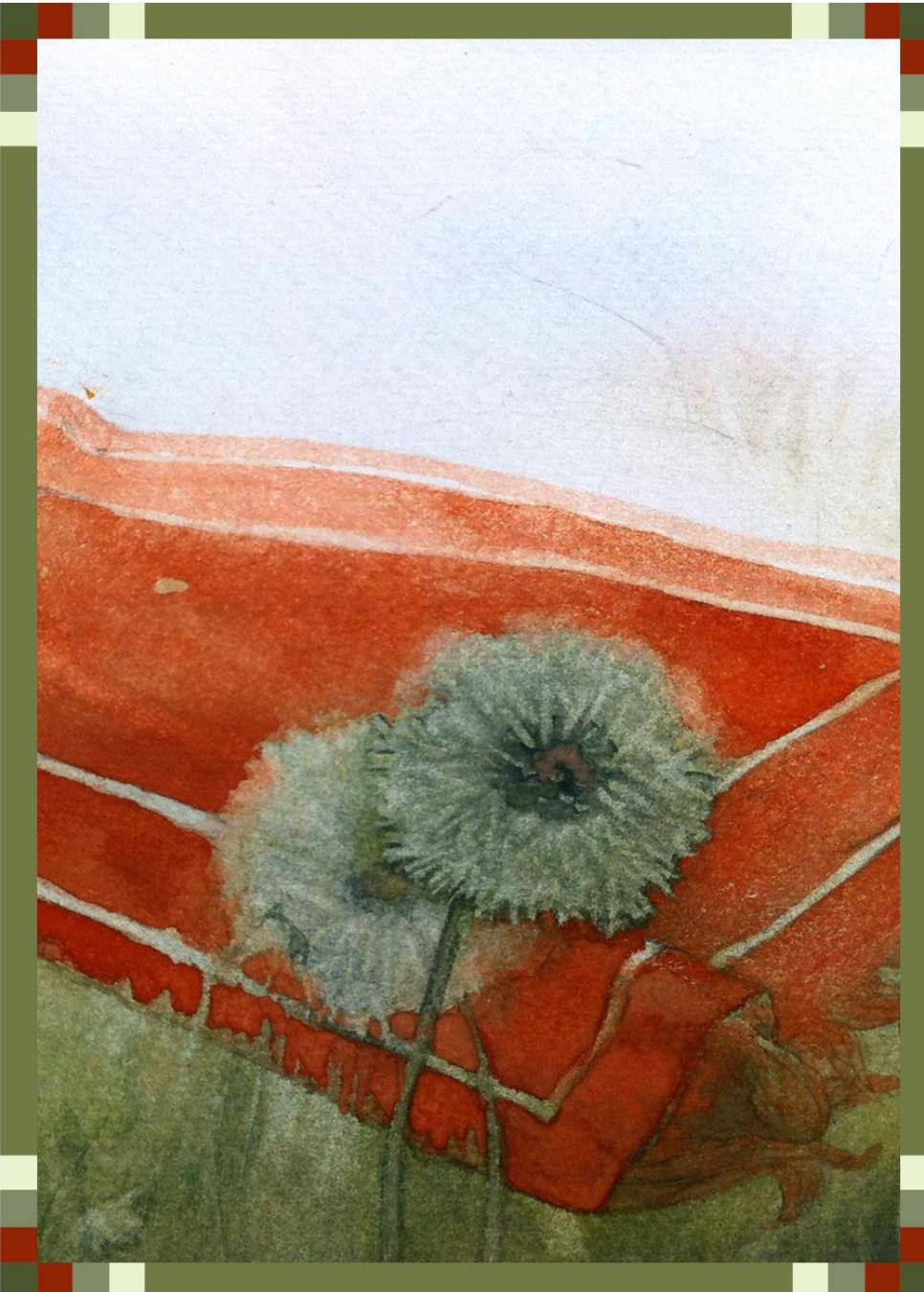
SAULĒ KALTĒTI ĶIEĢEĻI

Reiz sen senos laikos, dzīvoja kāds nabadzīgs vīrs, kuru sauca par Muratu Patieso. Viņš bija sirsnīgs vīrs un dievbijīgs muslims. Kādu dienu, remontējot kādas mājas sienu, viņš atrada zelta stieni saulē kaltēta ķieģeļa formā. Aiz laimes viņš nezināja, ko iesākt. Viņš domāja: "Beidzot manas dienas kā nabagam ir beigušās. Es uzbūvēšu savrupmāju ar alabastra klātu grīdu. Tajā būs vislabākās mēbeles. Dārzs būs pilns ar ziedošām puķēm un dažādiem augļukokiem, kuros dziedās visskaistākie putni. Man būs sava buru laiva!" Tajā naktī, viņam bija saldi sapņi. Nākamajā dienā viņš iztēlojās, cik daudz kalpotāju, dārzkopju, pavāru un sulainu viņam būtu. Arī aiznākošajā dienā viņš turpināja sapņot. Aiz laimes viņš vairs nespēja ne gulēt, ne ēst, ne dzert un pat ne pielūgt Dievu, lai pateiktos par dāvāto veselību un sniegto bagātību. Kādu dienu, kad Murats sapņodams devās ārpus pilsētas, pie kapsētas viņš ieraudzīja kādu vīru, kurš gatavoja ķieģeļus.

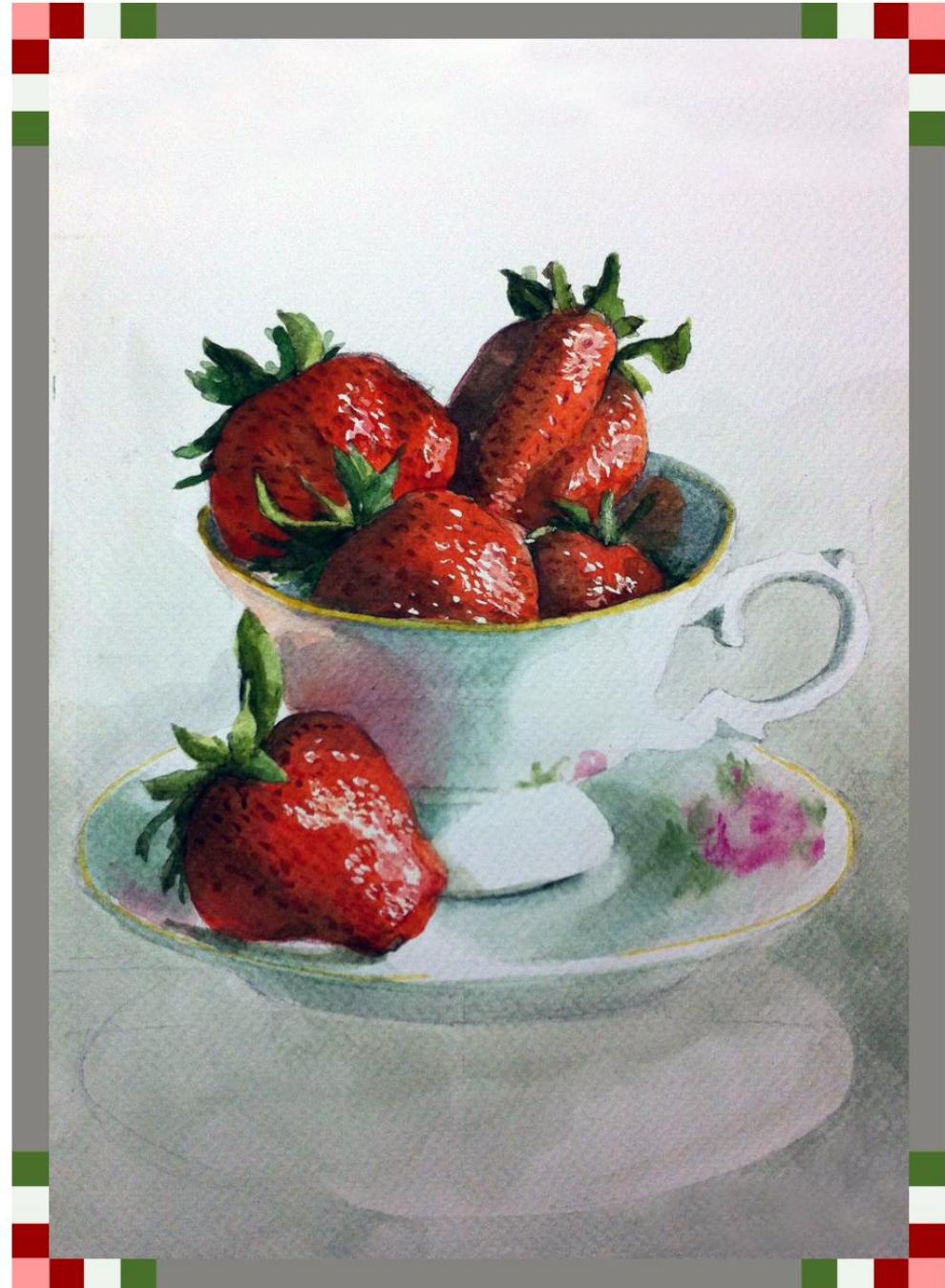
Vīrs raka zemi, maisīja to ar ūdeni un salmiem, lejot masu formās. Vīrs Muratam sacīja, ka kieģeļi, kas izgatavoti no kapsētas zemes, bija stiprāki nekā tie, kas gatavoti no citas zemes. Pēkšņi viņš sajutās tā, it kā kāds būtu devis viņam belzienu. Turpinot ceļu, viņš sevi šaustīja: "Kauns, kauns! Kur man prāts!? Kādu dienu viņi gatavos kieģeļus no zemes, kas segs mani. Es nogāju no ceļa, atrazdams zeltu. Es aizmirsu lūgt un pateikties Dievam.

Dzīve taču nav mūžīga. Ar katru mirkli es tuvojos nāvei. Man jāpārstāj fantazēt! Šī dzīve ir Dieva dāvana, kas man jālieto prātīgi, nevis kur pagadās!" Tieši tajā mirklī, no minaretiem atskanēja sauciens uz lūgšanu. Viņš devās uz mošeju ar mierīgu sirdi, jo viņš bija atskārtis atšķirību starp pareizu un nepareizu rīcību. Murats noteikti sapratīs Pravieša(s) teikto: "Ja man būtu zelts Uhudakalna lielumā, es to nevēlētos paturēt ilgāk par trim dienām, kā tikai tik, cik esmu kādam parādā."

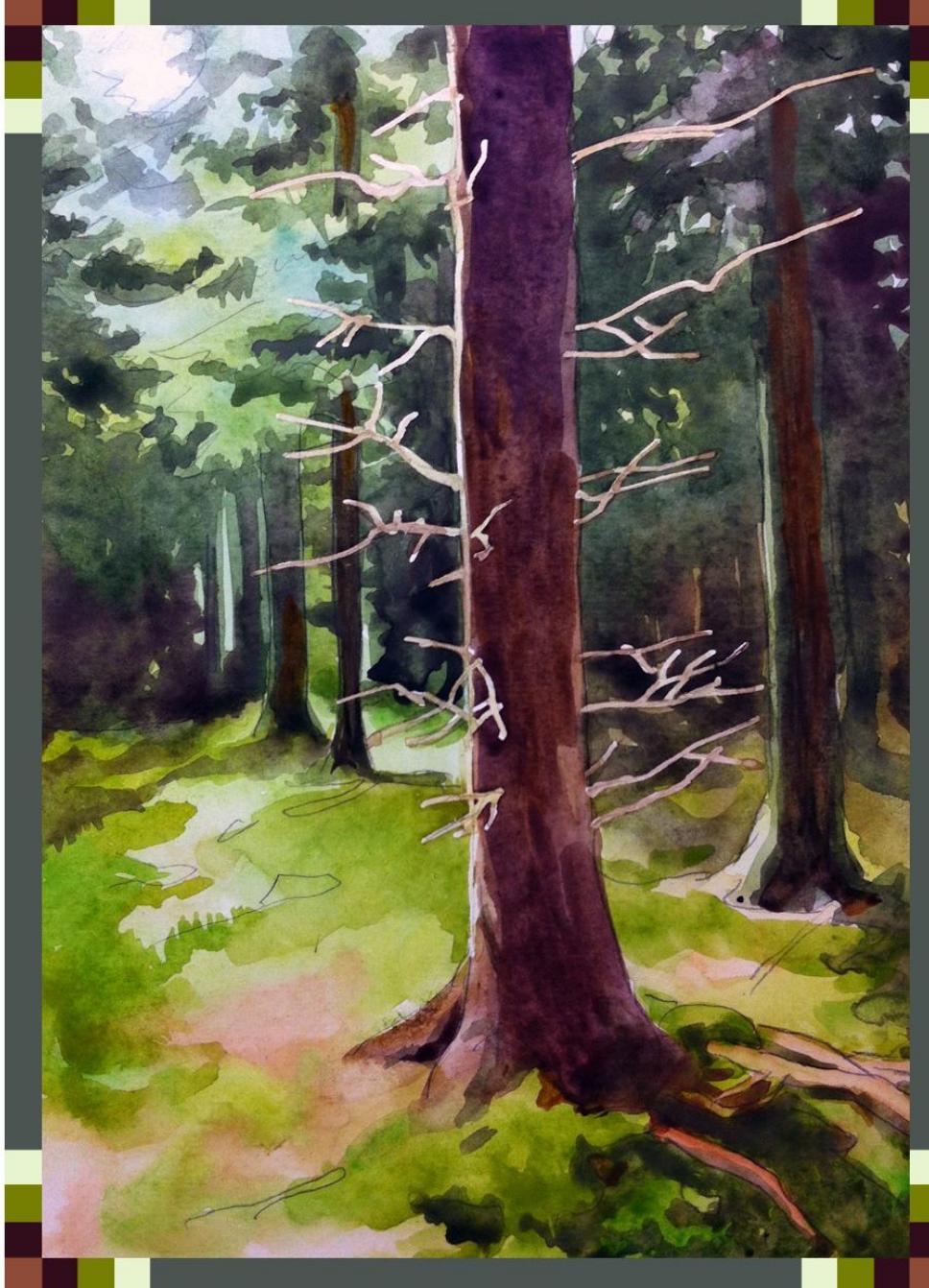
VIESIS

Spēlējoties pagalmā un laiski ēdot zemenes, Hamdiss pamanīja uz ielas kādu vīru ar baltu bārdu. Viņa gaita bija lēna. Viņš apstājās pie Hamdisa skaistās savrupmājas vārtiem, lai atvilktu elpu. "Mans dēls, vai tu neiebilstu, ja es pavadītu nakti šajā viesu mājā?" vecītis jautāja. "Šī nav viesu māja," smaidot atbildēja Hamdis. "Ka tad tā ir?""Tā ir mūsu māja." "Vai patiesi? Cik jauki. Kurš to uzbūvēja?""Mans vectēvs!""Kurš to mantoja pēc viņa?""Mans tēvs." "Un kurš to mantos pēc tava tēva?""Visdrīzāk, ka es." Kādu brīdi vecais vīrs smaidot skatījās uz Hamdisu un tad turpināja: "Tā kā mājas saimnieks patstāvīgi mainās, tad tas nozīmē, ka jūs visi esat viesi šajā māja, vai nav tiesa?" Viņš piecēlās un turpināja ceļu. Hamdiss šo notikumu atstāstīja reliģijas stundā. Kamēr daži bērni uzskatīja tās par tukšām runām, skolotājs viņiem atgādināja kādu hadīsu: "**Manas attiecības ar šo pasauli ir kā ceļiniekam, kurš turpina savu ceļu, pēc atpūtas zem koka.**"

MEŽSTRĀDΝIEKS

Šis stāsts ir par kādu mežstrādnieku,
kurš dzīvoja pravieša Mozus laikā.
Savācis kalnos kokmateriālus, viņš nesa tos
uz savas muguras līdz pat tīgum,
lai pārdotu. No tā mazumiņa, ko viņš
nepagurdams nopelnīja smagajā darbā,
viņš izdzīvoja. Viens no viņa kaimiņiem
nodarbojās ar to pašu, taču viņam
piederēja ēzelis, kurš nesa nastu līdz
tīgum. Mežstrādnieka sirdī iezagās
skaudība. Kādu dienu, nabaga
mežstrādnieks devās pie Mozus,
lai pastāstītu par savu problēmu.
"Mana mugura ir nobrāzta no koksnes
stiepšanas. Man vēl priekšā garš mūžs.
Lūdzu, aizliec kādu vārdu par mani
Dievam, paskaidro manu situāciju un lūdz,
lai man tiktu dots ēzelis." Mozus atstāstīja
Visaugstākajam Dievam visu, ko
mežstrādnieks bija sacījis.

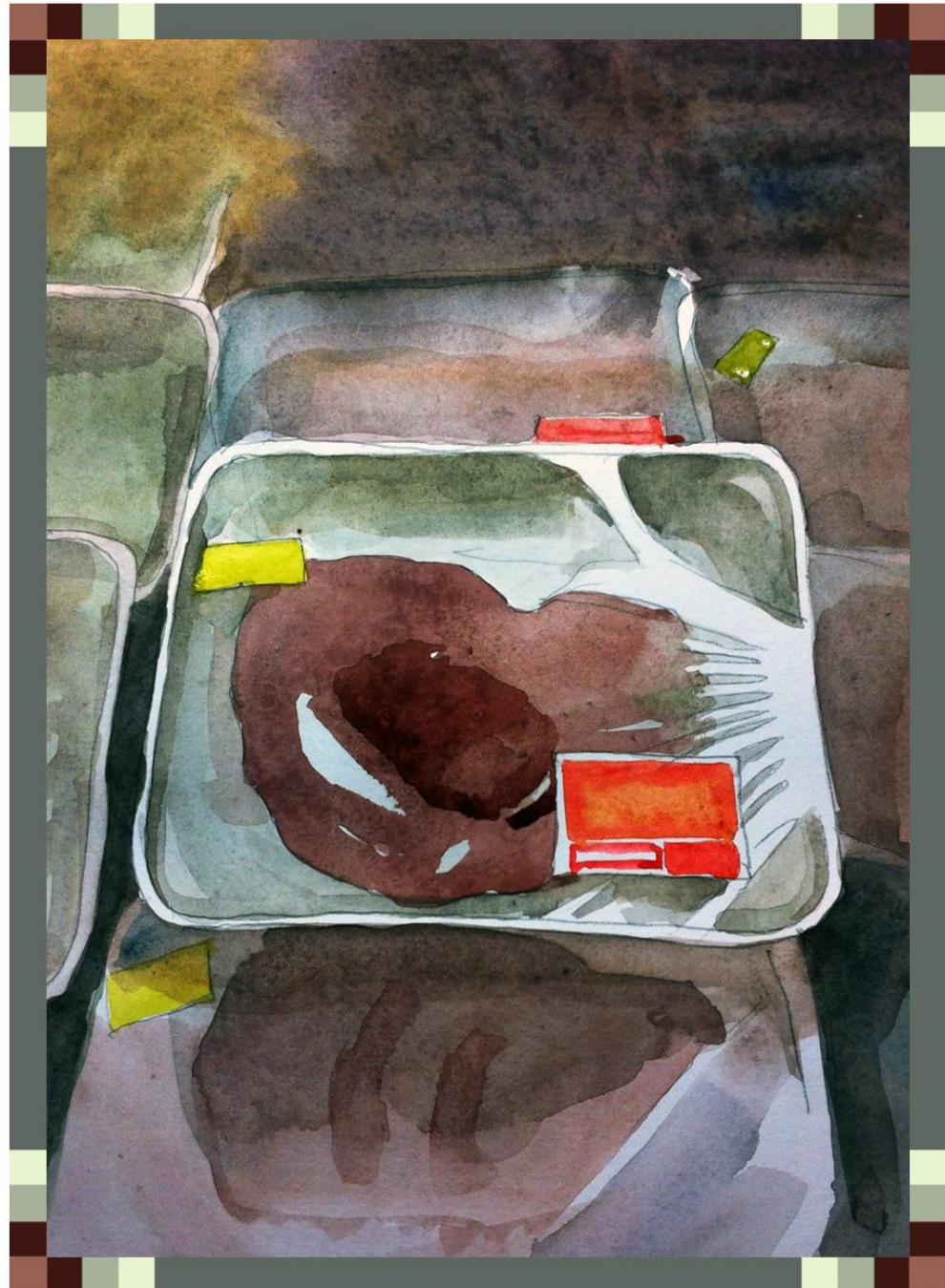

Allāhs atbildēja: "Mans kalps cieš no skaudības. Kamēr vien viņš netiks valā no šīs slimības, viņam nebūs miera. Viņam tas ir jāpārstāj. Šajās dienās otra mežstrādnieka ēzelis ir nevesels. Saki viņam, lai aizlūdz par otra mežstrādnieka ēzeļa veselību. Ja viņš tā rīkosies un ēzelis atveseļosies, Es piešķiršu arī viņam ēzeli." Kad Mozus bija strādniekam paziņojis, kas darāms, viņš kļuva vēl jo vairāk skaudīgs un sacīja: "Nē, to gan es nevaru! Es esmu apmierināts ar to, kas man ir – man no Dieva ēzeli nemaz nevajag. Man pietiks ar to, ka Viņš neizārstēs ēzeli." Skaudība nav nekas vairāk kā tikai slimība. Ja kāds no tās cieš, viņš nekad nejutīsies laimīgs. Tas arī ir iemesls, kāpēc mežstrādnieks bija piekusis un neapmierināts – tā nebija smagumu cilāšanas vaina. Cik skaisti Pravietis(s) ir paskaidrojis situāciju sekojošajā hadīsā: "**Neesi skaudīgs. Tas iznīcina labos darbus tieši tāpat, kā uguns iznīcina koksni.**"

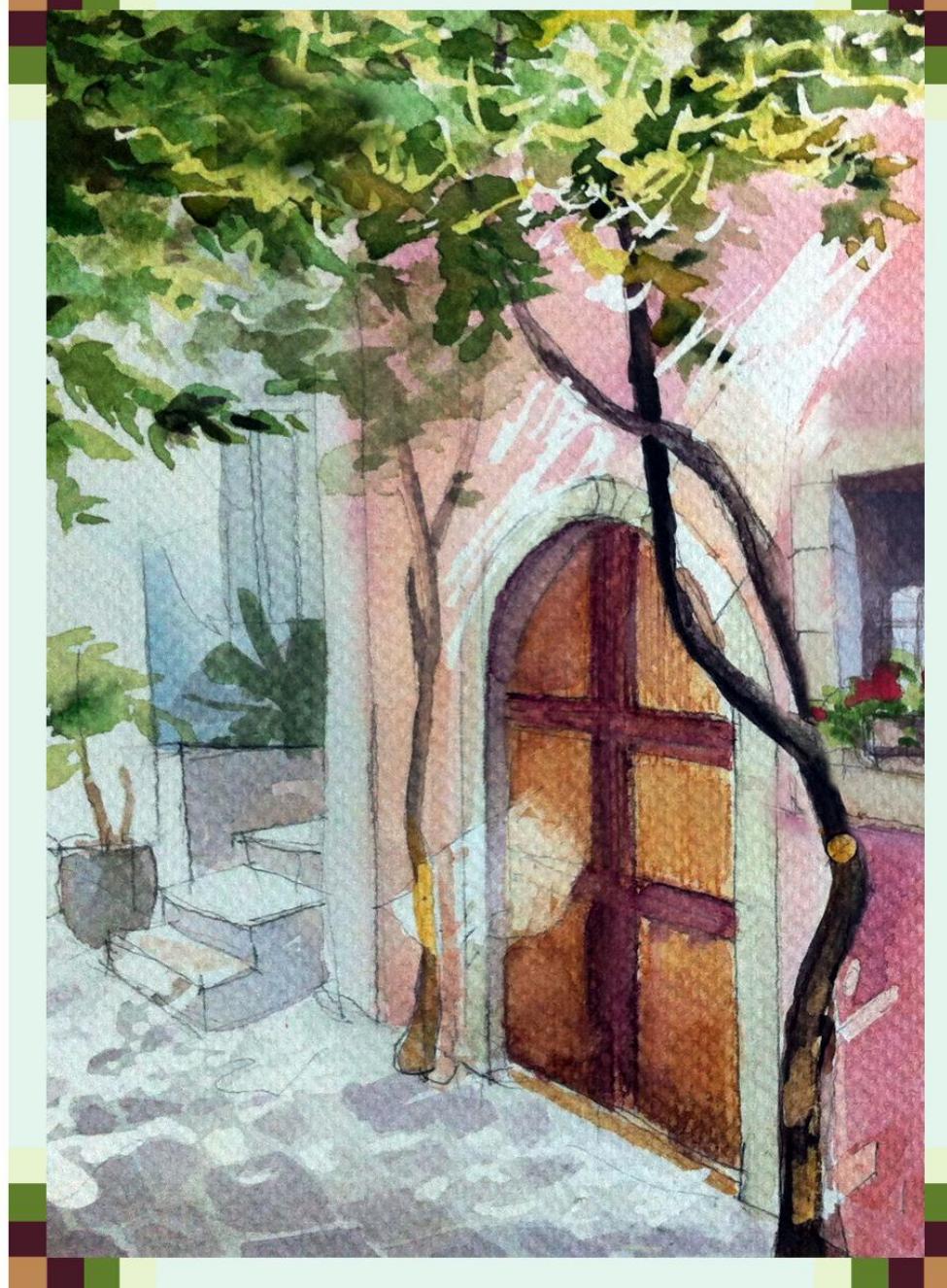

ASINAINĀ VĪLE

Kādu dienu Ādams pamodās agrāk nekā
ierasts, lai dotos iepirkties.
Nopirktais preces viena pēc otras tika liktas
mazā iepirkumu maisiņā.
Viņam nebija ne jausmas, ka saimniecības
preču veikalā nopirkta vīle pārdurs rūpīgi
iepakotās aknas. Pārnākdams mājās,
asiņaino vīli Ādams atstāja pie durvju
sliekšņa, lai vēlāk to notīrītu. Pēc pāris
minūtēm viņš pamanīja kādu izsalkušu
kaķi, kurš, aknu smaržas valdzināts, laizīja
vīli. Jocīgākais bija tas, ka asinis nevis
samazinājās, bet gan vairojās. Lai gan
Āadamam bija žēl izkāmējušā kaķa,
viņš to padzina, uztraucoties, ka tas
savainosies. Kaķis pamuka maliņā un drūmi
skatījās uz Ādamu. Viņš bija izsalcis, viņam
bija nepieciešams kāds kumoss ēdienā –
kāpēc gan šis nežēlīgais cilvēks
dzina viņu prom?

Nabaga kaķis nesaprata, ka viņš bija ēdis pats savas asinis. Asā vīle bija sagriezusi viņa mēli. Kad Ādams notikušo izstāstīja tētim, viņš pasmējās un teica: "Daži cilvēki ir tieši tādi paši kā tavs kaķēns. Viņi nesaprot, ka viss jaunais, ko viņi dara, reiz nāks atpakaļ. Viņi jūtas aizvainoti, kad viņiem liek pārtraukt pašiem sevi sāpināt, tieši tāpat kā tas kaķis." Ādams īgni noteica: "Mums vienkārši būtu jāļauj viņiem darīt sliktu, lai viņi mācās no savām kļūdām." Tēvs atbildēja: "Vienaldzības pret viņu sliktajiem darbiem ir mūsu pašu nepilnība. Mūsu pienākums ir atturēt cilvēkus no nepareizas rīcības. Šādā veidā mēs palīdzam ne tikai šiem cilvēkiem, bet arī sabiedrībai." Tēvs turpināja ar hadīsu: "**Kad kāds no jums redz kaut ko (Dieva) neatzītu, maini to ar savu roku. Ja tu to nevari, tad maini to ar savu mēli. Ja tu to nevari, tad maini to ar savu sirdi.**"

SUNS

Memis un viņa sieva bija aizņemti ar lauku darbiem. Viņu mazulis bija aizmidzis koka ēnā, suņa Karabasa pieskatīts. Pēc kāda laika viņi vēlējās atpūsties. Kad viņi piegāja pie mazuļa, viņi ieraudzīja šausmīgu ainu: mazulis nekustīgi gulēja ar seju uz leju, kamēr Kerabas, notriepsts ar asinīm, bija atlaidies pāris soļu attālumā. Memis kļuva vai traks. Dusmās viņš sita Kerabasu ar savu izkapti, līdz tas nomira. Viņš domāja, ka Kerabass ir nogalinājis viņu mazuli. Memis bija vēl jo vairāk šokēts, kad sieva paziņoja, ka mazulim nekas nekaiš. Viņi nezināja, ko domāt, līdz viņu skats nonāca līdz nogalinātai čūskai pāris metrus tālāk. Viņi aptvēra, ka patiesībā Kerabass bija centies pasargāt mazuli no čūskas. Viņi jutās gaužām vainīgi. Ja vien Memis būtu rīkojies saskaņā ar Pravieša(s) sacīto, stāsta beigas būtu laimīgākas: "**Rīkošanās ar piesardzību ir no Allāha, un steiga ir no velna.**"

DZELTENĀ GOVS

Kādu dienu tante Aiša pamodās no skaļiem govju māvieniem dārzā. Viņa steidzās laukā, lai redzētu, kas noticis. Kaimiņu dzeltenā govs bija ielauzusies viņas dārzā un mīdija jaunos pupiņu asnus. No šausmām viņa sastinga, visas viņas pūles bija vējā. Ar katu mirkli Aišas dusmas auga augumā. Viņas rokās bija liels spiekis, kuru viņa mērķēja uz govi. Tieši tajā brīdī, Aišai klāt pieskrēja kaimiņiene. Noskumusi, viņa stāstīja: "Vakar nomira govs teļš. Tā jau ir trešā reize šorīt, kad viņa noraujas no kēdes, lai meklētu savu teļu." Spiekis izkrita no Aišas rokām. Viņa želi pajāja sērojošo govi, skatoties viņas bēdīgajās acīs: "Es saprotu... viņai pietrūkst viņas mazuļa." Viņa pilnībā aizmirsa par pupiņām. Tante Aiša bija izrādījusi laipnību. Cik slavējami, ka Aiša mainīja savu izturēšanos. Tieši tāpat mums ir pavēlējis rīkoties Pravietis(s): "**Bīsties Dieva un neesi cietsirdīgs pret mēmiem dzīvniekiem.**"

